

Олександр ГОРОБЕЦЬ

Заручник спокуси,
або Записки гламурного
коханця



*П'янки аромати парубоцького джигунства у
перевеслі роздумів про сутність
людських стосунків*



Видавництво «Атос»
Київ-Харків
2010

УДК 821.161.2-32
ББК 84(4УКР=УКР)6-4
Г 70

Горобець Олександр

Г 70 Заручник спокуси, або Записки гламурного коханця. — Харків : Видавництво «АТОС», 2010. — 264 с.
ISBN 978-966-2181-62-3

Що таке заручник спокуси? Це, насамперед, душа без самотності, це стан безмежної закоханості, невпинної піднесеності, життя на високих сердечних регістрах. Саме тому ліричний герой духмяного, п'яного і, здається, безмежного, насиченого різноманітними екстраординарними, романтичними епізодами есея Олександра Горобця зізнається по ходу оповіді: «Любив, люблю і не можу інакше».

І справді, що за життя без любові? Без дивовижної пристрасті, без якої ніщо велике не твориться на цьому світі, без потягу чоловіка до манливого жіночого світу, без високої напруги почуттів двох. Але неодмінно в рамках пристойності, без єдиного кривого слова впродовж усього твору.

Ви матимете насолоду спізнати світ високих людських почувань, без чого, кажуть, не рухається ні сонце, ні світила, із записок гламурного коханця барвистою, милою серцю і слуху мовою образів і епітетів, чим вельми вдало послуговується автор.

УДК 821.161.2-32
ББК 84(4УКР=УКР)6-4

ISBN 978-966-2181-62-3

© Горобець Олександр, 2010

З М І С Т

Бігла красуня через вулицю.....	5
Усяка випадковість ходить у штанах необхідності.....	9
Хто металева порошок, а хто надпотужний магнит	23
Чудні закони пристрасті.....	33
Заплакане лице минулої любові	37
Найкраща із небесних зір.....	47
Несподівана розв'язка тривалого платонічного застою.....	57
Обворожлива ніч під високими зорями	71
Вибираю Афродіту.....	75
Любив, люблю і не можу інакше... ..	87
На світлий поклик краси і вроди	93
Чудернацькі походеньки ловчого рибачка.....	101
Код доступу: висока віра в людяність.....	110
Чому падають горіхи?	125
Навіть цар солідмон не міг пояснити суті шляху чоловіка до жінки. Чи ж під силу це нам?.....	150
Не все в житті повинно відцвітати	167
Набута нездатність до втечі.....	191
Набіг на охоронну зону тарзана	202
Єва Норд і Ліза Зюйд.....	220

*Уява править світом
Наполеон*

БІГЛА КРАСУНЯ ЧЕРЕЗ ВУЛИЦЮ



Червоний світлофор зупинив мене перед самою «зеброю». Я мимовільно поглянув ліворуч на людей, що мали переходити проспект, і замало не підплигнув за кермом. Вона якраз ступала на асфальт проїжджої частини граційною, виверткою ходою, надивовижу доладна, зваблива і безмежно чарівна. Ніжки, як із картинки точені, ступають немовби по килимовій доріжці знаменитого якогось там кінофестивалю. Фігура наче у богині вроди: сідниці приворожливі, соковиті, вишукана талія під задиристими і гостро стоячими грудьми. Шия тонка і висока. А маківонька мовби виписана самою Марією Примаченко — скаблучені півдуги брів, під ними великі сірі в поволоці з голубим полиском очі. Аж начебто бархатисті.

Це останнє я, зрозуміло, не міг бачити, а зримо уявив. Як і те, в її зіницях — шалені бісики вогню. Коли погляне, в достойних чоловіків на кутиках губ слина починає ряхтіти. Волосся золотаве. Іноді зібране у красивий жмут, як у гімнастки перед виступом, коли-не-коли розсипається по плечах, привабливе, п'янке, ароматне. Шкіра обличчя немовбито матова, відшліфована аж виблискує, хоча знаю, що принципово не фарбується і не ваксує губи. Вся природна і невідворотна — струнка, зваблива, ніжна і жагуча.

— Катюша! — вигукую у прочинене вікно автомобіля.

Мені здалося, що вона навіть не повернула голови на голос, аби пересвідчитись у тому, що викрикують якраз її, аби побачити, хто саме спостеріг її, вродливу, на пішохідному переході, а повернулася на ходу і легенько буквально

побігла до легковика, звабливо виблискуючи своїми круглими, незрівнянними колінками.

«Можливо, вона побачила мене ще з тротуару?» — майнула остання думка перед гарячим цілунком її сластолюбних, медових уст. На мене дмухнуло звабою дівочого чарівливого, незабутнього, неперевершеного тіла. Голова моя пішла обертом, спину обсіпало тисячею морозяних, пекучих голок, ураз потіснішало в окремих частинах одягу. Позаду обізвалося декілька нетерпеливих клаксонів.

«І куди вони всі поспішають, коли рухатися зовсім не хочеться?!» — пронеслася в голові до відчайдушності неблагодарна думка.

— А я бачила твоє фото, — заявила зненацька осяйна Катя, коли я, аби не перекрити рух на проспекті, швиденько зрушував із місця на зелене світло світлофора.

— Це ж де? — обізався я аж дещо глухуватим голосом, оскільки в горлі наразі пошерхло від напливу сумбурних, хаотичних почуттів. А в мозку зчинилася справжня баламуть. У вуха немовби хто напакував тріскучої вати.

— Мама вчора принесла із вулиці листівку — там роздавали. Ти ж наш кандидат у депутати. Я як глянула, мені аж дух забило, гаряче стало...

— А я й не знав...

— Не дури...

— Та хіба ж тебе можна...

— Можна, можна, оскільки пропав замало не на півроку... І жодного разу не обізався за весь цей час...

— Просто, ввімкнув автореверс, як ти навчила, — злукавив я.

— О! А ти не забув гелікоптерну лексику, — вирвалося в Каті, її вродливе обличчя освітила осяйна білозуба усмішка. Коли ми до цього випадкового побачення на вулиці недовго зустрічалися, вона розповідала про практику управлін-

ня вертольотом: батько дівчини — професійний гелікоптерник і з дитинства розповідав їй про техніку пілотування гвинтокрила на різних висотах. Вона все це давно завчила, здається, до тонкощів вникла в цю непросту справу, відтак теорію керування, напевне, знала на зубок, хоча, здається, так ні разу і в кріслі пасажира не підіймалася в небо на вертольоті: панічно боїться висоти. Щоправда, якось розповідала, що в тій марці машини, яку водить під хмарами її найближчий родич, і страхатися нічого. У разі поламки, навіть непередбачуваного вимкнення двигуна під небесами, у гвинтокрила спрацьовує так званий автореверс. Під дією вертикального тиску повітря горизонтальні лопасті машини починають крутитись, гасячи швидкість падіння, і вона, подібно до аероплана, без ускладнень опускається на землю.

— Катюша! Що стосується тебе, я нічого не забув. — Ці слова я сказав так душевно і проникливо, що все моє ество пронизала одурманююча хвиля ніжності, мурашки знову впилися в спину. Як казав великий Оноре де Бальзак, стан закоханості швидше вчувається в голосі, аніж угадується в погляді. По цьому я зазирнув у її близькі і заворожливі очі, але нічого не побачив: мені забракло повітря, перед зором була пелена запаморочливого туману. Моє авто, схоже, самостійно повернуло праворуч, самотужки обачно притислося до бруківки під тинистим київським каштаном, і завмерло. Я ледве встиг смикнути гальмівного ручника і наші губи злилися в дикого пориву вогненному поцілунку. Все довкруги погасло, очі заплющилися від ніжності і пристрасті.

Коли я, буквально не володіючи собою, торкнувся її коліна, то й не вчувся, як повів тремтливими, гострими пальцями розпростертої долоні вище, вище і вище, водночас легенько закочуючи поділ нижньої її одяганки, Катя вся

враз стрепенулася, дрібно затремтіла всім своїм ідеальним еротичним тілом. Вона поквапом і пожадливо почала цілувати мої вуха, грайливо покусуючи їх при цьому, від чого все моє єство блискавично пронизали хвилі азартного припадку лоскітних пестоців, пустотливі свої руки вона запустила в мого непокірного чуба, нервово скуйовджуючи його, наче тим самим підбадьорюючи мій сп'янілий від ласиць та ніжності мозок до нових і нових іскристих балоців, блискотливих пустоців. Світ перед моїми очима потьмянів, перевернувся. Ми вдвох перетворилися на клубок гарячих, нестримних почуттів, який, бурхливо долаючи вершини пристойності, все ближче і ближче добирався до якогось свого піку. Це справді відповідає дійсності, що пристрасть немає нічого спільного з розумом.

— Боже, що ж це я роблю? — почулося враз мені її здавлене ледь уловиме шерхотіння губ: у неї, схоже, проснулася свідомість. — Мені ж не можна, я ж заміж зібралася...

На мене начебто хто жбурнув відро студеної джерелиці. Пальці рук помітно послабіли, я легенько поправив, опустивши до чарівливих колін її звабливу спідничку, прикривши шоколад незрівнянного дівочого тіла. Глянув у великі заворожливі очі, які поволеньки поверталися до тям. Цієї миті вони були не сірими, а небесно-блакитними. Таке із дівчиною траплялося тоді, коли все єство Катюші проймалася голубим вогнем похабного тілесного збудження, палу, непереборної потреби гострого чуттєвого зближення, коли жадібне бажання близькості підносило її до невидимих безмежних небес. Але довкруги гомоніло надвечірне місто, неподалік попереду щодо нашого авто якраз зупинився переповнений тролейбус, і з нього висипали люди, багато людей. Вони при бажанні могли побачити наші пестоці через лобове скло, і це було дещо непристойно.

Я мимоволі згадав десь почуте, що чоловіки здебільшого прагнуть зменшити кохання до розмірів бурхливого задоволення, жінки ж навпаки — збільшити до розмірів щастя.

Відкинувшись у своєму сидінні, приводячи в порядок і дух, і серце, котре колотилося неначе від продовжного бігу під гору, я запитав:

— А ти справді збираєшся заміж?

Перегодом, наче виходячи з оціпеніння, лежачи в дещо похиленому пасажирському кріслі, з закритими очима, вона стиха відказала:

— А хіба ж мені треба вічно дівувати? Якраз на вибори вже виповниться двадцять один. Може, й досить бути самотньою та одинокою? Чи не так? Тим паче, що мене ти покинув...

— Катюша! Ти ж знаєш, що це далеко не так. Я ніскільки не винен...

— Краще помовчи...

На мої губи вона поклала свого ніжного, красивого пальчика. Я занімів...

УСЯКА ВИПАДКОВІСТЬ ХОДИТЬ У ШТАНАХ НЕОБХІДНОСТІ

Із Катєю ми познайомились за дещо незвичних обставин. На зорі незалежності держави близькі друзі-бізнесмени подарували мені автомобіль. І сталося це неждано-негадано, впало на мене у вигляді манної каші з самого неба.

Отже, поїхав я з одним із них до Мінська, де планувалося придбати для їхньої фірми легковика коштами взаємороз-

рахунків боргових зобов'язань із комерційною структурою білоруської столиці. Мене ж, щоправда, перед цим попросили зробити одне — забезпечити проходження платежу через кордон. А вирішити таке питання панам бізнесменам самотужки було майже неможливим. Тієї пори, а був це початок 1992 року, уже місяців із сім ніякі платежі поміж юридичними особами Білорусі і України не здійснювалися. Незалежні держави вже начебто існували, Україна навіть мала свого главу держави — президента, — але нормальних фінансових потоків, проходження платежів поміж їх фінансово-господарськими, економічними структурами ще не було налагоджено. Від цього страждали економіки обох держав. Особливо багато втрачали винахідливі, підприємливі люди по обидва боки кордонів.

Отож, мені через друзів із керівництва Національного банку України належало влаштувати так, щоб розрахункові документи на взаєморозрахунки з мінським «Торговим домом», із яким мої київські знайомі вели бізнес, нам видали на руки. І вже з тими документами ми повинні були, що називається, нарочним чином поїхати через кордон, здати їх у Національний банк Білорусії і там провести взаєморозрахунок коштів між підприємствами двох сусідніх столиць. При цьому передбачалося, що білоруські сябри мали виявитися боржниками, і щоб більше не зв'язуватися з грішми, проходження яких через кордон залишалося проблематичним, киянам мали вручити на цю суму авто, якими торгували їх партнери, і виписати відповідні митні документи.

Один із керівників НБУ, який був близьким мені знайомим, погодився посприяти в цій справі, але заявив, що коли є така okazія, то ми маємо відвезти до Мінська, у тамтешній Національний банк Білорусії, не лише свої документи, а ще цілу купу таких «заморожених» платіжок. І повинні неодмінно прихопити з собою ще й працівника НБУ, який

і проведе всі операції в білоруській столиці із зарахування платежів, у тому числі і для мінського «Торгового дому», який цікавив безпосередньо нас.

Напевне, у другій половині вранішньої сніжної морозної ночі ми добиралися на Харківський масив Києва, розшукали певний дім і квартиру. Мої друзі винесли, вкинули до багажника автомобіля три мішки, обклеєні сургучами, проштамповані клеймом НБУ, які завбачливо сюди були доставлені ще з вечора. Поруч зі мною на задньому сидінні прилаштувалася молода вродлива жінка — відповідальний працівник нашого Національного банку. Ні, не здогадалися, це була не Катя, а Галина. І ми взяли курс на Мінськ.

Усе складалося в білоруській столиці навдивовижу ладно і справно. Ми без найменших завад перетнули два державних кордони: на ту пору це видавалося за кількахвилинну формальність. Чиновники Національного банку сусідньої держави виявилися попередженими про наш майбутній візит, і тому банкіра Галину з поклажею документів уже нетерпляче очікували, приймали майже з обіймами і шампанським. Позаяк і в Мінську давно чатували на проходження бухгалтерських платежів, які застрягли поміж новоутвореними державними кордонами.

Найпершим, зрозуміло, з української сторони пропустили платіж для «Торгового дому» Мінська. Оскільки, як запевняли нас, ми вчинили справжній героїчний подвиг, у такий незвичний спосіб налагоджуючи прямі фінансові контакти між двома новими молодими країнами Європи. Нині подібне, можливо, виглядає дещо кумедно і потішно, але тоді це справді був до певної міри прорив у взаємостосунках сторін, і ми з моїми друзями гордилися з причетності до такої okazії. А також, зрозуміло, веселоока і статна Галя-банкір.

Торговий майданчик мінчан вражав презентабельним вибором розкішних авто. Зарубіжні друзі торгували по-триманими, але неодмінно великими лискучими американськими легковиками. Чи то їх насправді так уміло підготували до продажу, чи вони насправді ж завжди мали такий імпазантний вигляд, але зовні зовсім не виглядало, що помпезні і величаві лімузини до цього вже експлуатувалися. Весь товар дожидався покупців немовби з голочки.

Авто, в диковинку для нас, неодмінно мали автоматичні коробки зміни швидкостей, обов'язково з круїз-контролем, надзвичайно потужні, з м'якими, затишними салонами. Навіть на мого друга, який на автомобілях, як мовиться, зуби з'їв, це справило неабияке враження. До того ж, при підрахунках виявилось, що мінчани заборгували київському підприємству стільки коштів, що їх вистачить ледь не на два легковика.

Двоє мінчан, власників лакованого багатства, один із яких, між іншим, виявився моїм повним тезкою — по імені і по батькові, а інший просто тезкою, і які щодо мене, як до журналіста, поставились надзвичайно тепло та приязно, враз заявили, що вони готові один із автомобілів, у рахунок боргу київській структурі, виписати на моє ім'я. Щоб розрахуватися з українськими партнерами, так би мовити, одним махом. І навіть вирішили закрити очі на певну нестачу коштів до вартості двох машин. Себто, начебто подарувати мені цю різницю. Пояснювалося це тим, що вони тривалий час уже вважали, що їм узагалі вже не вдасться ніколи повернути борги з України через втрату можливості здійснювати фінансові операції з київськими партнерами. Як і українці, до речі, також.

Я слухав спочатку все це з усмішкою на вустах, і вважав, що подібне просто недоладний жарт. Коли за спільним обідом партнери-бізнесмени випили пляшку-другу коньяку,

білоруси заходилися переконувати мого головного киянина не скупитися. Сябри один поперед іншого казали:

— Ти ж хіба не розумієш, що якби не Сашко, якби не його старання, вам би нізащо не видали права на спеціальне провезення через кордон фінансових документів у Національному банку, — казав мінський Сан Саніч, якого тут іще величали Санчесом. — А так із Києва про все ще й попередньо домовилися із нашим Нацбанком...

— Ти, друже, міг би взагалі втратити всі кошти, — вторив йому інший білорус. — І не мати загалом ніякого авто. А так ми тобі даємо аж два чудових «Форди Тауруси». Зверни увагу, на ключах запалення цих машин написано: «Найкращий сімейний автомобіль». Це визнали американці, а вони в цих справах, будьте певні, знають толк...

Моєму другові, генеральному розпоряднику коштів, не було чого заперечити. Але всередині він хвилювався, і було схоже, що ця несподівана пропозиція викликала в нього певні протиріччя. Це було видно із того, що, слухаючи переконання мінчан, він довго мовчав, старанно пережовуючи їжу, на його лобі виступив легкий відпар: там, схоже, напружено працював мозок. Можливо, рятуючись за останню соломинку, він враз весело глянув на всіх і сказав:

— Буде так, як скаже Галя. Якщо вона прийме рішення, що одного «Форда» мені, а іншого купляємо для Сашка, — так і буде...

Почувши це, я одразу збагнув: тут буде повний мій вигравш. Оскільки вже, мабуть, із півгодини чарівна Галя, випиваючи із келиха і закусуючи, користувалася лише однією рукою, інша начебто зігрівалася в моїй кишені, перетворюючи наші тіла на єдине закільцьоване енергетичне коло надвисокого струму підхмарних гарячих людських чуттів.

Ця унікальна електрифікація двох душ почалася іще з минулого вечора, коли стомлені з тривалої, засніженої дороги ми ввечері нарешті розмістилися в готелі. Повечеряли, випили духмяного коньяку. Зарум'яніла, а від того ще більш приваблива з лиця кароока Галя дещо зарано почала рватися від вечері, з готельного номера вниз, до міжміського телефону, аби подзвонити, повідомити чоловікові, що вона добре доїхала, влаштувалася на ночівлю. Мій улесливий і медоточивий друг, який у цій поїздки виступав начебто за старшого, сказав, що ми нікуди не відпустимо її до тих пір, аж поки вона із нами не вип'є іще три чарки коньяку. Як не просилася Галя, піти їй без цієї козацької норми все-таки не вдалося.

Тільки миловидна розпашіла від спиртного жінка випурхнула з-за столу, за нею розійшлися по своїх номерах-келіях й чоловіки, оскільки на ранок в усіх було багато справ.

Я роздягся, влігся спати, і під муркотіння телевізора вже майже почав засипати, коли чи то причулося, чи й насправді так було — хтось мовбито в двері номера легенько постукав. Уважніше прислухався: ледь уловимий стук повторився. Я підвівся і як спав — у самих лише трусах, із голим торсом підійшов до дверей. Роблю легенький поворот ключа в замку, подаю на себе двері. Перед самісіньким порогом стоїть... Галя. Ні, обличчя, як було раніше, коли чаркувалися за столом, не зачервоніле, а тепер чомусь біле аж крейдяне, губи чи то покусані, чи звабливо побабчилися від хвилювання. Очі опущені долу. Вона тихо каже:

— Я забула дома зубну пасту... Позичте...

— Чого ж ти стоїш, — кажу, — заходь.

Вона — ні кроку. Я легенько беру за руку, ледь відчутно тягну до себе. Вона обережно, але слухняно переступає поріг, вся якась ніякова, збентежена, конфузна. Мерщій за-

чиняю двері. Ключ в одну секунду повертається в замку, наче підводячи ризику під якимсь періодом наших попередніх стосунків. Мене лише на якусь мить опановує зрадливе почуття сором'язливого сум'яття, яке, схоже, принесла з собою збентежена і біло-крейдяна Галя. Ми стоїмо один проти одного близько-близько під самими дверима. Тільки декілька секунд я розмірковую над тим, що має бути далі. Вже наступної миті мене проймає відчайдушно веселе, нестримне бажання поверхувати в цій для обох нас дивній ситуації, де насправді конфузним і сором'язливим є лише перший крок. Хто ж його має зробити, як не я? Услід за тим, що саме вона, а не я шкрібся в номер до неї. Молода жінка й без того, либонь, через силу відважилася на таке: без кровинки в обличчі опинилася під чужими дверима...

— Так тобі зубну пасту? — абсурдно і дещо дуркувато перепитую знічев'я.

Вона не відповідає, але тихенько киває головою, зовсім поруч зі мною, так що її коротенькі кучерики заледве не торкаються мого обличчя, з близької відстані обдаючи мене різкою звабою своєї принадної фізичної близькості. Мені чути теплий запах її гарного, пружного, манливого тіла, яке буквально щойно, очевидно, омилося під струменями готельного душу, он іще вологе не встигло добре висохнути її каштанове волосся. Я й сам не зрозумів, як сталося те, що надалі приключилося. Я зухвало й нахабно відтягнув резинку своїх не тісних сімейних трусів і показуючи моїй гості вниз, хриплувато, давлячись густою, як клей, слиною, що враз запакувала мені весь рот, зрадливо вдаючи мою похалпну жадобу до чудової самиці, якимось глухо, наче не своїм голосом кажу:

— Бери пасту...

Її голова нахилиється ще нижче, мені видно, як повабні карі очі від несподіванки розширюються, рот якимось кумед-

но відкривається, начебто молодій і вродливій жінці враз забракло повітря. Товстуваті, наче майстром вирізьблені губи, розповзаються від подиву, проймаються кров'ю і все обличчя із блілого стає враз рум'яним. Вона, до цього не видавши себе жодним порухом, жодним півсловом, не відриваючись, заціпеніло і пожадливо, якимось аж начебто ненаситно дивиться вниз. Чи то від її пильного, клопітливого погляду, чи мо' ще чомусь мало так статися, але лишень від її чарівливої близькості, моя приспана «зубна паста» в одну мить неймовірно напруджується, бундючиться і буквально кам'яніє. Не знаю, чи я швидше пролепетав «Так бери ж!», чи вона сама неначе яструб на мишу стрибнула тендітною своєю рукою поза не тісну резинку.

Це була ніч верескливого, здавленого плачу і безконечних сліз радості: такою виявилася Галя емоційною, збудливою, пожадливою, неситимою, непогамовною. Одне слово, неперевершеною цінителькою чужої «зубної пасти». Оскільки дома, мовляв, у неї хронічне недоочищення. І постійні безпричинні ревнощі, переслідування.

За її розповідями, вийшла вона заміж за свого одногрупника, який закохався в неї з перших днів студентства і повсякчас, скільки навчалися, переслідував її в своїх диких ревнощах. А Галя тим часом очей не зводила із веселого, моложавого одинака викладача, який на лекціях ловив хтиві погляди дівчини, обдаровуючи її похитливими зустрічними. А коли прийшов час екзамену, все зробив так, аби іспит вона складала останньою з групи. У порожній аудиторії написав записку зі своєю домашньою адресою. «Ідь зараз же сюди, я теж там за годину буду», — сказав. Вона тільки вдячно приплющила очі, взяла заліковку і вийшла. «Пастух»-студент якраз десь відволікся, і Галя вже небавом упала в обійми досвідченого ловеласа, який уміло розбудив у ній жінку.

Усе закінчилося важкою вагітністю студентки. Джигун-викладач, дізнавшись про це, заявив, що їй потрібно батька для дитини знайти серед чубатого студентства. Байдужість, з якою він це говорив, наштовхнула дівчину на думку, що вона у нього, схоже, така вже далеко не перша. Вражена цією осоружною зрадою, Галя кинулася в поліклініку. Пішла ж по порятунок, зрозуміло, не в студентську, аби про її проблеми не дізнався ніхто із друзів, не доніс ревнивцеві-кавалеру, а подалася в міську клініку. Медсестра на прийомі зажадала грошей за викидень, але в дівчини їх просто не було. Саме на цю розмову із кабінету визирнув горбоносий лікар вірменин із чорними волосатими руками. Запримітивши персика в соку у себе на прийомі, він уміло спровадив літню за віком медсестру додому, оскільки вже вечоріло, а Галину запросив до кабінету.

Розклавши дівчину в гінекологічному кріслі, ескулап медичний огляд розпочав із вмілих пестощів зляканої дівчини. Щоб додати їй сміливості, він змусив її тричі випити якихось ліків, буквально у напівгоризонтальному положенні, які чомусь дуже походили на звичайний коньяк. За кілька хвилин стеля перед Галею попливла і вона буквально тут же відчула в собі не холодну сталь нікельованих інструментів, а горбатий ніс лікаря і щіточку його колючих підсмачених сигаретами вусів. Дебелий мавпоподібний волоцюга невдовзі довів її до такого стану, що вона, вхопивши його за рідкі патли на голові, ледь не засмоктала в роз'ятрену себе. Вирвавшись з її рук, горбоносий тут же розперезався і вже, що називається, приклався на повну.

Так розпочався ще один її невдатний і незрозумілий, пустопорожній і нерозбірливий роман, який тривав рівно два тижні. Оскільки більше не можна було тягнути із видаленням плоду.

Після поліклініки Галя відчула себе вкрай спустошеною, ображеною і особливо злостивою щодо всієї осоружної і відвортної їй чоловічої половини. На всякі залицяння вона не раз відповідала навіть брутальністю і відкритими образами. Час, однак, підвів її до розуміння того, що в житті все-таки належить чіплятися одного берега, оскільки падкі на її доладність і вроду мужики з часом розмажуть той природний мед, що дарований їй батьком і матір'ю, по кущах і гінекологічних кріслах. Не бажаючи більше з'ясовувати, скільки насправді людяності, а скільки зухвальства в чергових бабичах, вона нарешті над силу і зі зціпленими зубами відповіла взаємністю на нав'язливі женихання однокурсника, який ставав усе більш нестерпним і докучливим щодо встановлення мотивів частих змін у її настроях і загальному станові їх капризних взаємин.

Насправді ж заміжжя лише ускладнило ситуацію. Оскільки медичні дослідження показали, що дітей у неї бути більше не може, а чоловік після кожної хмільної чарки знову і знову починав роками заведену розмову: хто до нього зробив її жінкою? Переслідував такими запитаннями іноді навіть у дорозі із дому і до роботи та навпаки, зачочував жажливі сцени ревностів — і коли залишалися на самоті, і на людях. Зробив її молоду і вродливу справжньою неврастичкою. Ось і тепер, у мінському готелі, коли серед ночі щось грюкнуло, вона зірвалася із дрімоти, сполохано залопотіла:

— Це він... Ой, це точно він... Такий, що через кордони пролізе, підглядатиме за мною, зараз шукатиме мене...

Я пригортав її в обіймах, затуляв долонею рота, аби не верзла дурниць серед ночі, але вона вся гаряча, із задрісно твердими, просто-таки шикарними грудьми намагалася пручатися, з наполовину прикритими губами переконувати мене в тому, що це, неодмінно, її київський прителепкува-

тий ревнивець нишпорить готелем. А потім одразу, в одну мить заспокоїлася, втишилася лише тоді, коли їй у руки я дав надуту з тривожного плотського сну нову «зубну пасту». Вона благоліпно і якимось по особливому стижа зойкнула, розслабилася всім тілом і замурикала. Ще за хвилику проникливо і чуттєво застогнала, затремтіла, від кожного чергового натужного поруху в ній наростало якесь внутрішнє клечання, прогресував, прибільшувався справжній вулкан пристрастей. Коли плотський везувій Галини після зтяжних і доволі глибоких пестошів нарешті вибухав внутрішніми соками, вона смішно дригала ногами і починала нервово плакати.

Коли таке сталося вперше, я злякався і почав вияснити, що є причиною сліз, позаяк усе відбувається начебто без травм. Вона хвилин із п'ять, утираючись слізьми, схлипувала, ніяк не реагуючи на мої запитання, а тоді враз дзвінко і розкотисто розсміялася.

— Як ти не можеш зрозуміти, що це щасливі жіночі нервові зриви від особливого збудження, — пояснила. — Мені надзвичайно добре, я просто не можу стримати свої емоції. Такого дома не буває... Я там просто мовчу як мишка...

Тепер ця мишка грілася у моїй кишені, раз по раз поглажуючи мої стегна крізь тонку матерію імпорتنих штанів. І коли мій друг запитав, чи вона не проти того, щоб мені подарували авто, Галя зреагувала надто бурхливо, оскільки буквально підскочила при цих словах, а висмикуючи свою руку із моєї кишені якимсь чином зачепилася годинником, я мимоволі подався всім тілом за її рукою, і всі побачили, зрозуміли, що досі начебто незалежна Галя насправді глибоко вросла в мене, і ми, як ті сіамські різностатеві близнюки, насправді з минулої ночі маємо одну особливу тілесну, плотськоносну систему. Все таємне враз засвітилося, сталося явним. За столом вибухнув сміх. Але зичний голос Гали-

ни перекрив емоції всіх: «Одна машина наша, ми їдемо нею додому...»

Цим своїм зухвалим вигуком Галя видала нас тут ще раз. Бо коли вона привезла із Національного банку Білорусії таких же три повних мішки зворотних платіжок, документи завантажили в наш київський легковик, мій друг і його мінські партнери пішли з'ясовувати фінансові особливості своїх стосунків, ми подалися удвох оглядати лімузини на продаж. У самому дальньому кутку критого майданчику стояв шикарний «Лінкольн». Згодом ми залізли в його широченне і розкішне черево. Галя ненаситно цілувалася, а потім враз замріялася.

— Я б дуже хотіла, щоб одного пізнього вечора ти привіз на такому лімузині мене додому...

— Ти що, — вирвалося у мене, — а твій хворобливий ревнивець? Він же спалить таке дороге авто...

— А звідкіля йому знати, що ми будемо тут, у салоні? Ти ж бачиш, які тут модерні затемнення має скло... Сказано ж: американська якість... Я хочу, щоб ми зупинилися під вікнами мого будинку. Нехай він згори дивиться. Заглядає, чекає на мене, а ми тим часом з тобою будемо несамовито кохатися... Аж до сліз і до сміху...

— Гаразд, — сказав я, уявляючи цю ненормальну, майже божевільну картину. — Один раз можна....

— Чому це враз один раз? — похопилася вона. — Так і знай: я додому голодною не піду, — заявила аж дещо вульгарно Галина.

Так, власне, я став посідачем розкішного американського авто. На лискучих колесах зі шпичцями. З вельветовим салоном, який же ж замало не під власним київським порогом випробувала на еротичну придатність ненаситна Галя, одразу ж після нашого повернення із Мінська.

Ми заїхали в її двір пізнього вечора і вона зажадала,

щоб автомобіль став лобовим склом до високого паркану, який оточував нас із двох сторін. Погасили все освітлення. Двигун залишили ввімкненим, як і опалення, оскільки надворі сипало сніжком і завивала хурделиця. Поки я встиг із переднього сидіння пересісти до неї на задне, моя супутниця вже була геть гола і заходилася чимдуж зривати із мене одяг. Її високі і тугі перси буквально лізли мені до рота. Шовкова шкіра манила і притягувала до впадистого живота, широких і розкішних стегон, які слухняно розкидалися від легенького мого дотику. Галя горіла пристрасним, незборимим бажанням натужної плотської безберегої втіхи. Коли справжня гра з кипучим нестримним зазяттям і дикими стогонами, мимовільним летінням піни з рота досягла своєї кульмінації, моя подруга, схоже, ввійшла в несамовитий відлюдкуватий раж. Вона робила дикі виверти своїми довгими красивими ногами, закидаючи їх поперемінно то на спинку переднього, то на спинку широкого і просторого заднього сидіння, відтак в карколомних конвульсіях ідучи назустріч мені.

Це перетворювало все захоплююче ігрище на справжню спортивну баталію, — здавалося, йде нестямне змагання за те, з якого боку проникнення виявиться ефектнішим. Галя не просто схлипувала, ридала, обливалася сльозами, вона в окремі миті зично, нестямно ячала, зіпала, горлала, але варто було мені бодай на мить применшити шквал зухвалої атаки, як вона робила новий поворот подачі свого багатства, і щось несамовите тут же реагувало в мені.

Це було схоже на щось оскраженіле і драконівське. Без ліку часу і несамовитих разів удачі. Якоїсь миті мені стрельнула думка, що ця немилосердна забава в дворі, під її будинком, за кілька сотень кроків від вовкуватого ревнивця найбільше забавляє мою супутницю, і, напевне, є збитошним та неодноразовим захопленням молоді

і вродливої жінки. Я навіть хотів було справитися, хто той щасливиць-екстремал, котрий, ризикуючи бути розшифрованим, можливо, навіть покаліченим чоловіком Галини, заради поповнення адреналіну влаштовує тут сексуальні оргії з голодною, хронічно недоласканою чарівною жінкою-банкіром. Адже не важко здогадатися, що моє авто тут не перший амурний причал для голодної самиці. Однак тут же подумав: навіщо це? Чого доброго вона зможе помислити, що і я її ревную.

Саме цієї миті я поміж сидіннями пробрався до кнопок управління авто, на секунду зблиснуло табло і показало: ось-ось закінчиться пальне. Я вимкнув двигуна. За вікнами сівся молодий зимовий ранок.

— Що уже все? Кінець усім нашим любошам і амурам? — прокидаючись від короткого мимолітного затуманення після бурхливих пестошів, сказала Галина. І не чекаючи моєї відповіді додала: — Як же ж це я додому піду, коли немає сил навіть ніженьки докупити звести?

— Слухай анекдот у тему, — кажу їй. — У селі ланкова подрузі розповідає. Учора, каже, були бурхливі колгоспні збори. Після того голова колгоспу мене у машину посадовили, гарну чарчину налили, так славно, до ладу покохали. Тільки переступила поріг дому, а моє мурло давай мигцем усе переробляти...

— Е, ні, в мене такого не буде. Дружина три дні в закордонному відрядженні маялася. Натомилася, настраждалася, ото ж, наступні субота і неділя — відпочинок від усього...

ХТО МЕТАЛЕВА ПОРОШИНКА, А ХТО НАДПОТУЖНИЙ МАГНІТ

Тільки від'їжджаю від Галини, у мені просипається примітивна совкова ідеологія пришепелуватого колективізму. Починаю розмірковувати над тим, що люди про мене помислять, як сприймуть те, коли оце враз неждано-негадано дізнаються, що їх керівник став власником розкішного американського авто? А чи не ліпше записати його на колектив, віддати в організацію, якою керую? Щоб користувалися автомобілем усі. Тоді і задрісників не буде, і балів у людей наберу...

Душевні митарства не покидають усі дні і ночі вихідних. У понеділок в бухгалтерію здаю мінські документи, наказую перетворити мені особисто дарований автомобіль на власність колективного підприємства. Он же ж який правильний, хороший був! Чи не так? Хоч до ордена представляй.

Покататися довго на розкішному «Таурусі» так і не вдалося. Потримана заокеанська річ досить часто є банальним непотребом: ще ж невідомо, як її експлуатували до цього. А потім наші дороги для нью-йоркського легковика... Хіба ж треба пояснювати?

Одне слово, спершу виникли проблеми з системою запалення «Форда». Тоді почала барахлити автоматична коробка зміни швидкостей. Тільки полагодили авто, вийшло воно з ремонту, як через два дні виникли ті ж самі проблеми: експлуатувати «Таурус» було неможливо. А для того, щоб знову заїхати на СТО, належало знову заплатити майже тисячу доларів США: на тих перших порах ніхто ніякої гарантії після лагодження машини не давав. Ні, це явно було не по кишені. Тому, зрозуміло, «дарованого коня» треба було негайно ставити на припон. Але куди? Ні гаража, ні свого

майданчика в очолюваного мною колективного підприємства не було. І тому я загнав «Форда» у власний гаражний бокс. Тимчасово, так би мовити, до кращих часів..

П'ять чи шість років він простояв там без руху. Аж поки на початку вже нового тисячоліття я не розпрощався з колективним підприємством і попросив нових керівників забрати їхнього «Тауруса» з мого гаража. Але не тут-то було. Виявляється, при оформленні дармового легковика в бухгалтерії не так, як належить, оформили якісь там папери, не на ті рахунки його записали. А ось кошти на ремонт, витрати на пальне віднесли на вартість авто. І тому з нуля, за що він, власне, був придбаний 1992 року, його балансова цінність в 2001 році зросла до 52 тисяч гривень. На ту пору це була вартість понад 10 тисяч доларів США. Повний абсурд, але водночас і документальний зашморг: ні списати його, ні на звалище викинути не можна було.

Тому мені сказали: вносьте названу вище вартість в касу підприємства, і забирайте машину собі. Тобто, те авто, яке я безкоштовно подарував рідній редакції. Більшої нісенітници в своєму житті я не зустрічав. Особливо ж тоді, коли одного дня прийшов і відкрив гаражний бокс. Миші геть спожили всі гумові частини авто, Галинина гордість — вельветовий салон — був перетертий гризунами в порошок. Залишилося тільки дві з лишком тонни проржавілого американського металу на лискучих колесах зі шпичками.

Тим часом, на мою адресу стали майже щомісячно надходити нагадування, аби я погасив колосальну заборгованість за «привласнене» заокеанське авто. Став я мимоволі заручником власного снобізму, просто-таки дурнувато бажання сподобатись колишнім своїм підлеглим, прославитись керівником-колективістом. Вихід залишався один — подавати справу до суду.

Судочинство затяглося замало не на рік. Але одного дня мені врешті-решт надійшло повідомлення державної виконавчої служби. На дев'яту годину наступного весняного ранку із мого гаражного боксу відповідачі по справі мали нарешті забрати нещасного в Україні американського «Тауруса». Я документально довів, що з найкращими намірами подарував авто в рідний колектив і ненароком став ще й битим за моє жито.

Отже, на наступний ранок належало все відкласти, поспішити виштовхати злощасний металобрухт із власної території. Під наглядом судових виконавців.

На означену пору я запізнився хвилин на 10-15. Коли стрімко вискочив з-за гаражного рогу, побіля мого боксу сиротливо стояли дві жіночі постаті. Одна із них літня жінка, інша — чарівлива дівчина. У молодій, яка була зодягнена полегше, уже зачервонівся доладний носик. Їй явно було холодно. Вона скуйовдилася, руки сховала в кишені блаженського пальтечка, дещо недоладно затискуючи під пахвою папку для паперів. На дворі стояв холодний із морозцем квітневий ранок.

Навіть не знайомлячись із жінками, я швиденько відкрив передні і задні двері авто, запросив присісти. На всю потужність ввімкнув опалення. Тільки там і познайомились. Обидві вони — судові виконавці. Повідомили, що представник підприємства уже побував під закритими гаражними воротами, але заявив, що на якийсь час відлучиться за тягачем чи евакуатором. Нічого іншого не залишалося, як запросити баришень на чай.

Кав'ярня нагодилася зовсім поруч. До столу разом із кавою я приніс по сто грамів коньяку. Це викликало спершу різкі заперечення, але, з огляду на погодні умови, мої нові знайомі перегодя погодились, що це, зрештою, їм має підвищити внутрішній градус обігріву тіл, і на об'єктивності

розгляду справи нічим не позначиться. Як і з тим, що ще по п'ятдесят грамів духмяного «закарпатського» — якраз буде в міру.

Під кінець розмови за столом я уже знав, що Катя, так звали прехорошу судову виконавицю, вийшла лише на своє друге завдання: працює в цій структурі тільки-но з початку місяця. Заочно навчається на юридичному. Що посада судового виконавця, як вона вважає, складана, відповідальна і скандальна робота, через те на ній мало хто довго затримується.

— Швидше за все сюди приходять, коли немає куди подітись, — сказала дівчина, і я зрозумів, що це було щось її особисте. Від випитого вона розшарілася, великі сірі очі її злегка пускали звабливих бісиків з-під густих вій. Вона зняла пальтечко і показала свої круті привабні боки, пишні груди, круглі коліна, під якими вимальовувалися рідкої довершеності ніжки.

Сидячи поруч, я дуже швидко учув якусь особливу притягальну сильну до цієї моєї несподіваної спокуси. Почуття таїнства, незрозумілої бентежності, чогось враз несподіваного поселилося, присмокталося в одну мить до моєї душі. Приглянувшись, я помітив у дівчині майже повну ідеальність фігури, викінчену принадну жіночність, виняткову чуттєву звабу. Це був бутон троянди, котрий щойно розпустився. Від нього віяло свіжістю, красою, неперевершеною форм і спокус. Із точки зору біології, якщо вас будь-що кусає, то найімовірніше, це істота жіночої статі. Позаяк самки завжди отрутіші за самців. А ось тієї миті я відчув укус у саме серце.

Катя в зносінах була проста і доступна. Із задоволенням спілкувалася доладною українською, і відчувалося, що це приносило їй справжню насолоду, навіть якесь дивовижне, райське розкошування. Подеколи вона в свою барвисту,

квітчасту мову вставляла такі запашисті, влучні образні словечка, що могло свідчити лише про одне — про її рідкісну начитаність, виняткове чуття слова, високий природній інтелект. Це так пасувало до її підкреслено простої, натуральної, нелукавої, але виняткової зовнішності.

Якщо розум дивиться на світ тисячами очей, то закоханість — лише одними очима. Я відчував, що сприйняття дійсності, всього, що відбувалося довкола, з кав'ярнею, чужою жінкою за столом, яка знаходилася поруч із нами, проблеми, які залишалися з передачею авто, котре на роки застрягло в моєму гаражі, наразі звужувалося в мені до перцепції лише чарівної леді, котра так швидко, легко і відразу буквально полонила мене. Не даремно ж кажуть, що коли людині дати все, що вона хоче, а доля, схоже, якраз цього ранку подарувала мені такий випадок, то вона захоче того, чого досі й не хотіла.

Окрім того, якесь інтуїтивне внутрішнє чоловіче чуття мені підказувало, що треба їй, повабну Катю, тут же, як мовиться, й брати, оскільки потім могло бути запізно. Такою вона виявилася привабливою і чарівною, з потужною притягальною силою у всьому своєму естві. Не важко було передбачити, що ось-ось потепліє на вулиці, дівчина зніме зимово-весняні захисні одяганки і стане яскравим, барвистим метеликом, до якого потягнуться всі, як мінімум, погляди. Я дістав авторучку і записник.

— Катю! — дещо тремтливим голосом почав я, — якщо ти, звісно, не проти, то їдешу єаїєаііаі є ієііпдеаііаі аїсїаієу якось запросити тебе на каву. Для цього запиши мені, будь ласка, свої телефони, — не досить впевнено закінчив я. Думаю, що тієї миті я був схожий на дитя, якому нинішніми цяцьками хочеться побавитись іще й завтра.

Вона якось дивно поморщила носика, зблиснула на мене своїми бісикуватими очима і вже хотіла щось відповісти,

але тут несподівано мене враз підтримала старший судовий виконавець, зовні невиразна і безбарвна жінка середніх літ, яка спокійно попивала коньяк і каву, спостерігаючи за нашою розмовою із Катєю:

— А чого ж, запиши. Крім того, нам же все одно зараз належить складати акт, а там і без того буде вказано робочі телефони. Так, що ніякого розкриття таємниці тут і не буде, — заусміхалася вона своїй несподіваній мудрості.

— Ні, ні, — заперечив я. — Я ж мав на увазі домашній телефон. Щоб на роботі не відривати від справ...

Катя пильно глянула мені в очі, за тим взяла ручку і чітко вивела два номери. Один із них, останній, — підкреслила. Так в одну мить іноді трапляється те, на що ти не сподіваєшся і роками. Катя зробила крок мені назустріч.

— Я зараз складаю іспити в університеті і на роботі тільки при звичаююсь. Хіба що за тиждень телефонуйте, — сказала і злегка усміхнулася.

Мої муки і страждання по Каті розпочалися вже з тієї самої хвилини, як злощасного «Форда» витягли із гаражного боксу, як було підписано всі документи про передачу «Тауруса» і я підвіз судових виконавців до їхньої серйозної контори, як вона мило й граційно зачинила двері мого авто, чарівно усміхнувшись наостанок. Ця обворожлива невинна мускульна гримаса на миловидому обличчі дівчини здалася мені сяйвом її душі зсередини, запалила в моєму серці іскорку гарячої, нестримної надії. Мені чомусь здалося, що людина з такою безгрішною, святою усмішкою не може ні обдурити, ні ошукати. Принаймні, мене. В моїх чоловічих надіях і сподіваннях.

Уже до вечора в салоні авто я розшукав якусь авторучку і переконав себе в тому, що її згубила неминуче благоліпна і незрівнянна Катя. Яких же неймовірних потуг, зусиль довелось докласти до того, щоб угамувати, зупинити себе са-

мого, не підїхати до її роботи, подібно до вісімнадцятилітнього юнака побігти з гривневою самопискою до дівчини, щоб усе знищити, притоптати в зародку: є такі жінки, які, завоювавши чоловіків, утрачають до них будь-який живий інтерес. Невгавуча ловецька чоловіча доля навчила мене золотому правилу, гоже вишколила: у стосунках із дамами не можна брати одразу в кар'єр. Досить часто це сполохує граційних ланей, позбавляє їх інтересу до мисливців. Оскільки подібне може свідчити лише про те, що сам стрілець уже у ловчій западні. Його хоч бери голими руками. А що, коли їй милий не фінальний результат гламурного полювання, а збуджує, нуртує кров, до безтямності бентежить душу лише затяжний процес заганяння амурів у сильце, довгочасні потуги щодо спроб обійти звабний ловецький капкан, заповіді підлесливій пастці майбутнього роману.

Але відтоді Катя, як я її про себе мелодійно звав — Катрін, була для мене повсюди. Вона переслідувала, жила у мені вранці, ввечері, вночі. Я не раз просипався посеред такого виразного і масного сну, після якого чимдуж починав шукати її по ліжку. А не знайшовши, надзвичайно розчаровувався.

Якось я їхав Хрещатиком і мені лише на одну мить здалося, що її чарівлива маківонька майнула в суцільному людському натовпі. Подумалося: повна чортівня! Галюцинації! Але грубо порушуючи правила вуличного руху, із крайнього лівого ряду я чимдуж метнувся до тротуарного берега, вдостоївшись при цьому декількома осоружними клаксонами водіїв. Кинувши авто замало не на тролейбусній зупинці, щодуху побіг на те місце, де б вона мала бути. Але мені назустріч ішли, я переганяв жінок із крутими і худючими стегнами, гарненькими і кривими ніжками, з розмальованими і навіть розкосими очима під серпастими і карколомними бровами. Але Каті, моєї омріяної Катрін, серед них не було.

Я зупинявся у цьому недоладному пошуку, мені ставало смішно із ситуації, яка виникала. Відтак побитим псом помаленьку чвалав до авто і їхав далі в своїх справах, не засуджуючи гнівно свою уже, напевне, хворобливу маячню. Тільки з усіх сил силувався думки перевести на інший регістр.

Десять на день п'ятий чи шостий після нашого знайомства із приворожливим судовим виконавцем, я придумав, як себе обманути самого. Віднайшов у своїй бібліотеці книжку російського письменника Євгенія Богата, як на перший погляд, із чудернацькою і екзотичною назвою — «Что движет Солнце и светила?»

Для мене це був своєрідний катехізис кохання, енциклопедія святості людських почуттів і стосунків. Книжка, можна сказати, була зіткана з десятків листів знаменитих на весь світ людей, написаних своїм коханим. Це були спресовані у стрічки букв, замуrowані у рядки сторінок найпроникливіші, найчарівливіші слова, взяті з людської лексики. То була гримуча суміш для розумних, чуттєвих людей. Почитавши ці сторінки, можна було наснажитись і зачерпнути чуттів для свого внутрішнього генератора любовців, динамо-машини незайманого кохання.

Але ж могло бути, що ця незрівнянна Катрін і зовсім не любить літератури, не читає книжок. У наш інформаційно насичений час таке, на жаль, деінде трапляється. Тому в записці для прекрасного судового виконавця я завбачливо помітив: *«Катя! Якщо ти нинішнього року хочеш доконче вийти заміж, то прочитай оцю книжку з першої до останньої сторінки. Якщо бажаєш хоч дрібку зрозуміти мій стан поваги, захоплення тобою — ознайся з листом Віктора Гюго до актриси Жюльєтти Друе. Я іноді перечитую його і бачу, як ти мерзлякуватого куйовдишся з холоду, н'єш запаристу, ароматну каву і чарівно усміхаєшся, грієшся ко- ньяком...»*

Поклав до пакету книжку, записку, старанно заклеїв його і крупно розмашисто вивів: «Пані Катерині Хлань». Передав усе через вахтера до її контори. І став відраховувати дні для прочитання книжки.

Чесно кажучи, пломенистий, чуттєвій людині тих триста сторінок тексту вистачило б на один вечір, одну ніч. Бо така словесність, зібрана Богатом, мало кого залишає холодно-кровним і незворушним. Але хто ж його знає, яка вона є насправді. А як у неї із часом?

Міркуючи над усім цим, я мимоволі силкувався уявити, з яким виглядом вона читатиме ці листи. Що буде написано на її доладнім обличчі — захоплення, пристрасть, цікавість, допитливість? А тоді, коли вона дійде до епістоли Віктора Гюго Жюльєтті, почуття великого кохання до якої він уберіг на все своє життя? У ніч на 18 лютого 1841 року великий письменник писав своїй подрузі:

«Помнишь ли ты, дорогая моя возлюбленная, нашу первую ночь, ночь карнавала во вторник на масленице 1833 г.? Где-то, в каком-то театре давали бал, куда мы оба должны были пойти (я прерываю письмо, чтобы принять поцелуй твоих дивных уст, и продолжаю). Ничто, — даже сама смерть, не изгладит в моей памяти этого воспоминания. Все мгновенья этой ночи проносятся сейчас одно за другим в моем воображении, подобно звездам, проносящимися пред очами души моей. Да, тебе надо было отправиться на бал, но ты не поехала, — ты дождалась меня.

Бедный ангел, сколько в тебе красоты и любви. Помню, в твоей маленькой комнатке была дивная тишина. Снаружи доносилось веселье ликующего Парижа, мимо проносились шумные маски с громким смехом и пением. Среди шума всеобщего праздника мы скромно укрылись в стороне и перенесли в тень свой светлый праздник. Париж был упоен поддельным хмелем, мы — настоящим.

Не забувай нікогда, мой ангел, этих таинственных часов, изменивших всю твою жизнь. Эта ночь 18 февраля 1833 г. была символом и одновременно прообразом великого, светлого праздника, свершившегося в тебе... В эту ночь ты оставила далеко за стеною толпу с ее шумом, суетнёю и мишурным блеском, чтобы приобщиться уединению, тайне и Любви.

В эту ночь я провел с тобой восемь часов. Каждый из этих часов теперь уже превратился в год...

В течение этих восьми лет мое сердце было полно тобой, и ничто не изменит его, даже если бы каждый из этих годов обратился в столетие.

Они вечно любили друг друга.

Не смотря ни на что, нікогда!

И не знали, что значит разлука:

Вечны были их чувства друг к другу!

Если боль заставляла, печали,

Чувства их лишь от боли крепчали.

Ну а радости свет и надежды

О любви подтверждали, как прежде.

Любят вечно они:

Юность, старость — их дорога всегда лишь одна!

Будет это всегда.

И не верьте... Даже после любовь их видна!

Лучше их в этом мире не будет,

И не будет таких, как они.

Даже смерть не возьмет, не рассудит,

Ревность даже не выше любви!

У них всё было: радость, печали,

Грусть и боль, но большая любовь

Долго-долго им путь освещала,

Раны их и сердца защищала!

У них всё хорошо: они вместе

Где-то там, далеко, навсегда,
А любовь их ещё стала крепче, не сломясь
ни на миг нікогда!!!»

ЧУДНІ ЗАКОНИ ПРИСТРАСТІ

На десяту добу моїх немилосердних страждань по чарівній Катрін Хлань виявилася субота. Це був перший теплий і по-справжньому весняний, сонячний день року. Світла і тепліні було стільки, що навіть ті, у кого був камінь на душі до цього, напевне б, повинні були спостерегти, помітити, що довколишній світ насправді прекрасний. Усе вбиралося в брунасту, молоду зелень. Подекуди займалися піняві кольори раннього цвітущого абрикоса. Час був, коли найбільше хотілося жити і кохатися. Я тремтливою і спітнілою рукою підніс до вуха телефонну слухавку.

— Катя? — сказав глухуватим від хвилюванням і аж чужим для мого сприйняття голосом.

— Ні, це Маша, — сказав хтось голосом Катрін. — Катя пішла в магазин. А ви хто будете, як про вас їй повідомити?

— Скажіть, будь ласка, що телефонував її приятель. Ми із нею якось домовлялися...

— Ах, Сашко, — якось навдивовижу зворушливо, з елементами певної загадковості в тоні відповіли мені, що непохитно можна було зрозуміти так: мене або на тому кінці зв'язку знають, або щось про мене чули, принаймні. За хвилю турботливо додали: — Спробуйте нас набрати за хвилин п'ятнадцять. Катюша маю бути ось-ось...

Я катував себе не четвертину, а третину години, раз по раз ковтаючи «Луганську», аби заспокоїти аритмію серця і

душі. Коли вдруге набрав номер, то телефон обізвався саме Катіним голосом, здається, навіть без єдиного попереднього гудка у трубці. Привітавшись, вона враз заявила:

— А ви що, справді хочете мене негайно видати заміж? Так же ж було написано у вашому епістолі...

— Та ні, — почав зніяковіло я. — Швидше зовсім-таки ні. Мені хотілося, щоб ви обов'язково ознайомилися з цим чудовим твором, який я вважаю вершиною переписки...

— Романтичної? — сказала Катя.

— Любовної, — додав я.

— Амурної? — уточнила вона.

— Нехай буде амурної, але все одно це все є щонайліпше, на що лишень спромоглося людство у виявові ніжних людських почуттів.

— А я давно вже прочитала. Ще того ж таки дня, як ви передали мені книжку.

— А як таке могло бути?

— Заглянула поміж палітурки, одразу ж зрозуміла, про що йдеться. А тоді відпросилася з роботи і поїхала додому. До речі, у нас дома вже всі її прочитали — і батько, і мати...

— А Маша це хто? — виривається враз у мене.

— А Маша у нас — мама. Вона, до речі, заявила, що такі книжки давати читати дівчатам — це очевидний умисел. Щоправда, який саме, вона ще не вияснила...

Якби Катя вміла бачити свого співбесідника на протилежному боці зв'язку, вона б зрозуміла, що її новий знайомий — людина із залишками совісті, позаяк вміє червоніти. Особливо ж тоді, коли його ловлять на м'якішу.

За годину я стояв уже поблизу її будинку. Катрін була зодягнена в легеньку куртку кольору весняного неба. Вона якнайбільше пасувала до сіруватої блузки, під колір її живих і виразних, великих очей. Верхні гудзики кофтини були

завбачливо розстебнуті, з-під неї визирала одурманююча лілейна шкіра, яка вела до настовбурчених шпичаків принадних грудей. Знизу на дівчині була клітчаста спідничка, яку без жалю потьмарювали принадні коліна, струнки й звабливі ніжки, які вище закінчувалися запаморочливими окружностями, що позбавляли мене останніх проблисків розуму і статечності.

Вона впурхнула в авто яскравим метеликом, ще більше підкреслюючи весну і ту красу, яка заступала на свою казкову вахту за вікном.

— І куди ж ми? — запитав я, відчуваючи, як все ество моє заливає пружка хвиля ніжності і ласки, аж вуха глохнули від приступу справжнього потопу чуттєвих розкошів.

— А будь-куди, — каже вона весело і залихвацьке, подмухнувши на жар моїх почуттів свіжим повітом п'яної безтурботності, юнацької безжурності.

— Тоді світ за очі, — кажу у тон її безклопінтя і впевнено прибавляю газку.

Ми вириваємось за місто, де весна уже розкошує на повну потужність, що є у неї сил, черпаючи її у першого справжньому гарячого сонця. Мій незрівнянний скарб весело поруч лопоче щось про романтичні листи із збірника Євгенія Богата, про свої університетські клопоти. Я скося мимовільно поглядаю на її чутливі, владні, зволожені уста і серце моє співає, а в усьому тілі множить чудернацька, дивна чоловіча сила. Із звуків я значливо вирізняю лише легкий шерхіт, шемрання її коротенької спіднички. Відчуваю, що мені навіть лячно дивитися у бік її приворожливих колін, оскільки, відчуваю, ці мої погляди засівають у всьому естві справжню бурю, ні, до часу притаений буреломний ураган, від якого можуть порватися розбурхані, оп'янілі, найжачені жили. Я далі не можу вести авто, так мені хочеться повернутися до неї, бодай доторкнутися, ну,

хоч би мізинцем. До руки, до щоки, до мармуру шкіри побіля розстібнутої кофтини. Безсило зупиняюся біля колись відомого комплексу комсомольської слави на околиці лісу, побіля траси.

Вона випурхує з салону і оглядається.

— А що це за місцина? Де ми є?

— Ти знаєш, хто такий Павка Корчагін? — відповідаю запитанням на запитання.

— Ні піонером, ні тим паче комсомолкою я не була, але твір Миколи Островського «Як гартувалася сталь» читала. Так що маю певну уяву...

— Тут свого часу був цілий комплекс комсомольської слави. У центрі красувалася кількаметрова вузькоколійка з вагонеткою дров, які начебто Корчагін зі своїми друзями заготовляли для порятунку міста від морозів. Так ось варвари розтягли усе це. Нічого живого не залишили по собі...

Ми йдемо до колись людного місця. З кожним кроком я мимохить все ближче й ближче підступаюся до неї. Ось мізинним пальцем руки я вже торкаюся її ніжної, шовкової шкіри рук. Ніби ненароком чіпаю спідничку, крутих стегон. Я ловлю незабутню мить, коли вона робить наступний крок так, що мені її вже треба обняти, оскільки вона виявляється і попереду мене, і якраз на моєму шляху. Я сміливо огортаю її талію, плечі. Яка ж вона пахуча! Я мимоволі від цього тунку зупиняюся, і вона зупиняється. Я повертаюся до неї, вона — до мене. Я беру цю золотаву безцінну маківку в руки, ледь відчутно нахиляю до себе і легенько цілую в медові уста. Її руки обвивають мою шию і ми зливаються в пристрасному, несамовитому поцілунку.

Світ перевернувся перед очима. Ось вона, така мила, жадана уже в моїх руках. Її тугі, налиті перси вперлися в мої груди. Нижче них виділялася заворожлива талія. Ще нижче, налиті і неповторні сідниці.

Вона на мить виривається своїми чутливими губами з моїх губ і чарівливим своїм прегарним ротиком спрагло хапає повітря, мов риба, що б'ється в нестямі на суші. Від до роги, спостерігши наші безтямні, безберегі зливання, хтось натужно клаксонить із авто, яке проноситься мимо.

Одірвавшись од Каті, обнімаю її, чекаю поки вона відійде від приступів ніжності і плотських поривів, а тоді кажу:

— Поїхали звідси, а то й поцілуватись не дадуть.

ЗАПЛАКАНЕ ЛИЦЕ МИНУЛОЇ ЛЮБОВІ

Вона усміхнулася, але нічого не відповіла. В авто Катрін теж зосереджено мовчить, наче переживає ще раз усе, що знічев'я і так несподівано відбулося, а можливо, просто розмірковує над суттю нашого вчинку. Я тим часом повертаю на лісову дорогу і попід зеленіючим пралісом мчу у глибину діброви. Вона враз оживає, запитує:

— А радіо у нас немає?

Я натискаю на вимкнений приймач і він спершу спалахує голубим сяйвом, а тоді із нього виривається емоційно-піднесена, сердечна і полюбовна пісня Олександра Барікіна:

*Я буду долго гнать велосипед,
В глухих лугах его остановлю...
Нарву цветов и подарю букет,
Той девушке, которую люблю...*

Це було неначе спеціальне пісенне доповнення до ситуації, яка складалося тут, у нас. Все це так пасувало до обставин, які склалися поміж нами. Нам обом було зрозуміло, що я буквально щодуху гнав авто подалі від цивілі-

зації, аби залишитися сам на сам посеред сонячного моря і одурманливого світу краси молоді весни. Ми разом, не змовляючись, залиvisto розсміялися: таким несподіваним виявився цей музичний привіт. Помітивши між деревами перші весняні квіти, я зупинив авто і кинувся збирати букет чудового першоцвіту. Катя вийшла з машини і я чув як вода красиво співала в унісон Барикіну:

*Она возьмет, но снова в поздний час,
Когда туман сгущается и грусть,
Она пройдет, не поднимая глаз,
Не улыбнувшись даже... ну и пусть.*

*Я ей скажу: — С другим наедине
О наших встречах позабыла ты
И потому на память обо мне
Возьми вот эти скромные цветы!*

— Катю! — підійшов я стиха ззаду, обняв її, вручив квіти і сказав: — Ти готова пройти мимо мене, не піднімаючи очей, не усміхнувшись навіть...

— Ніколи! — відповіла вона, знову приворожливо і романтично обвивши руками мою шию, водночас не випускаючи з них квітів, — і букет лоскітно пестив мій загривок, вуха. Ми цілувалися до нестями. Я відчував, що ще впаде на мене крапелька цих нестримних пестошів, втіх, і я не стримаюся, розчохла всі свої кинджали. Хлань була така податлива і нестримана, вся моя.

Перегода, ми розташувалися на сонячній поляні, далеко від сіл і міст, гомінливих трас. Я видобув припасене шампанське, шоколад і банани. Вона притишено очищала мандарини, раз по раз поглядаючи на мене великими сірими очицями з бентежною туманною поволокою. Не можна було не милуватися її вправними руками, голими коліннями,

лінія блискучого мармуру від яких забігала кудись далі під спокусливу спідничку. Дивитися на це, думати про таке не можна було: судомило руки, туманило мозок.

Вона пила напівсолодке виноградне грайливе вино, я насолоджувався мінеральною і п'янів від вигляду мокрих її губ і рум'янцю, котрий ледь помітно уже проступав на щоках. Від поглядів прехороших і розумних очей.

— Невже ж у тебе такої надзвичайно спокусливої, знадної нікого немає? — вирвалося у мене.

— Тільки зморгни, — сміється вона щиро і відверто, — десяток біля ніг ляжуть.

— І як же ж ти тримаєшся, щоб не розбагатіти на обремек бойфрендів?

— Так ось же ж, не втрималася. — Після цих слів вона наче відсахнулася, поклала фужер і міцно затисла собі рота, схмарніла. Її осяйному іаєє÷÷³ á ðíçèðèèè³ ñàððàñòèè áð³á, ó ёòèèèàò доладних óñò пролягла неначе ñááíð³ñòü. Було зрозуміло, щось сталося в її житті і вона, мабуть, сама того не бажаючи, мимоволі в цій банальній балачці проговорилося. Про щось приватне, інтимне. Я не поспішав розпитувати, залізати в душу. Тільки погладив ніжний шовк її руки, і Катя враз розплакалася, пригорнулася всім тілом. Тремка пружність соковитої плоті рвала мені груди, але я тримався з усіх сил.

— А ти хочеш усе знати? — враз перейшовши на «ти», запитала Хлань.

— Про тебе хочу знати все, — з якимсь внутрішнім острахом, ламким, не своїм голосом промимрив я, уже добре знаючи, що через свою загострену природну гординю я буду ревнувати, адже кому ж не схочеться, аби така вродлива і соковита дівчина належала тільки йому?

Катя помовчала, і лежачи у мене на руках, сказала:

— Я до державної виконавчої служби працювала в ре-

дакції одного юридичного видання. Випадково влаштувалася і надто з того гордилася. Тому що за рік до цього вступила на заочне відділення юридичного факультету. Тут готували до друку і видавали різноманітну фахову літературу, і я з захоплення усе читала, навіть те, котре для багатьох здавалося нудним і непотрібним.

Одного разу в редакцію приїхав хазяїн видання і побачив мене. Був це плюгавий і непоказний тип, з червоним м'ясистим носом, лисиною на всю голову, але занадто амбітний чоловік і страшенний ловелас. Він купляв без вибору замало не всіх жінок. Потім вони про нього таке розповідали, аж вуха в'янули. А ось на мене він напеліг, як кажуть у таких випадках, — конкретно: давай і все. Я, йдучи на роботу, кожного дня вмирала зі страху. Казала собі, буде ще приставати — напишу заяву на звільнення. Але так же ж не хотілося цього вчиняти. Робота мені надзвичайно подобалася.

Випещена і вродлива Хлань передихає, сьорбає шампанського, винувато усміхається мені. На лісовій галявині, де більше світла, її очі синню весняного неба, націловані губи пашать внутрішнім дівочим вулканом.

— Ти аж зіщулився, спохмурнів, — сміється Катя. — Якщо тобі не хочеться все це слухати, я не буду далі розповідати. Хоча, не бійся все уже позаду...

— Ні, чому ж, — цілую її сніжно-білу шкіру в розкриллі блузки. Відчуваю, як від кожного мого дотику тремка пружність молодого наливного тіла пронизується ніжними нервовими токами. Ще один такий дотик, і я не стримаюсь. Тому беру себе в руки, позаяк хочеться дослухати всю історію до кінця, заглянути в лице її стражденного минулого. — Розкажи уже все без недомовок...

— Після Нового року видавнича фірма запланували провести «круглий стіл» в Одесі. В орггрупу для підготов-

чих робіт включили і мене. Все пройшло на достойно високому рівні. Увечері влаштували званий обід. Однак для всіх у ресторані, а мені кажуть, що окрім цього збереться тісне коло осіб, буде візаві із світилами юриспруденції і таке інше. Мене це зовсім не насторожило, оскільки цього бегемота в Одесі не було.

Але, коли я зайшла на утаємничену гостину, то мене нечаче окомом ошпарили: брутальний Квазімодо зі своєю ущербною картоплиною замість носа уже був за столом, — Хлань бридливо морщить гарненьке личко, хтиві губи, — і мене охоронці повели прямо у крісло поруч із цим саганою. Він уже був добряче напідпитку і вів себе буквально похуліганськи, обривав на півслові шанованих професорів. Тричі підряд пропонував тост за мене. Творив казна-що. Але всі терпляче зносили подібні каверзи, позаяк усе того дня робилося за його кошт.

Я спиртного не вживала, позаяк боялася сп'яніти. Все чатувала тієї миті, аби непомітно вислизнути з розкішного номера. Але вечір тягнувся наче вічність, і мене тричі під дверима ловила охорона: певне, він наказав не випускати.

Нарешті розпрощалися останні захмелілі науковці і бізнесмени. У номері залишилися я, лисий луципер та два охоронці.

— Стеліть нам, — кричить цей дурень.

Ті кинулися в сусідню кімнату, розкладають постіль. Я кажу їм:

— Спати я з ним не буду. Буде приставати — викинуся з десятого поверху, і ви відповідати будете...

А цей пройдисвіт гукає:

— Сядь до столу. Сядь, кажу...

Присіла скраєчку. Він і каже:

— Не будеш спати зі мною?

— Ні, не буду...

— Хочеш до себе в номер піти?

— Хочу...

— У такому разі випий зі мною чарку «Хеннессі». Рома, налий їй. Вип'єш і підеш геть...

Я бачила, як охоронець із ящика достав пляшку дорого коньяку, наливав мені і йому з одного горлишка. Я як могла опиралася, відмовлялася. Це тривало, можливо, із півгодини. Але сил уже не було відбиватися. Вирішила, ну, вип'ю, від однієї чарки явно ж не сп'янію. А може й справді відпустить. Ми з ним чохнулись, і я ковтнула цей вогонь. Що далі було — нічого не пам'ятаю. Наче крізь землю провалилася...

Тиша запала на якусь хвилину-другу. Коли вона мене за руку — щип.

— А чого це у мене шампанського нема?

Я заметушився. Відкорковує знову пляшку. Нетерпливо зиркаю на Катрін.

— Що далі? — запитую, і вона, криво усміхнувшись, тут же продовжує. — А далі було найстрашніше. Просипаюся в його широченному ліжку. Скривавлена, з дикими болями унизу живота. Плакала моя дівочість... Як закричу, як закричу, що є сили. Відкриваються двері, вбігає Рома — охоронець. Став мене заспокоювати. Я зі злості вчепилася в нього, руку йому нігтями буквально порвала. Кричу, ви-кликай міліцію, я його в тюрму посаджу. Рома каже: тепер уже не посадиш. А чому ж? А тому, що він давно уже поїхав, він відкупиться, он і тобі купу грошей залишив, щоб мовчала. І автомобіль один залишив, і мене, щоб тебе додому до Києва довів. Він заявить, що це не він, а я глум над тобою учинив. А ти ж іще мені руку буквально пошматувала. Ти, думаєш, хтось розбиратиметься, вникатиме в деталі? Хочеш мене замість нього в тюрму запресувати — кричи, гукай міліцію...

— Боже ж ти мій, Боже, — каже стривожена Катя, її по-

чинає бити пропасниця, начебто це сталося щойно. Я за-спокоюю її, ніжно гладжу руки, ніжну головку. — Це був не ранок, а справжнє пекло, — ледве чутно каже вона.

— А коли ж усе це сталося? — запитую і відчуваю, що від ненависті у мене аж вуха ворущаються, кулаки самі стискаються.

— Та якраз за місяць до нашої з тобою зустрічі.

— І чим усе закінчилося?

— Я більше на роботу не вийшла. За мною і охорону він прислав, і редактор одного із його журналів приїздив, пропонував у редакції посаду. Я не пішла. Передала заяву і попросила, щоб знайомі завезли мені трудову книжку. А знайшлася вакантна посада у виконавчій службі вашого району, отож, і пішла визволяти американські автомобілі з гаражних полонів...

Після цих слів вона так винувато глянула на мене, що у мене аж серце защемило.

— А як же ж прізвище твого кривдника? — справився я.

— Та не потрібен він тобі. Його Бог за мене покарає. Таке безслідно для злочинців не минається, янголи мої на ньому вже чорну мітку поставили. — А ще за хвилину додала: — Я нікому цієї історії не розповідала. Ти у мене перший...

Від останніх слів у мене аж струми по спині пробігли. Я подивився в її глибокі, бездонні очі і подумав, що такої вродливої, доладної дівчини я ще не зустрічав. Ми буквально зчепилися губами, тілами. Зашелестіла спідничка, якимось сама по собі закотилася їй вище пупа. Я мимохіть торкнувся її оголених неперевершених ніг. Вони на мить, як дві блискавки розлетілися в сторони, наче заохочуючи мене до глибокої і проникливої атаки, а потім мигцем стиснулися. І моя рука опинилася якраз у районі її найінтимнішого місця. Вона від несподіванки тихенько зойкнула, але мене не відштовхнула, не запручалася, а навпаки ще міцніше притулилася, майже

прикипіла до мого тіла. Я спробував легенько звільнити свою руку, але вона ще хутчіше затисла її ніжними, шовковистими ногами. Мені нічого не залишалося іншого, як ледь помітно, легенько-легенько дати волю пальцям.

Мені було видно, як зіниці в її очах нараз розширилися, очі з сірих перетворилися на голубі. Катя почала дихати нервово і збуджено, буквально хапати ротом повітря.

— Ка! — видав я хрипливо. — Ти більше ні з ким не кохалася...

— Я й тоді не кохалася, — після невеличкої паузи відповіла вона. — Не знаю навіть, що це таке. Схоже, тієї ночі, в Одесі, мені підсипали якогось дурману у коньяк і поставили перед жахливим фактом уранці...

Гарячково міркуючи над тим, як поведеться далі, аби не сполошити знадливу і блискучу у своїй щирій вроді Катю Хлань, я мимоволі згадав свою службу на флоті. Якийсь час у нашому матроському кубрику жив такий собі мічман Цветков — обмежений і почасти навіть дурикуватий росіянин. Хоча зовнішності був привабливою, навіть би сказати — голлівудської. Високий, статечний, русяві кучерики над чолом, сині приворожливі очі. На таких щонайбільше ведуться молоді і необстріляні дівчата.

Цей «сундук», так ми звали мічманів, себто підofiцєрів, котрі після строкової служби залишалися на флоті, був надивовижу похитливий, справжнісінький непогамовний ловелас. Він практично щовечора відправлявся в Севастополь на свої сластолюбні полювання. А повертався далеко за опівніч. Довго вимивався під холодною гірською водою, яка подавалася в нашу в/ч безпосередньо з Чорної річки, яка несла води з самих гір, потім приходив у кубрик, де спало до півсотні матросів і ще два мічмани, голосно кричав:

— Кабака вставай, я тебе расскажу, как сегодня брал очередную красотку...

Коля Каланчук, хохол із полтавської Решетилівки, якого чомусь у нашому флотському середовищі звали Кабакою, плямкав губами, повертався на інший бік і глухо казав:

— Ну, давай, починай, но во всех подробностях и в цветном изображении...

Флотський бабич живописав такі картини сексуальних утіх, що старшина, помічник командира взводу і мій приятель, Валера Ваньков десь хвилин через десять чи п'ятнадцять від початку балагурного викладу чергової еротичної оповідки несамовито кричав на весь кубрик:

— Товарищ мичман, пожалуйста, прекращайте, а то я шас-с Петю Легошина изнасилую, тогда вы будете отвечать...

На хвильку западала тиша і Петя Легошин, вайлуватий і незграбний телепень, родом звідкілясь із Поволжя, враз запитував:

— Товарищ мичман, а как вы их соблазните? Ну, как можно каждый день совратить новую бабу?

— Очень просто, — виправдовувався безхитрісний Цветков. — Как познакомился, главное побыстрее дать ей в руки свой механизм. И она уже никуда не уйдет, непременно обольстится...

Згадавши цю наївну і простодушну історію, я взяв її обидві руки в свої і вчинив по-цветковськи.

Усе решту словами передати не можливо, бо розум наче скаламутився. Наче уві сні пам'ятаю, що тіло її зі слідами минулорічної густої засмаги — одна досконалість, — було все переді мною. Круті груди, довгі брунатні соски. Живіт запалий із вимисливою ямкою від звабливого пупка. Все це в шовках ніжної, наче відшліфованої шкіри. Оксамитові стегна широкі, але доволі акуратні. Коли вона трішечки розкидає досконалі, бархатисті свої і чарівні ніжки, злегка їх згинаючи у круглих, аж наче шліфованих колінах, і коли

починаються наші з нею обопільні попервах без навику ще начебто невмілі пошуки безмежних пестошів, здається, що ми удвох, у цьому фантастичному переплетенні тіл, душ, сердець, почуттів підносимось до самісіньких феєричних небес. Що весь широкий, безмежний світ ласки, розкоші, любощів, пестошів скорився і упав до наших ніг. Що ми досягли справжнього блаженства, вдвох на хмарах упливли до справжнього щасливого раю.

Мені видно і чути, як все її тіло раз по раз протинають нервові пали. Мила, чарівна Катя Хлань повсякчас поривається кудись, повище голови, неначе силкуючись за щось учепитися, простягає руки, при цьому піднімаючись на ногах і сочистих, наливних і апетитних своїх сідницях, відтак досягаючи неймовірно чудового прилягання наших чутливих тіл і запаморочливого взаємопроникнення. Позаяк ідучи в своїх гострих атаках назустріч їй, я намагаюся всією мускульною силою плоті, стійкими і міцними круговими зусиллями всього свого тулуба десь там глибоко немовби розтерти часник у макітрі. Від цієї богатирської ретельності все її послухне тіло, відчуваю при цьому, стає гаряче-гаряче, кров у неї нуртує нерозтраченими соками молодості і неначе аж закипає. Із сірих у грайливій, приворожливій поволоці очі перевтілюються в голубі і немовби перевертаються в своїх орбітах, а тоді і зовсім заплющуються. У моїй підхмеленій голубленням голові пролітає лише одна поміркована думка. Я помислив про те, що, напевне, один важливий орган дівочих відчужань — зір, під пестливими ласицями закривається, щоб налагодити інший — орган глибокої фізіологічної, плотської ласки.

На хвилі цієї незрівнянної благодаті, вона то задихається від внутрішнього раювання, то стиха мовбито аж підвирає, то враз її розпалена, розбурхана молода хіть забивається в диких конвульсіях. Мені цієї миті, відчуваю, треба

тільки з усіх сил триматися, аби не злетіти, не випасти з дикого, некультивованого плотського сідла. Катя на якусь мить перетворюється в жагучу, неприборкану левицю, яка може щосили всадити свої пазурі у мої спину, плечі, сідниці. Я стережу мить її переходу від пестошів і втіхи до вибуху неконтрольованих емоцій.

Хіба від такої краси, від меду її лона не ошалієш і сам?

Спокусливий судовий виконавець Катрін Хлань виявилася від природи, генетично успадкованим на вміння ловцем стріл амура. Вона з захопленням і з істинною любов'ю, що є молодечої сили і снаги, від першої секунди до фінальної, віддавалася безберегим нашим насолодам. Брала від кожного нашого обопільного вогненного, фанатично темпераментного поруху все, що може лишень дати тілесна, статева втіха молодій і доладній, повної темпераменту людині.

НАЙКРАЩА ІЗ НЕБЕСНИХ ЗІР

Катя немовби кудись поспішала. Вже наступного дня вона зажадала, щоб ми поїхали за місто і викупили на півдоби місце в придорожньому motelі. Тут вона годинами шалено опановувала різноманітні пози, завчені нею в теоретичних тренінгах із Камасутри. Це був дикий галоп оголеної мавки верхи, здавлені верески на боку, і млосні конвульсії втіхи від тривалого, але вельми вабливого і всепроникного стояння на чотирьох кінцівках переді мною. У такі хвилини я перетворювався водночас і на лук, і на нестримну стрілу, був і блискавкою, і громовідводом. Вона ненаситно ловила все це, бісикувато то помираючи від насолоди, то бурхливо воскресуючи в своїй чарівливій красі і вроді.

Якось у черговий раз падаючи безсило в подушки, вона блаженно шепотіла мені на вухо:

— Заради бодай однієї такої миті треба жити... Я ніколи не могла й зміркувати, що в цих плотських забавах стільки терпкого полину і солодючого меду... Це вершина життя...

— Ельбрус, — алегорично підіграв їй я.

— Еге ж, наш із тобою невтолений Ельбрус... На якому ти зробив мене королевою...

В останній день квітня я намітив із другом виїхати до Закарпаття. Ми замало не щороку на десяток діб — іноді на всі два тижні — вирушали до підгірського санаторію «Квітка полонини». Там ми інтенсивно очищалися, і до їди і після неї пили мінеральну воду «Луганську», яка подавалася до санаторного б'ювету безпосередньо з природного джерела, котре знаходилося в правічному дубово-буковому лісі за стрімкою і маловодною річкою Латорицею, що і день, і ніч бурхливо шуміла своїми нестримними потоками по гострому камінню русла.

Особливо ж дошкульні жарти відпочивальників чулися щодо традиційних в цьому райському куточку процедур — так званих зрошень шлунку. Відбувалося все так. Ви проходитье за ширму палати і лягаєте на лівий бік над раковиною в тапчані. Білохалатне дівча припасовує вам позаду трубочку і натискає кнопку над лежаком. Там висить десятилітровий чан із теплою мінеральною водою. Однією трубочкою мінеральна джерелиця входить у ваш кишечник, напинаючи живота. Коли всередині вас створюється певний мінеральний тиск, автомат на стінці прикорочує подачу води, натомість умикає викачку рідини, і все тут же іншим каналом із вас, як при клізмі, летить у каналізацію. Відбувається своєрідне мінералізоване зрошення черевини людини, воно ще зветься паличним виведенням шлаків.

За два тижні (мінімум десять діб для пацієнтів) здійснюються три подібних процедури, під час двох останніх через кишечник пропускається по двадцять літрів мінеральної води за одну процедуру. Це доволі успішно штучно виполіскує кишечник, видаляючи із нього всі можливі на шарування від залишків їжі і таке інше.

У чоловіків після подібних абсолютно безболісних ексекцій, по собі знаю, за спиною буквально виростають крила. Їм не те що на Говерлу, Ельбрус, — на небеса викарабуватися можна.

Катя, якій я зобразив у якнайбільш привабливих рум'яннях усі спокуси і приманки майбутнього ерекційного ефекту, без будь-яких хитань покорилася відпустити мене у «Квітку полонини». Щоправда, сказала, що перед цим ми маємо провести розлучну ніч удвох. Оскільки, як можна було утямити, їй, напевне, кортіло випробувати саму себе в еротичних забавах навпомацки. Вона була вельми експериментальна, дослідницька киця. Здається, її нарешті прорвало на безберегі лестощі, фіам і нестримну плотську втіху.

Отож, вона мала приїхати з роботи додому і, переодягнувшись, заявити, що до ранку із дівчатами йде до нічного клубу. А всі гламурні «танці», до жовтих кругів перед очима, мали відбутися у мене на дивані.

Хлань назвала вулицю і будинок, куди я мав підїхати за нею. Я дочасно, із запасом у добру годину виїхав із дому, аби впору дістатися в інший закуток столиці. Але коли почав дошукуватися вулиці, дещо забарився. Бо із кількох боків вїзди на неї через ремонти перекрили через якесь там будівництва. Вже потрапивши на магістраль її адреси, я все ніяк не міг надібати будинок, позначений додатковою літерою, що мало означати — її помешкання знаходиться десь у дворі. Але кого не запитував — усі безсило розводили руками. Відтак, моє авто гарячково металося і сюди,

й туди. Час зустрічі вже сплив. Нарешті я набрав домашній номер телефону Каті, оскільки мобільного вона тоді ще не мала. Її мати повідомила, що дочка подалася до нічного клубу і її можна буде почути лишень уранці.

Я прокотився раз і вдруге їх злощасною вулицею від початку до кінця, але осяїної Хлань ніде не було видно. Ситуація перетворювалася на безглузду. Після мого першого дзвінка поминуло вже з пів години, але пропажа не знаходилася. Я подумав про те, що Катя ж, напевне, повинна буда повернутися додому, не знайшовши мене. Тому ще раз набрав її телефон.

І цього разу трубку знову зняла мати.

— Ой, це ви? — швиденько справилася вона, начебто ми були вже давно знайомі. І не дочікуючись на мою відповідь додала: — А Катюша повернулася, оскільки вас не знайшла. Посиділа трішки і знову пішла на пошуки вас. А де ви зараз знаходитесь?

Мені нічого не залишалось іншого, як щось відповісти. Я зогледівся, і сказав:

— Моє авто припарковано якраз навпроти аптеки. Воно одне тут, інших машин не видно...

— Добре, — сказала вона і поклатла трубку...

Я зрозумів, що вчинив дурницю. Мені здалося, що вона має на меті тут же піти до автомобіля і привести мене з-під аптеки до їх під'їзду. Треба було негайно тікати. Але чи з автомобілем, чи лише самому?

Розмірковуючи над цим, я швиденько все-таки вистрибнув із салону авто, натиснув кнопку автоматичної постановки сигналізації і енергійно пішов уперед. За кроків двісті, з-за рогу будинку мені назустріч вийшла Катя. Ступивши уперед, я хотів було розпростерти руки на знак великої прихильності і нетерпіння, чим насправді щонайбільше позначився цей незбагнений вечір, але вчасно по-

хопився, оскільки це, схоже, була якраз... Маша. До мене наближалася доладна, красивої зовнішності, чимось дуже схожа на мою потаємну неперевершену юну богиню, жінка. Але щодалі вона підходила ближче, то в ній мені вгадувалося все більше незримих, але інтуїтивних ознак, які її різнили від Катрін. Я, сам того не помічаючи, стишив ходу, а тоді й зовсім зупинився під самісіньким ліхтарем, напевне, щоб ліпше розгледіти знайому мені незнайомку. Окинув Машу поглядом згори донизу — очі, губи, груди, ноги...

Ні, у ній без гіперболізації було значно більше сексапільності, ніж у доладній і бездоганній донці. Можливо, від того, що матір пройшла значно триваліший шлях крізь облесливі муки інтимних солодоців. У неї, подумалося, напевне, відбувалися і офіційні, і позашлюбні практичні вправи на ложі кохання: таких ласкавих і благоліпних панянок у їх неповному сорокалітньому віці уважні чоловіки, їй-право, не оминають. Та й подібне було би просто гріхом перед Богом! Позаяк навіщось же ж він створив її саме таку — благовісну, притягальну. Втім, усе це, хоче того чи ні практична жінка, накладає на ній певний відбиток, який добре видно збоку прагматичним ловцям золотохвостих русалок. І хоч себе я не відносив до таких, але з точки практичної психології це можна було непохибно вирахувати, поцінувавши осяїну її зовнішність, променисту з вигляду вдачу.

Маша, порівнявшись зі мною під нічним ліхтарем, уважно поглянула в вічі. Мені здалося, що звіддалік вона мене сприйняла саме за того, хто розшукує її красуню дочку, але наблизившись зрозуміла, що цього начебто не могло бути, оскільки за віком я міг би швидше підійти їй самій, а не жовторотій домашній студентці. Катя ж, напевне, застережливо заявила вдома, що я їй, як мінімум, ровесник. Аби, щонайменше, уникнути зайвої потреби непотрібних розпитувань та розмов.

Погляд у Хлань старшої був хваткий, але лагідний. Це, швидше за все, була м'яка домашня кішка. У неї були добродушні, беззлобні заокруглені риси обличчя, заздрісно високі і, либонь, тужаві груди. Талія така, що я аж розвернувся і подивився услід пострілам її каблучків. Тремка пружність форм нижче поясного перехвату, доладні, спілі, налиті соками звабні яблука її сідниць було майстерно посаджено на просто ідеальної форми ніжки. Усе це буквально притягувало і заворожувало. Таку дядьки розперезують поглядами і спереду, і позаду.

Було видно, що ця повабна, доладно скроена Маша добре знає рухливі динамічні спокуси свого виніженого, випещеного тіла для чужих чоловіків, і вміло забавляється, гарює ними. Оскільки мені добре було видно, як, поминувши мене, вона ледь помітно повернула голову ліворуч, аби, напевне ж, краєчком ока спостерегти за мною, оскільки нікого іншого на вулиці не було, перевірити, як я реагую на її примітну жіночу зваблівість. Мені навіть кортіло заради комічності ефекту, стиха замекати бугаєм чи заіржати лошаком. Стримувало тільки те, що це була яка-не-яка, але майже моя знайома. А головне, що розшукує вона саме мене. А крім того, це є мама Каті, яка насправді мене просто-таки причарувала.

Та що там казати, я давно дотримуюся тієї приватної думки, що гарні жінки повинні народжувати дівчат. Повторювати, навіть посилювати свою вроду в них. Бо що таке хлопчик, якщо підходити до цього поняття у широкому розумінні слова? Ну, трішки досконаліший від мавпи і вже хлоп'яга. А ось дівчина, це вже зовсім інший об'єкт мистецького витвору. Досить часто це справжня скрипка Страдиварі! Хочеш грай на ній, а хочеш лише милуйся.

Поки я розмірковував над усім цим, хтось позаду стиха, зате владно сказав:

— Тільки не повертайся... Перейди на той бік вулиці. Я маму зараз проведу і ми поїдемо...

Поруч пройшла Катя. Якусь мить я дивився їй услід, знаходячи, що дочка все-таки має більше свіжості і самоочевидних та видимих приваб і спокус, упевнено попрямував на протилежний бік вулиці...

Мої знадливі і вельми примітні Хлані про щось своє погомоніли побіля аптеки, і старша, як мені здалося, очевидно знехота попрямувала назад, якимось начебто підозріло поглядаючи у мій бік, на протилежний бік вечірньої вулиці. Мені чомусь показалося, що вона здогадалася, хто я є. Але я ніскільки з того не розчарувався. Можливо, навіть погодився із такою версією закінчення вечірніх променадів під вікнами пестливих і ніжних Хланей. Володіти такими випещеними і ласкавими жінками — це теж велике чоловіче щастя. Чи не правда, хлопці!?

Тієї ночі Катя була як справжня жриця кохання. Ніжна, зворушлива, уважна і до нестями ненаситна. Вона попросила вимкнути всі освітлювальні прилади. І тільки з вулиці падало далеке, пожухле світло ліхтаря, від якого на стінці квартири виразно вгадувалися тьмяні тіні. Вони раз по раз змінювалися різноманітними примарами. То тонкостанна наїзниця кудись несамовито мчалася крізь темінь ночі, то дві чарівливих ніжки довго-довго олов'яними привидами товклися замало не по самій стелі, а то вони враз починали розхитуватись у такт ритмічному поскрипуванню дивана, відтак, знічев'я заходжувалися дріботіти і хилитатися так завзято і швидко, що, здавалося, зараз проснеться вся багатоповерхівка.

Подеколи у темені ночі на стінку-екран відправлявся дивний, казковий паровоз. Дебелий кочегар понукував попереду себе щось розпластане і чотириопорне, з круглими принадними м'ячами побіля місця стиковки. Їх паротяг міс-

цями йшов ритмічно, злагоджено. А то брав різко під гору, набираючи такий гарячий, скажений пилорамний темп, що, здавалося, зараз на стінці виникне самозапалення, вдарить громовиця, усе довкола спалахне живим вогнем. Робота на цій веселій залізниці, схоже, була вельми інтенсивна і забавна. Оскільки кочегар то пихтів, то сопів, а то взагалі вигукував щось малозрозуміле, підкидаючи тими м'ячами і забиваючи раз по раз поміж них крижасті кілки. Хтось іще пищав, верещав і стиха дико завивав. Після чого бігав у душ і знову муркотів, закликаючи до веселої нічної роботи.

Під ранок усе враз вщухло, змовкнуло, завмерло, немовбито загальмував годинник кохання. Не чути було більше ані вересків, ні зойків, ні бодай азартних, імпульсивних по-дихів. Начебто в паровоза пристрасті, нестримних любовців неждано-негадано скінчилося пальне.

Катя на світанку проснулася першою і ледь чути кудись уміло та прицільно торкнулася мене. Де й взялося стільки нової і нев'янучої чоловічої сили, буйства, нестримного шаленства після стількох паротягів по стінці, що все наразі чи то в мені, чи в ній, чарівній та милій, аж затріщало. Буяння й наснага вирвалися з мене поспіль із іменем, яке, схоже, було десь поруч, жило на підсвідомості, бриніло уві сні:

— Маш-ш-ша!

Тієї саме миті, коли я вичавив із себе це незрозуміле слово, тисячі свічок враз засвітилися мені перед очима. Не зважаючи на лагідність, манірність у Каті виявився міцним і доволі замашним обворожливий, у шовковій шкірочці кулачок.

— Кобеліно! — вигукнула на італійський манер несподівано молода Хлань. Вона тут же спробувала вивернутися з-під мене. Але у горішнього була та категорична і беззаперечна перевага, що я не просто розташовувався зверху, але ще й добряче, максимально заземлився. Ще за хвиль-

ку я чимдуж тісніше, активніше натиснув на просто-таки здичавілий громовідвід, і мені було чути, як сила спротиву моєї візаві з кожним порухом, з кожною ніжною напрутою стишується, падає, завмирає. Аж поки в моїх руках не забилася скажено приваблива, ніжна, стишена і покірنا бархатиста жар-птиця, котра слухняно скорялася кожному моему поруху, кожному моему хтивому капризу і забаганці. Серце в її грудях калатало до мого серця гречною вдячністю за ці солодкі перегони. Вона знову розніжено і безсило цілувала мене і шепотіла, що нікому не віддасть. Напевне ж, навіть і тій безсоромній Маші, яка щойно хотіла вкрасти її солодятка.

Коли ж Катрін нарешті опам'яталася від нестримного медового забігу, враз помацала своє обличчя, плечі і груди повище персів, безапеляційно і владно наказала:

— А ну, ввімкни світло...

Я глянув на Катю і остовпів. Усе її обличчя, місцями волосся, всі груди, а разом із тим подушка, навіть простирадло були в крові. Я доторкнувся свого носа і відчув, що під ним запікся згусток крові.

Вона криво усміхнулася.

— Будемо вважати, що ти цього заслужив...

Я добре знав, що замашного носача від Каті ухопив по заслугі. Позаяк ще тоді, коли на самому початку ночі я вперше витягнув чудернацького, курйозного паровоза на тінисту стінку затемненої кімнати, влаштував аж до свинячого виску «пилораму» амурною стрілою поміж пухнастими, наливними м'ячами, мене мимохить різонула підступна думка, що якби на цьому місці була зараз Маша, то нестримних і безберегих голубощів, взаємного азарту, мабуть, могло би бути ще й більше. Оскільки молода Хлань тільки освоює ази любовців, їй від випадку до випадку доводиться ще підказувати, що та як належить робити, як розміститися, як

ніжку прихилити, як і куди обіпертися. І начебто чудово все в неї виходить, вдається, позаяк вельми слухняна, благородна трапилася учениця, все на льоту сприймає, а ще ж до нестями гарнюща вона і просто-таки незрівнянна в своєму заворожливому тілі, але поки що в ліжку відбувається не партнерське рівноправ'я двох коханців, а здебільшого односторонні показові вправи як на тренінгу. А та б, довідчена, з амурних стріл добряче обстріляна, практикована, очевидно, так у відповідь тернула б, що загорілася б моя постіль, що в усій окрузі зупинилися б поїзди, пропускаючи наш із Машею настінний комизливий паровоз.

Я спершу відганяв од себе цю настирливу, докучливу думку. Але що більше силкувався позбутися її, то вона все частіше заповняла уяву темної, глухої кімнати. В окремі хвилини мені увидалося, що в руках у мене саме Машине несперечливе, казкове тіло, і в мені десь бралось, відкривалося стільки безпробудної, просто-таки слонячої туполобої сили, що Катя, чарівлива і хороша Катя, в якій ще не було достатнього загартування на зтяжну еротичну оргію, наразі не витримувала напору і глибини бузувірської моєї атаки, просилася до перепочинку, шепотіла: «Що з тобою сталося, ти неначе з голодного припону відв'язався? Давай віддихаємось...»

Я тільки обцілював мовчки її манливу золоту маківку, гладив тверді, немовби аж кам'яні, гострі соскові настовбурчення, які ще не встигли одійти після кипучого і зтяжного, здавалося, безкінечного інтиму, і пробував заспокоїтись сам. Але це було далеко не просто. Та й що тут можна було сказати, як пояснити?! Хтось внутрішній немовбито подавав мені сил на дві Хлани.

НЕСПОДІВАНА РОЗВ'ЯЗКА ТРИВАЛОГО ПЛАТОНІЧНОГО ЗАСТОЮ

У котрийсь із цих перепочинків, я враз згадав давнішню майже аналогічну історію. Колись я працював в одному із райцентрів. Тоді ще не було автоматичного набору телефонів, і всі з'єднання для розмов проводили телефоністки. Можливо, та, котра носила пароль «третя», була людянішою від інших. Чи, можливо, їй сподобався мій баритон, як мені дзвінкість її незрівнянної голосової терції.

Немає змоги переповісти всіх перипетій цього справжнього телефонного роману. Я вже давно поїхав із їхнього містечка, трудився і в області, і в столиці. Вона знаходила мене, в тому числі не один раз і далеко за кордоном, коли я перебував у відряджені, щоб поспілкуватися кілька хвилин. Надихатись один одному в вухо. Наговорити добрих слів. І це, думаю, нам потрібно було обом. Бо поміж нами встановилися почуття взаємності і поваги. Довіри. Ми багато що знали одне про одного.

Я декілька разів влаштовував ситуації, коли ми залишалися один на один. Коли можна було, забувши про все на світі, безберего насолодитися одне одним. Позаяк вона була красива, помітна жінка. Особливо ж мені подобалися її просто-таки добірні ноги, вся примітна фігура, завжди по-дитячому припухлі губи.

У такі хвилини я казав:

— Ну, що тебе стримує? Ти ж не раз мені казала, що мрієш про мене. Ти добре знаєш, що для мене у цих краях кращої від тебе немає...

— І не говори про таке, — відповідала стримано, але доволі переконливо. — У мене є чоловік. Я не можу йому зрадити. Хоча дуже добре знаєш, що до тебе я не байдужа...

— Та хто там і що знатиме... Бодай раз відважся, зроби так, щоб нам було з тобою найсолодше...

— Ти ж знаєш хто він у мене — пришелепуватий мент. Коли знають про гріх двоє, неодмінно стане відомо і третьому. А він такий, що застрелить тебе, застрелить мене, сам себе вб'є. Навіщо нам стільки горя, сиріт... Нехай у нас із тобою буде так як є — нас причаровує ніжність спілкування. Ти ж, приміром, і не знаєш, що траплялося іноді, я вночі просипалася і мені так хотілося почути тебе. Тоді я обманювала всіх домашніх, пояснюючи, що начебто маю когось там підмінити на зміні, одягалася, бігла на роботу у дощ і хурделицю, щоб віднайти тебе у Штатах чи Канаді. Пам'ятаєш, як вирахувала твоє помешкання в готельному японському Кіото, коли ти захворів там на грип. Я наче відчула, що ти чекаєш на мене. Як ти зрадив тоді моєму дзвінку, коли в тебе страшенно боліло горло і ти шепотів, щоб я тобі говорила, говорила...

Я не мав що відповісти. Ніжність її голосу на мене діяла силою надпотужного генератора. Дзвінка внутрішня сила її завжди впевненого і бадьорого гласу мене буквально заряджала, розгарячувала, подразнювала, розпалювала і надихала. Ми могли годинами говорити про все на світі. Упродовж таких ласкавих і неперевершених сеансів словесних пестошів і голублення я буквально фізично відчував, яка вона зваблива і динамічна, грайлива і досвідчена жінка наснажує все моє ество наливною силою впевненості в собі. Коли моя телефонна коханка пропадала іноді надовго, я, покинутий на тиждень-другий, уже відчував, що моїй трепетній і вибагливій душі конче необхідна підзарядка її невичерпною і життєрадісною енергією. Оптимістичним ентузіазмом її грайливого і незабутнього голосу.

А в далекому старовинному Кіото мене справді так було знічев'я приклало до ліжка, що, здавалося, я ніколи в житті

ще так важко не зносив банальну грипозну хворобу. До нестерпних головних болів і непомірно високої температури додалася ще й мученицька, страдницька ангіна, і якийсь час перебуваючи чи то уві сні, чи в запаморочливому наяву, я на певний час відчув себе маленьким-маленьким хлопчиком. Мені стало так себе шкода, що я, здається, вперше в дорослому житті заплакав у готельній тиші японського далека. Я, замкнувшись на ключ, голосно стогнав і буквально ридав ридма. Все обличчя було в сльозах.

І тут подзвонила вона. Це так було приголомшливо несподівано, що я попервах помислив, що це почалося хворобливе марення. Бо де українське солов'їне Поділля, а де старовинна японська столиця — вважай знаходяться у протилежних кінцях світу. І тут веселий, дзвінкий, бадьорий її голос.

— Ти що робиш? — запитала, наче ми лише вчора під готелем розлучилися.

— Плачу, — ледь чутно прошепелів я з гарячки пошерхлими губами.

Вона на мить запнула, а тоді весело, заливисто засміялася.

— Напевне, гейші вже геть тебе загризли. Кажуть, вони до холери гарні і активні у ліжку...

— Які там гейші, — ледве видавлював я слова із себе.

— О, ти не прикидайся лишень, я добре знаю твою екстравагантну і не ледачу чоловічу вдачу. Ти такий розвідник жіночих лон, що неодмінно схочеш звідати принади східної жінки... А скажи, ти хоч знаєш, чим гейша відрізняється від звичайної японської куртизанки, хоча одягаються, кажуть, вони майже однаково?

— Розкажи, — над силу болісно виважував я із себе чергове слово.

— Проститутка пов'язує вузол на своєму кімоно попе-

реду. Так що не один раз можна його розв'язати за ніч чи робочий сексуальний день. А ось справжні гейші, танцівниці, які причаровують гостей співами, частування чаєм, але ніколи і нікому не надають сексуальних послуг, міцно-міцно спрягаються вузлом позаду. Та ще таким не простим і химерним, що розв'язати його самій баришні гейко, як ще величають їх японці, ніяк не під силу. А особливо ж самотужки запетлювати його по за спиною...

— Ти моя запетльована гейша, — помітно веселіше й бадьоріше простогнав я. — Цнотливе і неприступне гейко...

— Бачиш, — весело сміялася вона, — я тебе зараз так приохочу, що побіжиш шукати хенгеку.

— А це ж хто такий?

— Не хто такий, а хто така, — заливалася сміхом моя телефонна коханка. — Так звуть учениць токійських гейш... У гейші зараховують дівчаток у віці три роки і три дні. А ще щоб ти знав — у справжньої гейші кімоно недоторканне для чоловіків. Вони до заміжжя цнотливі. А ставши жінкою, не мають більше права надягати кімоно з вузлом, зав'язаним за спиною. Вони стають звичайними японськими жінками. Отож, для втіх шукають собі тих баришень, котрі носить пелену на пузі. — Вона так весело і заразливо сміялася, що і я й собі почав хихикати, піддавшись настрою, який вона створила.

— А звідки ж ти знаєш усе це? — не втримався я.

— Як дізналася, що ти в Японію поїхав, всю енциклопедію про японських жінок на зубок вивчила, — чистий, свіжий, бадьорий сміх її неначе перероджував мене. Кріпив духом і наповнював внутрішньою чуттєвою, емоційною і фізичною силою. — Оце щойно серед ночі проснулася, спати не можу. На вулиці такий дощ, б'ють громи і спалахують блискавиці. А мені так хочеться почути тебе, зрозуміла, що до ранку не витримаю. Тихенько одяглася, залишила всіх

своїх сплячими дома, прибігла на роботу. Подругу підмінила на чергуванні, щоб тебе розшукати, поговорити. Відлучити від приставучих гейш...

— Ти що, можливо, ревнуєш мене? — І сам того не помітивши, я мимоволі вимовив це здоровим, звичайним своїм голосом, геть забувши про головний біль і судому в горлі. Припіднявся у розлогому ліжку, сівши у ньому, обіперся на копицю подушок. Мене перестало морозити, лоб покритися холодним потом, схоже, температура також відступила. Вся увага була на розмові з чарівною, ніжною жінкою, яка розшукала мене за тридев'ять земель, можливо, навіть відчувши, що мені саме цієї миті, тут, далеко від рідного дому, так потрібна її вербальна підтримка, добре слово, дзвінкий і чистий сміх, подібного якому не має більше в усьому світі.

Кілька разів за час нашого тривалого спілкування вона просила невидимих чергових у Москві, Хабаровську, Владивостоці, щоб її не роз'єднували з Кіото. З кожною її бадьорою фразою в моє ество вливалось стільки енергії, ентузіазму, запалу, що, сам того не помітивши, я згодом став просити, буквально благати її, щоб вона нарешті вже у наших тривалих абстрактних, платонічних стосунках, фігурально кажучи, перев'язала бант свого кімоно із задньої, як вона висловилась — «глухо запетльованої», позиції на передню. Доступної для чуттєвих плотських утіх.

Я тужився, силувався з усіх сил, аби нарешті вирвати із неї слово на благословення статевого зближення, бо скільки ж то можна було пеститися лише самими словами. Ходити поза межею мого чуттєвого, душевного саду, наближаючись до самих моїх виплеканих, викоханих плодів, і не зірвати жодного. Не вкусити нікотрого райського яблучка. Це було поза межею мого світосприйняття. Це була дивна облуда, яка в особі напрочуд толкової, дотепної жінки знайшла палкого захисника платонічного кохання.

Я соромив її за те, що вона он же покинула в ліжку свого нелюбого чоловіка, і в страшну грозу під сильною зливою прибігла серед глибокої ночі на роботу, аби знайти мене на іншому кінці планети, і не зважаючи на це, все ж таки, схоже, не готова впасти в мої безберегі обійми, нарешті відчутти неперевершений смак тілесного зближення. Змальовуючи фізіологічні фантоми людських еротичних принад, райську насолоду таких чуттєвих спокус, я й не помітив, як під тими облудними проповідями сам начебто зцілювався, набрався духом самця, вже готового до соматичного пошвигу. І коли вона нарешті сказала на прощання своє багатобічне «цілую», і щось клацнуло в далеких каналах телефонного зв'язку, я наче ні в чому не було буквально зістрибнув із ліжка. Тут тільки й згадав, що ще півгодини тому заливався скупими чоловічими сльозами від хворобливих болів. Що мене кидало в гарячку і душу вивертали судомні каверзи в горлі.

Я всім тілом відчув, що хвороба відступила. Вперше за дві останні доби гостро захотілося їсти. Це була явна ознака того, що болячка здалася.

А ось вона, моя телефонна коханка, не поступилася. Ні після мого повернення з Японії, ні в інші часи, після не менш хвилюючих пристрасних перемовин. Очевидно, десь у її душі стояв надійний запобіжник на рівень темпераментності і моральних утіх. Не один раз вона уже, здавалося, впритул наближалася до межі, за якою мав би починатися новий рівень стосунків між чоловіком і жінкою. Але реверс не перемикався.

Одного разу я проїздом мандрував через їхній райцентр. Завітав до давнього приятеля. Заночував у нього. Наступного ранку ми якраз збиралися виїхати на рибалку. Зробити це на світанку не вдалося, позаяк із самого вечора не вгавав затяжний і вже набридливий дощ. А тепер наре-

шті просвітліло, виглянуло тепле сонечко. Отож, зважилися на виїзд.

Авто припаркував на вулиці побіля будинку приятеля. Мій знайомий якраз відлучився до хати, аби щось там узяти. Я зігнувся, поправляю килимок у багажнику авто, рибацькі припаси на ньому, коли чую, як хтось знайомим голосом весело каже:

— Доброго дня вам... А що ж це ви там заховалися?

Підіймаю голову і не вірю очам своїм: вона. Тієї ж миті думка блискавицею змайнула: ох, як же час руйнує все, спустошує і серце, і душу. Другу добу вже знаходжуся тут, а жодного разу не згадав про неї. А колись же ж помирав за її приворожливим голосом, за цим шпарким поглядом, за цими не цілованими мною вустами...

Дивлюся, а поряд із нею стоїть така, немов тополенька струнка, з лиця чиста і примітна, брівки наче вимальовані, пишногруда дівчина. Ну, просто-таки вилита моя колишня пасія. Примітними очима стриже у мій бік, що мені аж соромно стало за свій напівспортивний вигляд: рибацькі чоботи на ногах, потерті джинси.

— А це моя дочка, — привітно каже ще доволі звабна і веселоока мама. — Торік закінчили школу, при вступі до вишу на конкурсі один бал недобрали. Днями будемо у вас, в столиці знову вступні іспити складати. В гості приймете?

Тільки вона сказала ці слова, як немовбито щось незрозуміле на вулиці учинилося. Дочка матір під бік легенько підштовхнула, на той бік вулиці показує. Та когось чи щось угледіла, забула про мене, про своє запитання, і тут же швиденько буквально через дорогу побігла.

Оглядаюся, біля протилежного тротуару, якраз навпроти нас, зупинилося міліцейське авто. Мені через його опущене скло машини видно, як довгі чоловічі вказівні пальці над кермом літають, суворо чомусь повчають мою знайому,

що зупинилася навпроти напіввідкритих дверей машини. Жінка на красивих ногах, підперезана привабною талією, замало не як солдат перед генералом на витяжку виструнчилася. Боже ж мій, думаю про себе, як же ж він залякав, замордував її бідну. Запугав. Ще б чадру на голову зодягнув, було б зовсім по-іранськи... Не мент, а справжній жорстокий побутовий хан чи аятола...

Повертаюся обличчям до тротуару і впираюся в на-смішкуватий погляд дівчини, що залишилася поруч зі мною. Вона прискіпливо дивиться мені прямо в очі, здається, зазирає аж у саму душу. Із зіниць аж бризкають колючі, глузливі бісики, на губах оселилася материнська пестлива усмішка. Подумалося, що ніхто б ліпше за неї, напевне, не зіграв би роль принцеси. Наяву зримо проглядалися вишукані манери поведінки, вроджена елегантність, витонченість. Водночас була в ній і приваблива, незахищена дитячість, яка межувала з уже набутим умінням на рівні поводитися зі зрілими чоловіками, причаровувати їх одним примхливим помахом вій, брів, капризом одягу, привередами припухлих губ.

— А як же ж тебе звати? — знічев'я справляюся.

У відповідь вона називає ім'я своєї матері. Мене це не-наче вжалило. Я відчуваю, як гаряча хвиля крові вдаряє мені в обличчя. Я, мабуть, зашарівся аж до вух, оскільки вона голосно і весело розсміялася. Було, мабуть, з чого: від імені знітився.

— А мене ти знаєш? — запитую примирливо.

— Я все знаю...

— А що, власне, все?

— Усе, — з притиском каже дівчина, знову дивлячись мені у самі вічі. І я починаю думати, що це справді може бути так, як вона каже. Це читається в її ехидному, на-смішкуватому, іронічному і відвертому погляді. Хоча, власне,

нічого і ніколи у нас із її матір'ю Ксенею й не було, але мені стає ніби аж ніяково, що вона, можливо, таки в курсі чогось там, і я бачу, що знести її аж дещо мефістофельського погляду мені не під силу. Вона у цьому психологічному дво-бої впевнено і вдало взяла верх.

Я повертаюся до автомобіля на тому боці вулиці і швидше інтуїтивно відчуваю, аніж щось бачу, чую чи розумію: там розмова ось-ось наблизиться до розв'язки і ці дві мої русявки зараз випурхнуть від мене і я їх просто більше не побачу.

— Слухай, чарівна Ксюшо, — кажу у тон її відвертому і грайливому погляду, — допоможи мені в одній гарній справі...

— Це ж у якій такій, та ще й гарній? — вона носочком однієї красивої, як у її мами, ноги в такт своїм словам грайливо притопує. Дівчина, відчуваю, вже зовсім осідлала ситуацію, забралася мені заледве не на шию. Але ж і я не ликом шитий, не дамся на ехидну поталу. Все одно, коли вже беруся, приручу це чарівливе бісеня. Тим паче, що воно саме майже проситься у руки. Тільки ж, телепню, уміло розклади сільце...

— Прийди сьогодні о десятій годині вечора на це місце, де зараз стоїмо... Тільки ж мамі про це нічого не кажи...

Саме цієї миті грубий чоловічий голос гукає її з іншого боку вулиці. Я оглядаюся. Її мама вже сидить на задньому сидінні міліцейського авто, тепер батько, схоже, заганяє туди й дочку.

Проходячи мимо, юна мавка каже притисненим голо-сом, але так, щоб я почув і зрозумів:

— Не о десятій, а об одинадцятій, і не тут, а біля сіль-госптехніки... Чекайте...

Я від несподіванки заляк на місці. Зачаровано дивлю-ся, як вона красиво виносить уперед і граційно ставить пе-ред себе чарівливу ніжку, як вишукано і ловко тримає тіло,

як при ходьбі у неї, подібно до знад її мами, неповторно тремтять звабливі колобки сідничок. Уся струнка, принадна, ніжна і жагуча. Витираю знічев'я губи, оскільки здалося, що на їх кутиках виступила похабна слина забаганки...

Із вікна авто за цим усім, власне, за нами двома настожено і напружено спостерігає її мати. Батько приховався за рамою дверей автомобіля. Але ж, думаю, безпремінно також стереже ситуацію. Заледве видно, як він збуджено і нервово барабанить пальцями рук по керму. А юна краля, хтиво і вміло поводячи мармуром своїх засмаглих плечей, звабливо виписується через вулицю, добре знаючи, що я не зводжу очей з кожного її лисячого поруху.

Їхне авто різко зривається з місця і летить геть. Я ж думаю про те, що й тут не встояв проти своєї зодіакальної спокуси — пройтися по лезу бритви. Пошуки адреналіну часто мене, справдешнього Стрільця, раз по раз закидають на стезю протиріч і участі в справах близьких до авантюрих. Особливо ж тоді, коли це стосується любовних афер і подвигів заради жінок.

Рибалка не вдалася. А, можливо, я був не уважний над поплавцями. Мій друг витягнув кілька коропів, упіймав дві щуки. Я ж, залишивши йому своє рибальське начиння, пішов на прогулянку берегом озера. Забрів до лісу, що був таки далеченько від водойми. Звідти вийшов у поле. Тут якраз трактор в агрегаті з косаркою клав у широкі рядки духмяну конюшину. Над полем стояв густий запах п'яних медових соків спілого різнотрав'я. Слідом за трактором поспішали довгоногі лелеки. Вони ловили оглушених скреготінням косарки мишей-полівок і стрибучих жаб. Над полем стояла всеосяжна літня ідилія.

А ось на душі було неспокійно. Мене приємно бентежила майбутня вечірня зустріч із справжнім клоном колишньої «третьої» із телефонної станції, за якою роками сохла,

терзалася колись моя бідна душа. Я переконував себе в тому, що нічого в цьому особливого немає. Хоча уже було зрозуміло, що молода дівчиця повна психологічна протилежність неньки, щоправда, зовні була схожа на неї, як дві краплі води.

Пізнього вечора я вирішив проїхати мимо місця нашої майбутньої зустрічі на хвилину десять раніше наміченого строку, аби уникнути всяких можливих несподіванок. І був приємно вражений. Якраз навпроти центральної прохідної підприємства стояла дівчина в яскраво-червоному, розкішному платі. У мене тьохнуло серце — ну, точнісінько її мама з далеких років своєї юності. В таку не можна не закохатися.

Сам не розуміючи чому, я хутко проїжджаю мимо. Мені пощастило тим, що цієї вечірньої пори у протилежному напрямі рухалося один за одним два зустрічних авто. Вона стояла на протилежному боці вузької вулиці без тротуару, тому не могла розгледіти номери моєї машини. Коли я під'їздив, вона якраз розвернулася, щоб відійти з дороги, поступитися автомобілям з її боку вулиці.

Зупинившись за рогом вулиці, я чомусь став думати про барву її плаття. Пригадав, що десь перед цим прочитав статтю-дослідження психолога із зарубіжного журналу про кольори одягу і те, що вони означають.

Фахівець доводив: хто бажає впадати в очі, одягає червоне вбрання, і, насамперед, із міркувань еротичної привабливості. За середньовіччя правила етикету, що стосувалися одягу, дозволяли вдягатися в червоне лише особам шляхетного походження — як засвідчення їхнього багатства. За порушення цих канонів карали на смерть. Деякі мови, скажімо, іспанська, вживають одне й те саме слово для позначення понять «колір» і «червоне», а саме — *colorado*.

Як переконував психолог, червона сукня легко може перетворитися на еротичний фетиш. Вона не зваблює, а най-

перше натякає на сексуальний досвід жінки. Червоне плаття на побаченні — це як своєрідна еротична обіцянка.

Я усміхаюся цій останній своїй думці і вмикаю швидкість. Годинник показує без однієї хвилини одинадцятую.

— А де ж мої квіти? — сівши на сидіння поруч зі мною, запитала зичним голосом «третьої» моя чарівна пасажирка. «Ні, — подумав я, — її мати ніколи б так не сказала... Вона була і навдивовижу скромна.»

— За квітами треба їхати в сусіднє місто, — спромігся я на відповідь. — У вас же ж не продають...

— А у нас пального вистачить?

— Вистачить.

— Тоді за чим затримка?

Ми доволі швидко знайшли з Оксаною спільну мову, і незабаром мені вже аж ніяк не здавалося, що вона якась особлива, упереджена щодо мене. Як, принаймні, увижалося попервах. Дівчина повідала про цей дивний наш роман з її матір'ю, так би мовити, з точки зору третьої сторони. Який навсправжки не мав ані коріння, ані вершка, був лише гарячою взаємною симпатією двох нормальних радянських людей. Про його деталі, як одразу заявила дівчина, вона знала зазедве не з самих юних літ. Оскільки Ксеня-старша беззастережно довірялася лише донці. А переповісти їй, схоже, про все, що відбувалося у неї на душі, комусь конче хотілося, оскільки, як можна зрозуміти, «третья», маючи за чоловіка грубіяна і справжнє хамло, цим внутрішнє жила, наснажувалася. Телефонний роман для неї, мабуть, роками залишався своєрідною світлою плямою в інтер'єрі скучного життя зі сатрапом. Тому саме з однією своєю Оксанкою і ділилася найпотаємнішим. Тим, приміром, як у години самотності вряди-годи розшукувала мене, і ми тратили цілі години на безтурботні словесні балачки, які тим же й закінчувалися, з чого й

починалися. Як знаходила мене то в Києві, а то десь аж у Канаді. Як серед однієї громової ночі виявила мене обезсиленого грипом у далекому місті тисячі храмів — Кіото. Як ми кілька разів зустрічалися з її вродливою мамою таємно в обласному центрі. Як я її якось буквально за руку тягнув, зазедве рукава не одірвав до тамтешнього готелю. Але вона ж, звісно, не здалася.

Оксана на доказ свого «всезнайства» приводила такі деталі, котрі я навіть сам давно забув, або ж їх просто вигадала для доньки Ксеня.

Букет ми вибрали шикарний. По цьому у сусідньому ж місті розшукали нічний бар. Вона сміливо пила шампанське і ми довго танцювали, штовхаючись час від часу з іншими пізніми відвідувачами на тісному майданчику.

Оксана розповіла, що попереднього року, закінчивши школу, тут же вийшла заміж. Але їй безумно не повезло. Оскільки чоловік її через два тижні загинув, в неї на ґрунті психологічного зриву стався викидень. Так що торік був ще той «вступ» до вузу. А ось тепер вона повна сил і енергії, оскільки зрозуміла, що втраченого уже не повернеш, позбуватися ж молодості їй зовсім не хочеться.

Ксюша була справді обворожливою в своєму яскраво-червоному платті. Коли вона допивала останні краплі шампанського, я якось мимохіть сказав:

— Червоне — це любов?

— Червоне? — задумалася вона. Скоса глянула на свої високі груди, які напинали вогнисте плаття. — Так, це наперед знак кохання. Але водночас це й ненависть, щастя, нещастя, радість, страждання, магія, небезпека. Це й пристрасть, мужність, сила, чари, кров, вогонь, розкіш, багатство, агресивність, гнів, війна, аморальність, секс, гріх, заборонене, свобода, революція, право, безправність, високе й низьке, небеса й пекло водночас...

Вона випалила все це, немовбито по писаному, чи давно завченому, аж начебто задихалася, проголошуючи ці два довгих речення. Я дивися на неї широко відкритими очима. Ні, це явно була не дівчина-пустушка. Це був персик у соку з розумною голівкою на в'язах.

— Знаєте, — сказала вона розважливо, — я десь читала, що римляни і араби вважали начебто яскраво-червоне є символом терпіння, оскільки воно, мовляв, довго не в'яне. Хоча я створюю свої обновки не для натяків чоловікам. Так що не шукайте у цьому якогось підтексту. Я ніколи не користуюся способом зміст приховувати поміж рядками. Я — правдолюбець і завжди кажу, що думаю... І роблю так, як вважаю за потрібне...

Із відкритими вікнами ми їхали крізь ароматне, пашисте літо. Я віз її додому у рідний райцентр. Вона була весела і усміхнена, від випитого говорила дещо голосніше, ніж потрібно було б. А мені це надзвичайно подобалося. Якраз на фальцеті я чув дзвінкий, зичний голос тієї жінки, яка колись мені надзвичайно подобалася. Цей голос нинішнього вечора ожив переді мною, у всій своїй красі і навіть плоті. Це був начебто подарунок долі мені за даремні потрачені надії та сподівання. Тому я запитував про різні дурниці, лиш би вона говорила, говорила.

— А в свіжій духмяній конюшині ти, скажи, будь-коли ночувала? — нарешті вирвалося із мене, що давно вже поселилося на думці.

— В люцерні було, а ось у конюшині ні, — вона запнула лише на хвилю. — Але дуже хочу... Ти можеш таке влаштувати? — Оксана раз по раз плуталася в зверненнях до мене на «ти» і на «ви», недвозначно виказуючи тим самим свої внутрішні бажання бути дорослішою, ближчою до мене. Я ж просто на це не звертав уваги, бо вона була таки сказано приваблива...

ОБВОРОЖЛИВА НІЧ ПІД ВИСОКИМИ ЗОРЯМИ

Я, не відповідаючи на її запитання, повернув із дороги униз до озера, де попереднього дня ми з моїм другом ловили рибу. Обігнувши водойму, ми попід ліс поїхали до поля запашистих багаторічних трав, які під минулий вечір ще клали у важкі барвисті валки.

Заїхавши поміж ароматні рядки, зупинилися. Знявши білу сорочку, краватку, я досить швидко нагорнув в рядку справжню кучугуру молодої духмяної конюшини. Оксанка силкувалася теж допомагати мені в цьому. Але їй це було проблематично робити, оскільки на ногах у неї коштовні туфлі на високих шпильках, а зодягнена вона у шикарне, парадне плаття. Тому я поспішив угамувати її старання, попросив зупинитися на кілька хвилин, зачекати, аби я облаштував наш нічліг самотужки. Але дівчина тут же зняла туфлі і поклала їх до салону авто, а за тим звільнилася і від решти вбрання.

Місяць якраз залив все поле яскравим матовим сьйвом, луговину з озером, тьмянний ліс віддалік. Оксанка стояла переді мною, наче русалка із найкращої казки, котра щойно вийшла з води. Я підійшов ближче, очі у неї буквально палахкотіли дивним феєричним вогнем. Біле тіло аж світилося своєю мармуровістю.

— Стій тут і не рухайся, — сказав я їй лагідно. — Зараз я дістану з багажника постіль і застелю конюшину. А потім тебе віднесу у вимощене гніздечко. Оскільки на стерні ти наколеш свої тендітні ніженьки...

Перш ніж устелити простирадлом пахущу кучугуру, облаштувати на ній ладне й затишне містечко для любощів під зорями, мені конче необхідно було попервах активно потовктися на соковитій отаві, аби вимостити спокійну

ямку, з якої б в ігрищах чи уві сні ми не зісковзнули на жалючу стерню. Я застеляв простирадло, вмощував подушку, накривав усе габою. Стоячи посеред поля гола під місячним сяйвом, Оксана тричі запитала:

— Готово вже, чи ні? Я хочу їхати на твоїх руках...

Я йшов до неї і мої ноги ставали ватними. Що ж далі?

На мене дивилися очі колись мною до безмежності платонічно коханої жінки. Та ж припухлість мною ще не цілованих вуст. Але ж скільки разів я подумки доторкався до них?! Той же гнучкий, хибкий жіночий стан. Я й ніколи не міг подумати, що у моєї Ксені може бути така витончена, аж наче вирізна, довершена фігура, оскільки не мав змоги побачити її оголеною, та ще й так зблизька.

Я підходжу і вона простягає до мене красиві Ксенені руки. Під сірим розливним аж начебто молочним місячним світлом усе це схоже на марення. На фату-моргану.

Але я підступаю ближче, і вона, та давня моя Ксеня, тут же зворушливо обвиває мою шию білими рученьками. Я намагаюся взяти її під м'які і розкішні сідниці, щоб понести до гнізда в клеверищі, але дівчина гарячково і збуджено шукає мої вуста. Я злегка пручаюся і несучу, несучу її до нашого польового незабутнього прихистку.

— Солодкий ти мій, — джеркоче молода соковита Ксюша. — Ти нічого не знаєш. Я зараз тобі все розповім. Я ще з шостого класу до нестями закохана в тебе... Мама збирала твої статті і вирізки з фотознімками, ховала в моїх старих книжка і зошитах, бо тато до мого столу ніколи не підходив. Ми часто їх розкладали і перечитували... Хочеш, я прочитаю твої статті зараз напам'ять...

Я нарешті доношу дівча до нашої лежанки на духмяному ожереді під високими зорями і бережливо опускаю під покривало. Нарешті роззуваюся і знімаю штани. Залізаю й сам у ліжко під обворожливим місячним сяйвом. Боже ж

ти мій, моя Ксюша вже геть гола і горнеться до мене своїм молодим пружним тілом. Моя остання твереза думка ця: «А руки у Ксюші значно проворніші за кінцівки мічмана Цветкова із морського кубрика в Севастополі...»

— Милій мій Санчес, — лопоче блаженно вона, — можна я тебе так називатиму. Я потім тобі усе розповім. Тільки один раз поцілую... Один лише раз. Я цієї миті так давно чекала...

Під сріблестим повновидим місяцем, під сповзаючим покривалом, на одурманливому, пахучому ожереді зеленої конюшини голова йде обертом. А тут іще й пружна, з тілом німфи, яка щойно вискочила з сусіднього озера, наливна, з гарячими, нерозтраченими соками, з крутими стегнами Ксюша. Вона доторкнулася до мене своїми по-дитячому припухли губами і я провалився кудись, наче у безвість. Рвучко відкидаю покривало, оскільки під ним уже можна задихнутися, подумки кажу про себе, неначе молитву: «Прости мене, Господи! Це ж лише ти єдиний і всесильний, всемогутній міг піднести мені те, до чого я давно прагнув і хотів його стільки років, тільки ти воздав мені нагороду блаженства і втіхи за терпеливість. Поклоняюся тобі за це. Не сприйми усе за гріх...»

Далі я не міг ні мислити, ні говорити. Все злилося, потонуло у голубому місячному сяйві і терпкуватому тронку молодого наливного літа, в вогні дикої пристрасті незрівняної Ксюші. Все решту бачили лише безсоромні угорі зорі та великий молодий Місяць. Мерехтливі зорі тримали свічки довкруги нашого любовного ложа і додавали сили, запалу, дикого азарту нестримним любовцям під літній вже ранок.

Коли на якусь мить я відкинувся, ліг горілиць, то здавалося, ряхтливі світила нахилися до самого нашого гніздечка, чи то ми насправді піднялися аж під самі небеса. Але ввижалося, що ось зараз простягни руку і доторкнешся до зоряниць, до нічного панича Місяця. Я протягував руку і

наштовхнувся на багаті, звабливі перси благоліпної Ксюші. Вони, здавалося, самі лізли під руки і тулилися до мого рота. Але те насправді мене ніскільки не бентежило. Вся її багата дівоча плоть була водночас і на бездонному небі, і тут же, у мене під руками. Це була ніч, проведена водночас і на небесах, і на конюшинному полі. Одне слово, високо-високо на землі.

Нас розбудило сонце. Від його гарячих променів не можна було сховатися. Вони зазирали навіть у міцно заплющені очі. Ми небавом зібралися, прибрали своє таке розкішне і незабутнє ложе і поїхали купатися до озера.

Вода із теплої ночі була як шовкова купіль. Моя принадна русалка оголилася до розсолу і, настовбурчивши поперед себе принадні перси, звабно похитуючи соковитими сідницями, пішла далі і далі в заворожливу ванну під відкритим небом, все більше зникаючи тілом під водою. В якомусь місці вона легенько, ледь помітно підстрибнула і пірнула. Її довго не було на поверхні, круги розійшлися на озері і зникли. Гладь води стала наразі чистісінькою. Я вже було навіть затурбувався про мою незрівнянну мавку, коли щось зненацька драпнуло мене нижче коліна, а наступної миті я аж підстрибнув у воді від того, що мене зненацька уловили за інтимне місце. З води виринула вся в сріблених патьоках обворожлива голівка. Волосся її від активного підводного руху міцно прилизане назад, над жолудевими очима довгі вії приворожливо зморгують прозорими на сонці краплями водянистого срібла. На білому лику її яскраво вирізняються великі, вогнисті губи. Вони обсіпають мене ніжними, пестливими, полюбівними поцілунками.

— Ти чому не пірнаєш? — видихує вона буквально мені в обличчя.

— Попливли, — кажу, обласкуючи її всю, принадну і неповторну.

Ми купаємось довго в ніжних ласках добре прогрітої озерної джерелиці. Коли це моя нічна подруга враз запитує:

— А чому ти мене називаєш Оксаною, а маму лише Ксенею? У нас же одне ім'я...

На хвильку задумуюсь, а тоді кажу:

— О, це, знаєш, справжня і до того ж хвилююча історія...

— Ну, розкажи, — наморщує обворожлива кокетуха свого гарненького носика. — Розкажи...

ВИБИРАЮ АФРОДІТУ

Мені з малоліття вкрай не подобалося, уявлялося навіть потворним ім'я Ксеня.

У моєму рідному селі носила його лише одна літня жінка. Переважали ж здебільшого Одарки, Палагни, Параски, Явдохи, багато йменувалися Маріями, Маринами та Галинами. Ксенею ж звалася особа, яку мало хто поважав через унікальне ледарство. Залізним на той час було правило для села — кожна жінка, від молодої до пенсіонерки, повинна мати норму буряків для обробітку за селом. Спершу тим оброком вважався припис на догляд половини гектара землі, згодом, як через демографічний зсув у бік урбанізації кількість мешканців населеного пункту помітно зменшилася, засадою став гектар буряків.

А ось Ксеня була звільнена від тієї немилосердної прируки. Оскільки вискочила заміж за вічного фінінспектора. Косоокий Метьо щороку подавав до колгоспу довідку про те, що його дружина надзвичайно хвора і їй не можна знаходитись на сонці. Тому поважна і кріпка, як три бики укупі, Ксеня завжди залишалася у холодку. Але мала язик

брудніший за мітлу. Усі в селі перестерігалися навіть ставати з нею до розмови, оскільки неминуче по цьому зведе вона на когось поклепи і припише їх своєму перестрічному. На словах це була справдішня яга. І я виріс з відразою до її осоружного наймення.

Але сталося так, що якось, іще за часів соціалістичної співдружності, мені випала нагода поїхати до Болгарії. Це було фактично перше моє вибуття за межі СРСР. І хоч тоді казали, що братня Болгарія вважалася замало не шістнадцятою республікою Союзу, все ж доводилося проїжджати румунською територією. А найголовніше, на Балканах можна безпосередньо з дерев зірвати і лавровий лист, і гранати, і ківі, і фініки. Одне слово, це видавалося за передпокій раю.

За балканським містом Варною, на березі Чорного моря, буквально поруч із знаменитими курортними «Золотими пісками» розташувалася примітна висотна споруда міжнародного будинку відпочинку журналістів. Туди й проліг шлях невеликої групи писарів із України.

За столом у ресторані, де ми харчувалися, мені з дружиною, просто-таки навіженою в своїх біснுவатих ревнощах росіянкою, випало сидіти поспіль із двома поляками. Один із них, старшого віку чоловік, Войтек Млоджівський, виявився колишнім фронтовиком, воював він в армії радянського генерала польського походження Костянтина Роковського. На час нашої зустрічі працював на польському радіо і доволі пристойно розмовляв російською. Мав він надивовижу говірливу і компанійську вдачу, особливо ж відзначався потребою на дурняк випити російської оковитої. А цього добра я завбачливо привіз із собою цілу батарею. Тому для пана Войтека, думається, я складав чималий інтерес приватний. Як і він мені, особливо щодо того, якби просто погомоніти, дізнатися, як живе, чим дихає тодішня

соціалістична Польща. Як не як, а ми все-таки жили за залізною завісою.

В один із довгих осінніх вечорів, коли по вечері ми мимохіть за розмовами удвох, забрели в мій номер, спорожнили пляшину «Старорусской», він став відвертішим і обмовився про те, що насправді родом із... України. Народився і раннє дитинство провів поблизу Бережан, що нині належать до Тернопільської області.

— А ви не були в раю? — запитав він мене лукаво, одразу після свого приголомшливого повідомлення про свою малу батьківщину.

— У тому, що пишеться з великої літери? — замало не підскачов я, здогадуючись, про що він запитусь.

— Еге ж, — була ствердною відповідь хитруватого підпилого поляка.

Я йому тут же розповів, що перед тим, як переїхати на постійне помешкання до Києва, певний час працював власкором однієї з центральних українських газет, і до зони мого обслуговування входила якраз Тернопільщина. Із відряджень до тієї області мені найбільше запам'яталася поїздка до села, яке носить дивну, аж просто-таки чудернацьку назву Рай.

— Так, так, — весело закивав головою пан Войтек. — Це поруч із Бережанами...

— Напевне за кілометрів два від райцентру, — уточнив я. — Коли я перебував там у відрядженні, перший секретар тамтешнього райкому партії перед обідом мене тоді так і запитав, чи не хочу я побувати у раю. А поїхали ми туди ще й тому, що в тамтешньому кафе, виявляється, цілорічно готували надивовижу смачні вареники із вишнями...

— Так ось там я і народився колись, — журливо сказав Млоджівський, за відсутності горілки випиваючи мінеральну воду. — Там проживали поляки до другої світової

війни. Мої потомки доглядали тамтешній мисливський будинок...

— ...графа Потоцького, — доповнив я. — Мені показували, щоправда, із вікна автомобіля, і дендропарк, і маєток... Там знаходиться і могила графа...

Войтек криво усміхнувся, заперечно похитав головою.

— По секрету вам скажу: вона давно порожня.

— Це ж як? — не зрозумів я.

— Ревниві католики, покидаючи Подолію перед самим вступом туди Червоної Армії 1939 року, забрали тіло графа Потоцького, перевезли його прах до Польщі, — пояснив Млоджієвський.

— Зачекайте, але мені в Раю розповідали, що коли помирав граф, то він залишив заповіт, — подивувався я. Добре усвідомлюючи, що розмова набирає надзвичайно крутих, цікавих обертів, і щоб вона знічев'я не обірвалася на найцікавішому, мені тут конче необхідно було стимулювати процес довірливої розмови, тому я попрохав поляка зачекати і прожогом розстебнув чемодана у шафі, дістав звідти ще чвертку горілки.

Звеселілий пан Войтек запитав:

— А що ж у тому заповіті значилося?

— Начебто граф Потоцький надзвичайно полюбляв українок...

— О, це було характерним для всіх поколінь графів Потоцьких, вони були справжніми чоловіками, — аж прищмокуючи язиком масно заусміхався на все своє вусате обличчя варшавський радіожурналіст Млоджієвський. — Що вже, холера ясна, файні, то файні ваші українки. Будь кого із розуму зведуть. А ось саме пан Станіслав Потоцький у тих українських гаремах розумівся найкраще... Це — факт...

— Так ось, — продовжив я. — Перед смертю граф начебто склав тестамент. А в ньому заповів, що позаяк він

дуже полюбляє Париж, то просить серце його похоронити у місті над Сеною. А ось тіло...

— ...яке завжди належало красуням українкам, — цього разу мою фразу продовжив пан Войтек...

— Авжеж, своє тіло він заповів похоронити в українському Раю...

Ми випили ще раз, вдруге, втретє. Пан Войтек мене називав уже братом, пробував навіть було цілуватися. А потім, добряче сп'янівши, тільки раз по раз вигукував: «Баби у вас, Сашко, во!» При цьому високо піднісив угору великого пальця правої руки над головою.

Уранці, коли за столом ресторану ми залишилися лише вдвох із Млоджієвським, показавши на вельми примітну сім'ю в протилежному кінці залу, де обідали високий худосочний молодий поляк, хлопчина років чотирьох-п'яти і особливої вроди жінка, я запитав:

— Хто ці люди? Вони, здається, з вашої делегації?

Дожидаючи відповіді, я мимоволі і потай аж начебто зіщулювся, очікуючи на смішки чи кпини, добре розуміючи, що Войтек одразу збагне, хто мене насправді цікавить.

— Це люди з нашої делегації. Тебе цікавить пан чи панянка? — були його слова з одночасним уважним поглядом червоних із переполому очей. Щоправда, без найменших натяків на глузування чи навіть посміх.

Я зсудомив на обличчі таку виразну гримасу, що він цього разу, либонь, усе зрозумів без будь-яких додаткових пояснень.

— Можу представити всіх поіменно, — усміхнувся в задимлені вуса «брат»-поляк. — Довгоший — це наш варшавський телевізійник Янек, хлопчина — Домінік, а ваша sympatia — kurwa Ксеня...

Я, напевне, зовні збрижився, оскільки пан Млоджієвський аж пирснув сміхом.

— Хто із них так не сподобався? — жваво поцікавився співбесідник. А потім, очевидно, щось второпавши, тут же уточнив. — У нас слово «kurwa» означає зовсім не те, що в руських та українців. Це швидше гарна, ловка seksualna kobieta. Ти ж приглянься, яка у неї захоплива dupa. Які облесливі, тобто ładniutkie, — у нього наразі забракло російського запасу слів. Войтек лише підставив свої руки на рівень грудей і весело похитав ними, що, мабуть, мало означати, — перси в неї особливі.

— Не подобається ж, звичайно, цей гусак Янек, — злукавив я. Хоча насправжки мене чудернацьки різонуло приголомшливе наймення такої чарівниці. «Ти, бач, — подумалося, — така симпатична і Ксеня...»

Напевно, погодившись із моїм обманом щодо довготелесого Янека, Войтек продовжив:

— А ось Ксеня, як кажуть ваші руські, — кров із молоком. Ładniutka dziewczica. Ти тільки приглянься, яке в неї смачне miękkie miejsce, що наші всі мужики ходять слину пускають, і день, і ніч би dupę sałowały. Слюнявили б її ładne pózki. А Янек бігає і казиться, хай би його шляк трафив. Не даремне поляки кажуть: nie bierz żonę ładną — не бери в жінки гарну... Бо не твоя буде... А ти, що теж сохнеш по цій samicy? — запитав прямо в лоб, що я аж мимоволі відсахнувся...

Тієї хвили мені було не просто зобразити байдужий, апатичний вигляд, оскільки я, застуканий на гарячому, відчув, що все моє лице в одну мить залила продажна гаряча хвиля сорому. Аби не вдаватися в деталі, я тут же мовив, підводячись з-за столу:

— Пішли на море...

На дворі стояла не просто пізня осінь, а насувалося справжнє передзим'я. Не зважаючи на це дехто відважувався ще купатися. Море під сірими, важкими хмарами

день при дні штормило, розбивало важкі хвилі об бетонні загорожі хвилерізів. Але все одно на березі було добре — свіжо і заспокійливо.

Войтек Млоджівський ще більше розпалив мою уяву, розказавши, що в Варшаві Ксеня — астрофізик. Вона знає, як народжуються зірки, як вони розширюються, як вибухають, як перетворюються у супернові небесні тіла або ж стають звичайними пульсарами. Вродлива полячка знає, як помирають зорі, стискаються і стають маленькими, але небезпечними для галактик чорними дірками. Я подумав, що, заплющивши очі, навіть у чоловічих обіймах вона, надзвичайно еротична, спокуслива, жіночна, напевне ж, може перераховувати по пам'яті далекі та близькі зірки і туманності, назве по пам'яті десятки, якщо не сотні мерехтливих та недосяжних небесних світил, відстані до них у світлових роках. І, мабуть, може розповісти про кожну із тих зірок таке, від чого її саму можна сприйняти за богиню, за справжню витончену, ніжну, спокусливу володарку всесвіту.

Наче заздалегідь знаючи про цю незвичайну зустріч у Варні, я ще з Києва привіз із собою трактат древнього психолога Карла Густава Юнга про внутрішні типи богинь, які живуть у жінках. Це було вельми цікаве, повчальне психологічне дослідження характерів, емоційних реакцій, типів поведження представниць прекрасної статті через їх обожнення. Так ось автор схарактеризував дванадцять олімпійських богів. До чоловічої половини він класифікував таких: Зевс, Посейдон, Гермес, Аполон, Арес, Гефест. Стільки ж, шість, відніс і до розряду богинь — Деметра, Гера, Артеміда, Афіна, Афродіта, Гестія.

Карл Юнг незрівнянних жінок-богинь поділив іще на підгрупи. До першої він відніс цнотливих — Артемиду, Афіну та Гестію. Артеміда (у римлян — Діана) — богиня полювання і Місяця. Її володіння — дика місцевість. Вона

стрілець, який не знає промахів і слугує водночас покровителькою диких тварин. Афіна (у римлян — Мінавра) — богиня мудрості та ремесел, покровителька названого на її честь міста. Вона ще й мудрий військовий стратег. А Гестія (у римлян — Веста) — богиня домашнього вогню, котрий палав у будинках і храмах.

Цнотливі богині — втілення жіночої незалежності. Вони не схильні до кохання. Вони не піддаються на емоційні втіхи. Це жінки, які постійно спрямовані до своїх внутрішніх устремлінь.

Іншу групу склали Гера і Деметра. Це начебто залежні богині. Гера (у римлян — Юнона) — дружина Зевса, верховного бога Олімпу, а заодно покровителька шлюбів. Деметра (у римлян — Церера) — богиня землеробства і родючості. Ці небожительки, за визначенням Юнга, терпіли страждання від богів-чоловіків. Їх викрадали, утискали, навіть гвалтували. Але жінки-богині перемагали боління і муки. Вони немовбито й нині подають приклад простим смертним вірити в кращий завтрашній день, який неодмінно прийде.

А ось Афродіта — не просто богиня кохання і краси (у римлян — Венера) — прекрасна і невідворотна Жінка-Богиня. Це втілення еротичного, тілесного тяжіння, похитливості, образ повнокровної сексуальності, стремління до нового непізнаного життя. Вона швидше відкрита для інтенсивності, ніж до постійності. Це натура жива і компромісна, готова до творчості, змін і оновлення. Намилувавшись благоліпною полькою під час наших випадкових зустрічей, я, беручи до рук книжку Юнга, якраз і уявляв собі Ксеню богинею з магнетизмом Афродіти, яка самою своєю статурою, поглядом звабливих очей буквально затягувала мене в лоно своїх потужних еротичних почуттів.

Увечері я останнім прийшов на вечерю, принісши в ру-

каві пляшку горілки для Войтека. Розуму не під силу довго розігрувати роль серця: ситуація вимагала конкретних дій.

Побачивши цей звабливий вибуховий пристрій, варшавський радіожурналіст по-змовницьки, коли ми залишилися одні, підморгнув мені і запитав, що, мовляв, треба зробити. Я, ховаючи очі в неприбраних мисках ресторанного столу, сказав:

— Ви підійдіть до Ксені і запитайте, чи знає вона мене?

Млоджієвський, схоже, надзвичайно здивувався цьому запитанню, але, як колишній фронтовик, не став обговорювати завдання, а лише знічев'я якось аж наче бравурно махнув рукою під уявний козирок, польською випалив: «będzie wukopano, rapu», що мало б, напевне, означати — буде виконано, пане.

Наступного ранку я не міг дочекатися. Мене всю ніч згризали сум'яття, мучили докори. А що, коли це я сам собі надумав. І насправді не існує ніякого нашого із чарівною Ксенєю потаємного зв'язку, який я просто-таки знічев'я вигадав, переполохана моїми діями, вона взагалі відмовиться від цього нашого заворожливого діалогу очей, поглядів. Стане уникати навіть випадкових зустрічей.

Усе почалося буквально з першого дня перебування у Варні. Оскільки наша делегація в міжнародний будинок відпочинку журналістів заїхала пізніше польської. Так ось, уранці, коли ми лише заходили на сніданок, вона з Домініком, схоже, дещо припізnilася до столу, і ми із нею зіштовхнулися у вузькому проході поміж столами. Тоді я легенько мимоволі торкнувся її руки, іншою погладив голівку білявого хлопчини, що намагався прошмигнути поміж нас, і заглянув в такі оманливі, такі все розуміючі із першого погляду мамині очі.

Саме тоді я побачив таке, що й дотепер, як напружу пам'ять, бачу — ті приворожливі блакитні, як безмежне

небо, зіниці з дивно великими полохливими віями. Вони глянули на мене і начебто здригнулися, а вії, зрадливі її вії, легенько затремтіли крильцями мерехтливого метелика. Молода, граційна жінка теж неначе обпеклася об мою руку, смикнула її і зупинилася. Глянула мені, здається, в саму душу і приворожливо усміхнулася. Її сарматська доладна голівка була зовсім поруч, і від цієї близькості мене неначе струснуло.

Я наче відчув незрівняний подих її сластолюбної магії. Все моє ество нараз опанував стан дивної, дикої зачарованості, темпераментної, вогненної, фанатичної закоханості, коли ти вже, здається, не ходиш по землі, а літаєш на власних пружких крилах. Мені здалося на мить, що поміж нашими енергетичним полями виникло високовольтне емоційне кипіння, яке блискавично генерувалося в потужне еротичне взаємне тяжіння.

Мабуть, що всі ці бурхливі внутрішні дисонанси мали якісь і зовнішні ознаки. Дивна пауза у проході поміж столами ресторану, напевне, занадто затягнулася, позаяк моя завжди спостережлива щодо чужих жінок і свого чоловіка дружина-росіянка встигла непомітно зробити крок назад, боляче ущипнути мене за бік і по-зміїному прошипіти:

— Я сейчас все это брошу и уеду домой...

Більше поміж нами із Ксенею, здається, не було нічого іншого, скільки-небудь помітного, окрім того, що при зустрічах ми обмінювалися короткими, але виразними поглядами, в яких я, принаймні, намагався викласти все одразу, що у мене цієї хвилюючої миті коїлося в серці, учинялося на душі. Я силувався поглядом самих лише очей цієї пишній і примітній, витонченій, ніжній, спокусливій панянці, справжній богині вроди, повідати, що вона найкраща, ну, просто-таки незрівнянна жінка, що все в ній досконале, довершене, викінчене. І тіло, і статура, і манера триматися на

людях. Що я згораю від нетерпіння бодай доторкнутися до неї, хоч би перезирнутися.

Ловлячи на собі її палкі, темпераментні зорові сигнали, я згорав без полум'я, спопелявся серцем, ціпенів на місці. А перебіг цих звабливих усмішок — мимобіжних, рваних, косих, обнадійливих обігривав мою розтривожену душу, вселяв якусь немислиму надію на те, що Ксеня, моя уявна Афродіта, все-таки якось спуститься на землю. І прямо в мої гарячі обійми.

Мордуючи себе в пошуку пояснень наших взаємних дій, я пригадав десь почуте чи вчитане, що потреба чоловіка чи жінки у взаємному спогляданні — вірна ознака наближення закоханості... Принаймні, хотілося вірити в це.

Мені іноді здавалося, що, проходячи неподалік із чоловіком та сином, моя потаємна богиня все робила для того, аби бодай на мить затриматися на моїх очах: просто і без видимої причини зупиняючись неподалік, щось показуючи Домініку в морі чи на дереві або походжаючи із ним туди-сюди. Нетерплячий довготелесий Янек щось там вигукував, прудко розмахував руками, кликав кудись уперед, а вона байдуже залишалася на місці. Нехай би, мабуть, я помилувався нею, по достоїнству оцінив, бодай на відстані, пристрасним, жагучим плотським поглядом (кажуть, що жінки відчують їх) обмацав її довершену і чудернацьки майстерно зіплену фігуру.

Було зрозуміло по польоту, що переді мною хизувалася, вміло козирилася далеко не проста птаха, з тієї особливої породи неперевершених вродливих жінок, у яких невеличка голівонька і на диво все надзвичайно привабливе, розкішне, багате понижче красивої спини і талії. Подеколи мені увижалося, що вона навіть відчуває на своєму звабному тілі мої похабні погляди і наче аж пручається під ними. Вряди-годи багатозначно позираючи з надією у мій бік. Це

була якась дивна, інакомовна, замаскована, езопівська, але нам обом добре зрозуміла гра нервів, почувань, настроїв.

Мені чомусь здавалося, що вона до лоскітної млості в тілі чекає на мою приголомшливу фізіологічну атаку. І я кожної миті готувався до неї. Мене підганяв до якоїсь дії і відомий принцип Казанови: поспішайте скоритися спокусі, доки вона від вас не віддалилася!

Бентежність, яку несподівано внесла в моє життя зваблива і неповторна Ксеня, доповнювалась особливістю атмосфери, яка оточувала, дразнила і збуджувала уяву. Золоті піски, на болгарський манер — «Златці п'яські» — справді були схожі на земний рай. За стародавньою легендою, в цих місцях пірати закопали величезний золотий скарб. Земля, кажуть, помстилася корсарам, перетворивши золото на чудовий пісок. Золоті пляжі із кварцового піску вздовж моря перемішувалися з віковичними хвойними борами. В оточені цієї благодаті і розташувався Міжнародний будинок відпочинку журналістів. Десь тут поруч були знамениті курорти Святого Костянтина і Олени, запаморочлива для фантастичного образу болгарська Рив'ера.

Від ресторану, куди ми тричі на добу навідувалися, теж віяло рисами інтимності і романтизму. Все тут було виконано в стилі легкого ампіру. А повітря густо насичене запашистими, аж п'янкими, настоями трав і гострих болгарських приправ. Феєричності ситуації додавали назви страв, які повсякчас чулися на різні мовні манери — російський, український, польський, болгарський, мадярський — то за одним, то за іншим столом. Чорба — болгарський суп із квасолі по-монастирськи; лютениця — гострий соус із солодкого перцю; баниця — слоений пиріг із бринзою; кішкавал — овечий сир; шопський салат — болгарський національний салат зі свіжих помідорів і огірків, зверху посипаних дрібно натертою бринзою.

ЛЮБИВ, ЛЮБЛЮ І НЕ МОЖУ ІНАКШЕ...

Дізнавшись від Войтека, що моя Афродіта-Ксеня астрофізик, людина, яка в роботі своїй повсякчас читає, обраховує все, так би мовити, з відстані далеких світів, я подумав про те, що не помилявся, коли думав про неї як про людину, котра сприймає чуття з дистанції. Ксеня, виходило, справді повинна була реагувати на мої почування з відстані погляду, оскільки була насправді жінкою не земною, а небесною. Справжньою богинею, якою її я і змалював у своїй буйній уяві.

Тепер, заслави гінця задля загострення ситуації, переходу до створення якихось інших, більш зближених обставин, я враз засумнівався у достовірності цієї, уже тижневої забави. Котроїсь миті я ловив себе на думці, що все це є ні чим іншим, як тривіальним моїм маренням, хворовитим сновидінням повного сил, енергії, дій чоловіка, який просто скучив за ласкою побічної краденої курви, як обворожливу польську красуню Ксеню з приємністю поміж нас обзиває вельможний пан Млоджієвський. А що коли це все я просто подумки вимудрував? Коли вона ні сном ні духом нічого не знає про мої мальовничі сни. Адже за весь час мешкання на болгарському березі Чорного моря поміж нами не було обмовлено ні єдиного слова. Та й якою ж мовою ми могли спілкуватися, окрім мови очей: Войтек запевнив, що російську Ксеня гидує. Начебто володіє німецькою. А в школі і університеті я студював французьку. Хоча рівень знань обмежувався зберіганням у пам'яті кількох лише фраз. Оце, скажіть, еротичний інтернаціонал!

Варто було нам після сніданку знову залишитися удвох за обіднім столом, як мій негласний польський агент легенько копірснув попід столом ногою і весело заявив:

— Із вас пляшка «Староруської». І виключно тієї, що

була минуло разу... Мені дуже вона до смаку...

Я, мабуть, із подиву аж відкрив рота. «Невже, — майнула думка, — Ксеня йде до рук?»

— Та буде вам пляшка, — вирвалося тут же у мене нетерпеливе і гаряче. — А що ж вона відповіла?

— Ксеня, скажу вам, мій любий колего, спочатку була настільки ошелешена, що, коли я їй задав ваше дивне запитання, вона спалахнула вся, неначе сірник, почервоніла як рак після окропу, закрила обличчя руками і мовчала кілька хвилин. Тоді крізь пальці сказала, що знає вас. Навіть добре знає, підкреслила. А згодом запитала, що їй потрібно робити далі...

— І що ви їй сказали? — похопився я, відчуюючи, як мені зненацька забракло повітря.

— А що я міг сказати? — відповів запинанням на запитання пан Войтек. — Якби це стосувалося мене, — він почав йорзати на місці, підозріло підшморгуючи носом і ласо усміхаючись, — я б, мабуть, сказав «пішли, красива, до мене». Покажи мені свої гарніючі перси, дозвожь бодай погладити молоде, розкішне, гаряче, прекрасне твоє тіло, — розмріявся вусань.

— Пане Войтек, — напевне ж, доволі виразно простогнав я, перебиваючи його, — не розтоптуйте мене морально...

— Ого, ти ж поглянь, який ревнивий, — розсміявся варшавський радіожурналіст. — Мені що, тепер не можна і наблизитися до неї? А коли вона й мені подобається?

— Тоді уступи братові, — випалив я.

— Хіба що тільки за пляшку, — не здавав позиції пан Млоджієвський.

Я поглянув у той бік залу, де сиділа моя пасія. Якраз цієї миті довготелесий Янек підвівся з-за столу і, сказавши декілька слів сину на вухо, попрямував до виходу. Ксеня

сиділа, очікуючи поки Домінік розправиться з кашею. Я відчував, що навіть не дивлячись сюди, вона спостерегла мої пожадливі погляди, розуміла мої муки й страждання. І чарівна полька справді, наче відчувши мій погляд, повернулася, глянула у спину чоловіка, а тоді майнула у мій бік летючками своїх великих вії. Наче війнула теплом на мене, обнадіяла, підбадьорила. Я зрозумів, відчув, що найважливіше тепер — не упустити наступального темпу, який, схоже, починає розвиватися за моїм потаємним неписаним сценарієм. Боже, подумалося тут же. Це ж я весь у цій ситуації, весь наяву. Своєю глибинною суттю, з дивною і невгамовною закоханістю, безугавною пристрасною, пожаданням взаємності такої чудової жінки. І я вже нічого не можу зробити з собою. Оскільки, як уже встиг зрозуміти, переконатися зі вчинків, що принципом мого джигунства є слова, зашифровані у якійсь російській пісні, з котрої у пам'яті залишився лише обрубок логічної сутті: «...не перестану влюблятися в красивое...» Себто, любив, люблю і не можу жити інакше. Бо ж полька істинно була навдивовижу вродливою, просто казковою молодою жінкою.

— Пане Войтек, — сказав я й для мене самого аж занадто упевнено. — Я зараз піднімуся за пляшкою, а ви підійдіть до моєї Ксені...

— І що я їй маю сказати? — здивовано струсонувши лахматою головою, напевне ж, у такий спосіб фізично відреагувавши на вислів «моєї Ксені», справився він.

— Скажете, що я її очікую після нинішньої вечері на березі моря, побіля бару «Косий Копанір», але не з боку трапи, а саме над морем. Нехай іде туди берегом, я чекатиму її у тому кінці пляжу, у затінку дерев...

— На стежці, під деревами? — зрозумів мій намір догадливий колишній фронтовик.

Я підвівся і пішов по пляшку спиртного. У мене майже

тряслися руки, від хвилювання пересохло в роті. У номері, на щастя, нікого не виявилось, інакше б мені неминуче улаштували допит на предмет того, що зі мною сталося. Я взагалі ніяк не оволодію мистецтвом приховувати свої чуттєві внутрішні бурі, хоча все життя намагаюся навчитися цьому. І не психологу вдалося б, напевне, розгадати, що зі мною щось явно діється: перебував у стані неймовірного збудження і зовні аж палахкотів. Поспіхом видобув сорокаградусний скарб для поляка, обгорнув його якоюсь газетою і поспішив назад.

На поверсі ліфт довго не викликався, а може, таке мені лише здалося, позаяк усе вершилося неначе в феєричному сні. Коли нарешті двері кабіни розчинилися внизу, я так і вкляк на місці. На порозі стояли усміхнена, обворожлива Ксеня і маленький золотоволосий її Домінік. Їм, напевне, потрібно було піднятися до себе в номер після обіду. Але я стояв мовби із зв'язаними ногами, не міг зробити й кроку, настільки сильно вплинула на мене ця ситуація фізичної близькості. Тоді доладна і казкова полька пропустила вперед себе сина, і мала б, напевне, ступити вслід за ним до нас, у кабіну ліфта. Саме цієї миті я, напевне, прийшов до тями і зрозумів, що мені насправді необхідно вийти, оскільки там десь очікує на мене Войтек Млодзівський. Я зробив крок на вихід, і вона це ж зробила назустріч, намагаючись пройти слідом за Домініком. Ми знічев'я, начебто чорт наскочив на відьму, затислися обоє у вузьких дверях ліфта, і, оскільки такої ситуації, либонь, зумисне не придумаєш, почали весело сміятися. Її обличчя було так близько від мого, що я відчув тонкий аромат її парфумів, м'яке, ніжне, п'янке, податливе тіло наразі опинилося в моїх руках. Вільною рукою я торкнувся її, неначе ненароком обняв, мені здалося, що вона всім своїм еством на мить блаженно пригорнулася до мене, при цьому красиво, граційно закинула

голову наче вгору і в мій бік, подивилася зблизька, майже впритул відверто в очі, що мені, в свою чергу, аж захотілося її поцілувати бодай у осяйну щічку з неповторною і примітною ямочкою. А може, і в губи, позаяк такі хтиві, чарівні і ніжні, вони були зовсім-зовсім поруч. І я вже начебто й відважився притулитися до них бодай на мить, через те що, на щастя, нікого не було поруч, тільки маленький Домінік десь там унизу, під нами...

Мене наразі тут же з якимсь винятковим буйством прийняла неймовірна чоловіча сила. Ударила немовби блискавицею, до неймовірності потіснішало в одязі. Вона якось непередбачено рукою ковзуна мимо мене, щоб покласти її, мабуть, на голівку сина. Одначе саме тоді я зовсім незграбно повернувся, щоб, напевне, приховати зненацька здіблену свою міць, і вона якраз чи зачепилася, чи лише ковзнула рукою по цих розкритих парасолях у тісному ліфті, як очі її здивовано, вражено розширилися до неможливого, замало не викотившись із орбіт, гаряча фарба вдарила в красиве обличчя, вона прегарно засміялася, встигла лише потішно сказати: «Пардон!», як саме цієї секунди з моїх рук, як на гріх, випадає поклажа. Скло пляшки, злощасного викупу для п'янчуги Войтека, потрапляє акурат на нижню металеву обшивку розсувних дверей, і з оглушливим дзенькотом розбивається. Відтак усі ноги Ксені, неперевершеної моєї Афродіти, мої штани обсипаються осколками битого скла, обливаються фонтаном сморідної горілки. Приголомшений Домінік, якому із того розбитого флакону, напевне ж, дісталось якнайбільше, що є духу верескливо закричав:

— Wódka! Wódka!

Ксеня затуляє йому рота, притискає до себе. Я, немов ошпарений, вискакую з злощасного ліфта, випустивши моє приховане кохання із рук. Надзвичайно гарнюща, приворожлива полька тримає сина, обстукує ноги від скла,

горілчаної роси, заливається бархатистим сміхом і, грайливо окинувши уважним поглядом мене з ніг до голови, з якимось дивним захопленням поспішно натискає кнопку підйому. Перш ніж ліфт закривається, вона надзвичайно привітно махає мені рукою, по-змовницьки примружує чарівливі очі, і я майже фізично відчуваю, як моє ество після бурхливого сум'яття і розчарованості, вулканічної миттєвої реакції на її звабні тілесні принади, що зненацька трапилися до рук, після такої казуальної оказії, наповнює веселий сміх і радість. Я відчуваю себе найщасливішим у світі: обійняв ненароком справжню свою омріяну богиню. Доторкнувся до її принадних тілес.

Від ресторану підходить, скрушно похитуючи головою, пан Млодзєвський. Він бачив останні кадри цієї ліфтово-горілчаної епопеї, і, либонь, це не викликало в нього великого захоплення.

— Пропала моя wódka, — каже зовсім не весело, аж навіть розпачливо.

— Та в мене є ще, — почав переконувати його я. — Ти ліпше скажи, що вона тобі відповіла?

— А вона хіба тобі не сказала? — починає він, але, глянувши на мене, додає: — Гаразд, поїхали до вас, — діловито пропонує поляк, зрозуміло, маючи на меті тут же отримати від мене нову пляшку оковитої. Коли хвилюється, він завжди раз називає на «ти», двічі на «ви».

Коли ми зайшли до іншого ліфта, Войтек нарешті видавив із себе, прихлопуючи мене по плечу:

— Знаєте, пане, вам надзвичайно повезло. Вона сказала, що прийде. Неодмінно прибіжить на побачення. Тільки надзвичайно бідкалася, що ж це їй, бідняці, придумати таке неймовірне і чудернацьке, аби залишити в номері самих Янека та Домініка...

— Можливо, їй потрібно оглянути вечірне небо, — по-

змовницьки весело кажу. Мабуть, цієї хвилини я був схожим на шарпака-гультипаку, який забрався на найкращу хмарину і, примостившись там, весело звів на землю ноги. Он як я високо. І плюю я на всі земні проблеми, оскільки мене за свого кавалера обрала сама богиня-Ксеня.

— Еге ж, оглянути небо і одночасно трішки показати пану з Києва свою красиву дупу, — незграбно словесно дебоширить, із натяком хуліганить дратівливий поляк. Можливо, навіть із ревності. Бувають же ж такі — антиінтернаціональні ревності у далеко немолодих мужиків. Але мене це вже не обходило. Мене підхопили хвилі венеціанського гламурного коханця на кшталт «громадянина світу» Джакомо Казанова де Фаруссі. Я ще й подумав: «А якби польку Ксеню побачив сам Казанова, він би захопився її принадами?» І сам собі відповів: «Перед моєю Афродітою явно не встояв би ніхто...»

НА СВІТЛИЙ ПОКЛИК КРАСИ І ВРОДИ

День був неначе в гарячці. На обід я прийшов із таємно виписаним стовпчиком російських слів на кшталт «ти надзвичайно гарна», «чим займаєшся у Варшаві?», «чи не їдиш ти у відрядження до СРСР?» і таке інше. Мені ж потрібно було якось спілкуватися з цією вродливою. Отож, я мав попросити Войтека випродувати переклад бодай загальних фраз, які ще належало, гуляючи понад морем, — вивчити. Адже ніяка зовнішня чарівність не може бути повною, якщо вона не осяяна внутрішньою красою. Пізнанням глибини розуму привабливого співрозмовника.

Але мій польський змовник кудись несподівано зник. Я подумав про те, що, очевидно, він цього разу поскупився

поділитися із кимсь своїм сорокаградусним набутком, тому «Староруська» його, напевне, поборолла. Не прийшов він і на вечерю. Без апетиту пережовуючи густо наперчену болгарську їжу, я мимовільно підтримував розмову за столом. Краєм ока спостерігав за подіями в протилежному кінці залу. Там нічого незвичного не відбувалося. За винятком того, правда, що коли нам уже подали блюда, мимо нас проходила вся сім'я моєї пасії, і Домінік зупинився навпроти мене, а коли батько потягнув його за руку, він почав щось йому жваво розповідати. Мабуть, про те, що я і є саме той дивак, котрий облив його і його маму wódka.

Моя дружина на це відреагувала злобивою реплікою:

— Тебя уже починают узнавать чужие дети ...

Я зумисне глибоко «образився» на цю каверзу і безпосередньо від столу пішов гуляти на берег моря, де піднімався черговий потужний морський шторм.

Діставшись замало не до бару «Косий Копанір», я зупинився у тіні високих дерев. Увесь беріг від моїх ніг і аж до висотного приміщення Міжнародного будинку відпочинку журналістів, а це метрів чотириста-п'ятсот, був яскраво освітлений. Тим часом мене буквально трясла пропасниця. Думалося, а що коли Ксеня візьме і справді прийде? Як поводитися, що казати, якою мовою спілкуватися, коли я володію лише українською та російською, знаю лише декілька фраз французькою, яку неналежно опановував у школі?

Заспокоював себе тим, що живій мові людської ніжності, ласки не потрібні ні алфавіти, ні словники для перекладу, ні навіть допомога таких перекладачів, як любитель хильнути на дурняк польський радіоведучий Войтек Млоджієвський. Он ми із моєю Ксенею вже десяток діб розмовляємо самими лише очима, кількома значимими доторками одне до одного. Я згадав у барвах сьогodнішню подію у ліфті, і всім тілом пронісся озноб. Яка там сова, хтось грубий і на-

хабний проснувся у мені. Вона така палка і жадана, що лиш трапиться на відстань витягнутої руки, я огорну її гарячими обіймами, а то вже як буде.

Саме цієї миті я зором голодного орла на полюванні вгледів, як від дальнього висотного приміщення нашого санаторію в мій бік попрямувала маленька людська фігура. Можливо, я не стільки розгледів те, як інстинктивно відчув — це вона, незрівнянна полячка Ксеня. Така соковита, принадна, запашна і надзвичайно вродлива.

Чи я насправді бачив, чи мені лише здавалося, що ступала вона тихою ходою чарівної лані. У мене кров відчайдушно застукала у скроні. Засвербіли губи. Я несвідомо пригадав одну поезію, вона сама застукали у серце словами Сергія Єсеніна:

Ти сама под ласками сбросишь шелк фаты,

До утра я пьяною унесу в кусты...

Із моєї засідки було добре видно на освітленому піску, як граційно крокує по пляжу незрівнянна Ксеня. Вже можна було розгледіти її синю куртку із капюшоном, що висів позаду. Вона була в білому спортивному взутті, у спідниці, бо аж блистіли віддалік її красиві ноги. Принадна, омріяна полячка вже, либонь, бачить і мене, оскільки звіддалік посилає приемний привіт, точнісінько так, як це робила нині в ліфту: легеньким помахом руки. Я вже збираюся вибігти назустріч їй із своєї засади. Але щось незрозуміле мене зупиняє тут, у тіні. Я придивляюся пильніше, і не вірю своїм очам. Від далекого висотного приміщення будинку відпочинку хтось начебто біжить услід їй, і завзято розмахує одразу обома руками. Сумніву не має: це, (Господи, і звідкіля ж він узявся, хто його напоумив до цього?), на всіх парах услід майже моїй уже Ксені на всіх парах стрімголов несеться довжелезний Янек. У нього, двометрового, кроки широченні. Море гуде, шторм наростає, посилюєть-

ся, реве... Підірваний з переляку за свою красуню дружину поляк біжить, кричить, мабуть, щосили, але Ксеня, і це мені добре видно, ще його не чує. Вона вся спрямована на край соснового бору, де під кронами дерев притаївся від світла прожекторів я, тому швидко-швидко прямує у мій бік, не озираючись. Ось, здається, навіть і побігла. У неї, видно, радісне, святочне, усміхнене обличчя. Вона, тепер мені уже не важко здогадатися, хотіла цієї нашої таємної зустрічі. Хоч, сподіваюся, добре розуміла, що і розмови б у нас цікавої не вийшло через мовні бар'єри. Але немає нічого цікавішого, як зазначив хтось із психологів, ніж розмова двох закоханих, котрі виразно мовчать.

Я згоряю від думок, які рояться в голові, буквально ввертають мій мозок: що ж його робити? Побігти назустріч їй? Це означає видати і Ксеню, і себе. Стояти і очікувати на місці? Але вже за хвилину-другу і поляк побачить мене, адже ж вона з пляжу розгледіла мою тінь поміж дерев, привітно махала рукою. Щоправда, я забув це повідомити, підкреслити: вона ходить без окулярів, довгоногий і худосочний Янек послуговується скельцями в золотій оправі. Але ж побачив її тінь майже на цьому краю пляжу, ледь не біля найбільш гламурного бару, де щовечора збираються бажуючі промочити горло.

Я, сам того не помічаючи, поспіхом задкую в млосну гущавину темних, вечірніх дерев, оскільки ось-ось цей анафемський і окаянний Янек наздожене моє неждане-негадане чуттєве кохання, яке просто-таки несподівано, зненацька увірвалося в моє розмірене життя, перепинить тут, на безлюдному березі, незрівнянну Ксеню, котра біжить-поспішає на побачення зі мною, і пропадуть, згаснуть усі наші з нею ігри самими лише зіницями очей, шпигунські змови через мого польського агента пана Войтека. Десять діб тягнулося, визрівало це вередливе, комизливе щастя двох сердець на

березі Чорного моря у Варні, і за хвилику воно так безславно буде розтоптане, потавроване, убите. Мені наразі стає так прикро, стає так боляче і млосно, таке щось важке тисне, буквально каменем давить на серце, на душу. Я над силу роблю кроки, відступаю за товсте дерево, і обіпершись на нього спиною, підставляю обличчя штормовому вітру, що пронизливо дме із моря. Надворі холодно, але від передчуття краху такої чарівної феєрії стосунків, мене душить, буквально роздирає сердечна спека, я весь покрився холодним, бридким потом від хвилювання і душевної напруги. Чи то залітні краплі з розбурханого, грізного моря, а можливо, й самі сльози образи обмивають моє обличчя. Не милуватися чужими жінками — злочин перед природою, за грішну любов — невідворотно приходить покарання.

Повертаю голову в бік пляжу і поміж гілляччям дерев бачу, що довгоший Янек уже наздогнав мою Ксеню за якихось кроків п'ятдесят від того місця, де на межі світла і тіней ще якихось хвилин п'ять тому щасливий, збуджений стояв я, згораючи від нетерпіння упіймати в свої гарячі обійми плекане потайне щастя — добірну, наливну ягідку з елітного польського саду.

Видно, як обворожлива, така жадана Ксеня щось рукою переконливо показує йому в бік «Косого Копані», він розмахує своїми довгими, як весла, кінцівками у протилежний бік — туди, де світиться висотними вогнями наше тимчасове пристанище — Міжнародний будинок відпочинку журналістів. Янек зупиняється попереду неї, перекриваючи рух уперед, але вона впевнено оминає його і уперто крокує в мій бік. Він, на жаль, не образився на цю її горду, капризну напористість, незалежність, не пішов геть у протилежний бік, а мав же ж би саме так учинити як амбітний, гордий чоловік, але принижений польський телевізійник поспішно ступає слідом за нею, безконечно жестикулюючи довжелез-

ними, як вила, руками. Янек у чомусь балакуче переконує, урезонує Ксеню. Вона ж прямує впевнено і невідворотно в моєму напрямку, добре знаючи, що за котроюсь із темних сосен злодієм-невдахою припише я.

Ще півхвилини і їхні кроки, голоси вже чути поруч зі мною, за якихось метрів десять-п'ятнадцять. Вони прямують у бік бару. Я буквально помираю з відчаю і розпуки за кряжистим стовбуром дерева. Тільки раз іще на душі було подібно так до нестямності розпачливо, досадно і навіть лячно, коли яюсь у дитинстві при катанні на крижинах моя льодина враз розкололася навпіл і я без хоч би палиці в руках, без будь-якої опори залишився на тому її шматку, який чимдуж понесло на середину чорного коловороту...

Просто не хотілося вірити, що відбувається все реально, наяву, хоч кусай руку, вищипай собі всього чуба, але змінити вже не можна нічого. Щастя нашого спілкування, напевне ж, безберегого кохання було так неправдоподібно близько. До нього, здавалося, вже можна було навіть дотягнутися рукою. Але в останню мить не зрослося. Все полалося, розсипалося. Залишився тільки мокрий слід на щоках — чи то від морського шторму, чи ще чогось іншого...

Я самотньо, із геть розбитим серцем помирав на розбуханому штормом морському березі, у гущавині вечірнього мороку. Моя Афродіта пройшла зовсім поруч, не сміючи навіть глянути у мій бік. Я навіть не зумів доторкнутися, поцілувати її. Насолодитися смаковитими її губами, які замало не щоночі снилися мені на дванадцятому поверсі санаторію — на висоті пташиного польоту над безмежним синім морем.

Наступної доби я не виходив, не показувався із номера. Намагався спати, читати якісь книжки, привезені з собою і взяті в тутешній бібліотеці. Все валилося з рук. Хворіло серце, на душі були сутінки. Дружині заявив, що погано

себе почуваю. Вона приносила обіди і вечері з ресторану. Передавала привіти від наших двох поляків, із якими сиділи за одним столом.

Чергового ранку я прийшов на сніданок і відчув, наче щось у залі змінюється. Люди були якісь збуджені, наелектризовані. Вніс ясність Войтек, завивши, що це наш останній сніданок, оскільки їх делегація буквально за півгодини відбуває на батьківщину, додому. У двір уже й автобуси подали, їх заповнювали люди з польської делегації.

— Ви ж хоч вийдіть нас провести, — сказав майже безжурно, оскільки перед цим я відповів, що чемодан з-під оковитої висох.

Я побачив, що на тому кінці залу, куди самим собою звично поверталася моя голова, нікого немає. Але використані мисчини були акуратно складені, тобто там уже поснідали.

Навпроти центрального входу стояло два великих автобуси. Побіля них юрмилася велика група проводжаючих. Мене мовбито хтось ураз смикнув за самісіньке серце. У задній машині, біля вікна сиділа моя чарівна і ніжна птаха. Вона дивилася, ледь усміхаючись, на мене. Тільки-тільки помітний кивок одним пальцем білої руки, оскільки поруч із нею в вікно тиснулося ще двоє облич, я знаю, призначався персонально мені. З тією ж обережністю відповідаю ледве вловимим кивком голови.

Мені щось стискує горло. На очі навертаються підступні, зрадницькі, ну, просто-таки пекельні сльози. Я відступаюся подалі від гурту проводжаючих, від дружини, підіймаюся вище на сходи, аби залишатися поза спинами людей, які приїхали зі мною в Варну, котрі знають мене. Всі на вулиці радісні, збуджені, тільки у мене начебто померла королева. Дехто обнімається і цілується біля вхідних дверей автобусів. Всюди квіти, усмішки, з динаміків голосно лунає музика, звучать російські, польські, болгарські пісні. І тіль-

ки я весь у сльозах і соплях. Бачу, що й Ксеня не соромлячись плаче в своєму автобусі, витираючи очі.

За кілька хвилин двері зачиняються, автобуси повільно виїжджають із двору. Всі прощально махають услід їм руками. І я вже теж не криючись, відкрито, але безнадійно розпачливо махаю двома руками на прощання їй. Ксеня піднімає над головою, простягає в прочинену квартиру автобусного вікна свої руки. Щось вигукує до мене, це я знаю напевне. Але на сходи не долітає жодне її слово. Обривається остання ниточка, яка зв'язувала нас удвох.

«Боже-Боже, — думаю я роздратовано, — іноді, трапляється, зустрінеш на вечоринці або у дружньому колі обличчя таке чарівне, що стає прикро від думки: вірогідно, його більше ніколи не побачиш. А тут Ксеня, яку я мимоволі боготворив, в яку я так гаряче по-юнацьки закохався. Чому ти не звів мене із нею? Адже до цього був лише один крок.»

Я знав, що більше ніколи не побачу, не зустріню її. Ніколи! Як усе в житті буває несправедливо...

— І ти її ніколи не розшукав, не зустрівся із нею? — запитує дещо приголомшена моєю оповіддю Оксанка, стоячи по коліна у воді на польовому озері.

— Ні, — відповідаю. Я зустрів іншу Ксеню — твою маму...

Дівчина із подиву аж відкриває рота. Тоді підходить і притискається до мене. Відчуваю, як під її блазеньким платтям зворушливо стукотись дівоче серденько. Вона дивиться на мене дещо знизу вгору і запитує:

— А я хоч трішки схожа на ту польку, яка тебе так полонила?

— Ти, — кажу їй щиро, — як дві краплі води схожа на Ксеню, яка мені подобалася до запаморочення голови. — І це була істинна правда. — Ти сьогодні моя незабутня Ксеня... ти нині моя Афродіта!

ЧУДЕРНАЦЬКІ ПОХОДЕНЬКИ ЛОВЧОГО РИБАКА

Коли довго-довго дивитися в безбереге іскристе зоряне небо, якоїсь миті ти себе починаєш відчувати мікроскопічною піщинкою світобудови і провалюєшся у безмежний, нескінченний всесвіт. І вже наче з висоти бачиш залитий місячним сяйвом луг над озером, нашу пахку, запашисту копицю. Білі тіла, що, зніжені пристрасними любовцями, лежать горілиць на зім'ятому простирадлі. І наче звідкілясь із вічності звучить притишений голос Оксанки:

— А в тебе були любовні пригоди?

— Ні, — кажу чомусь заперечно. І сам майже не чую свого голосу від глибини простору, широчіні безмежжя.

— Не може такого бути. На тебе лишень поглянеш, і одразу видно, що ти весь напакований такими історіями. — Вона весело сміється, ласкаво пощипуючи мої боки.

— У мене не було. У мого друга приключилася...

— Що за друг?

— Хороший приятель — Толя Рибак. Він свого часу працював першим секретарем райкому комсомолу на Поділлі. А це така посада, коли треба було мати на обліку всіх дівчат району...

— Ого! І він що, ревізував усіх їх?..

— Не знаю. Можливо, деяких, вродливіших. Але Толя був не жонатий, а його, можна так висловитись, серйозно і регулярно інспектувала секретар райкому партії, яка прискіпливо «курувала» комсомол, а ще більше — штани комсомольського лідера: був вельми до вподоби їй молодий і чорнобровий гицель, якого вона страшенно ревнувала до всіх на світі.

Отож, якось вона дзвонить і каже йому. Досить, мовляв,

як оті пси та коти по ярах і лісосмугах ховатися, в куцах кохатися, приходь сьогодні в гості до мене, я вареників наліплю. Поки вони вкиплять, то ми й по чарчині «Арарату» перехилимо і залюбки покохаємось у білосніжному ліжку. Чоловік у відрядження, надвечірком відїжджає, бодай раз по-людськи удвох переспимо.

Що та як усе там відбувалося, історія, для збереження таїнства ситуації, замовчує. Але десь у другій половині ночі мій друг проснувся від того характерного і неповторного шелепотіння в дверях, яке трапляється лише тоді, коли з протилежного боку в замок вставляють ключа. І грудаста «куратор» теж блискавично проснулася. Зойкнула з переляку і гаряче зашепотіла: «Чоловік повернувся... Більше ні в кого ключа немає...»

Мій друг в одну мить злетів із палкого кубла, закружляв по кімнаті в пошуках одяганок. Бо ж учора, поки вкипали вареники, він не встиг і лизнути коньяку, як азартна, із чорнявим пушком на припухлій губі підстаркувата секретар райкому буквально почала здирати із нього одяг. Доносячи її із кухні на руках уже геть голу, Толя топтався дорогою по її пеньюару, своїх штанах, трусах, які чіплялися то за коліна, то за пальці ніг, а теніска взагалі полетіла десь під ліжку. Тепер, в одну мить, як при пожежі (ще страшніше!), годі було все це знайти, зібрати разом, позаяк чоловік, чути було, вже відчинив двері і топтався в передпокої. Безсоромно гола хазяйка вискочила йому навстріч. Щось залопотіла, тут же намагаючись затягнути його на кухню. Чути було щось верзла про вареники, про коньяк. Він лише грубо відказував про те, що нічого не хоче, окрім якнайшвидше дістатися до ліжка, лягти відпочити, оскільки надто натомився: десь у дорозі зламалося авто, довелося його ледь не самотужки пришттовхати додому. А тому, схоже, ледь не силоміць рвався лишень до спальні.

Голий коханець, як міг навпомацки зібрав дещо з одягу, затис його в оберемок однієї руки, а в іншу вхопив срібного подарункового рога, якого вгледів на серванті. Так і заляк з цією поклажею під одвірком, здійнявши зброю завбачливо над головою. Мета була одна: якщо господар тільки ступить до кімнати — щосили вгемселити його по кумполу — забити памороки, аби тут же чимдуж вискочити з квартири. Головне, аби не зустрітися тут, під дверима впритул, чоло-в-чоло, ніс-у-ніс, щоб чоловік, борони Боже, не пізнав коханця. А там уже як буде... У краденому коханні єдина перемога — вдала втеча з місця перелюбу.

Тим часом голій-голісінькій секретарю райкому партії, схоже, все-таки вдалося затягнути свого благовірного на кухню, відвернувши його наполягання прорватися одразу до ліжка. При цьому гучно в нічній дрімотливій тиші гримонула дверима, що мало, напевне, означати: вперед, друже милий, відхід вільний!

Кинувши рога на ліжку, Анатолій щосили рвонув на себе кімнатні двері і з величезною настирою ломонувся в інші двері. Проте замість омріяної свободи доглянутого коридору райкомівської двоповерхівки, перед очима майнули казани і стелажі скляних банок із маринадами та минулорічними джемами. Зопалу втрапив не на вихід — а до кладової. Наразі все це страшенно загуркотіло і посипалось із полиць від незграбного розвороту застуканого на гарячому коханця в коридорній пастці. Толя затравленим звіром ухопився за іншу ручку, щосили рвонув її на себе, і цього разу справді вискочив із квартири.

За кілька секунд він божевільним псом, голий, у чом у мати народила, з оберемком одягу під пахвою і одним лише черевиком в іншій руці, щосили, стрімголов летів вулицею, не розбираючи дороги. Було нарозвидні. На райцентр опускався вже сизий літній світанок, і на вулиці з кожною

хвилиною ставало все видніше. Десятками голосів залиристо співали півні. У дальньому кутку центральної вулиці враз змигнули фари легковика, хтось ось-ось мав прострелити нічну темряву променем дальнього світла. Рибак, ховаючись від нього, з розбігу стрибнув у лопухи та густі зарослі кропиви, горблячись попід сливами, вишняками, але не збавляючи навіженого лету, стрілою метнувся в квітучі картопляні городи, збивши якесь опудало з голосистими консервними банками, переполошив наразі всю довколишню собачню. Лемент здійнявся на всю округу.

Голий, він буквально летів підскоком до рятівного верболозу, підплигуючи, немовби заграний жеребець, по густому картоплинню і плутаючись у листатому гарбузинні. Не відчувуючи того, як болюче обпікають його весь голий перед гостряки і кропива на межових заростях, гарбузяче вудіння. І тільки коли під ногами зачавкала смердюча грузка, драглиста твань, і перед ним постала непрохідна зарість верболозу, наче дещо опам'ятався. Оглянувся, побачив, що ніхто за ним не біжить, ніхто його не ловить, не переслідує. Однак серце несамовито билосся в такому дошкульному, жахливому темпі, здається, ось-ось могло вилетіти з грудей, у скроні з такою силою стукало кров'ю, немовби хто зумисне лупцював туди гумовими молотками. Із рота спонтанно котилася гаряча, пекуча, наче з полину, ядуча слина, начебто у сказаного пса.

Ще за хвилю він поклав на горбок усе, що лишень зумів згарячу вхопити з любовного лігва, вибрав труси із тієї поклажі, хотів було їх зодягнути. Але все тіло біла жахлива нервова пропасниця: годі було встояти на одній нозі. Руки Рибак так нестямно і розпачливо трясло, що він не міг потрапити у спідню одежину іншою ногою. Довелося шукати вербу, щоб припертися спиною до неї, і тільки в такий спосіб труси опинилися на ньому. Тільки тепер він перевірів,

що вдалося прихопити з одягу після панічної втечі з місця гріховних любощів. На місці виявилися штани, теніска з комсомольським значком і навіть його знаменита вогниста краватка, подібної якій не було більше ні в кого у районі. А ось шкарпетки та лівого черевика не виявилось: зопалу не захопив.

«Оце так вскочив на слизьке», — стиха промимрив собі під ніс. Будь-що потрібно було хоч би заспокоїливим словом зняти з себе переляк, дати собі зрозуміти, що найстрашніше уже позаду. Що й цього разу щастя було на його, блудяги, галайди стороні.

Тим часом весь перед, від колін аж до грудей, буквально вже горів полум'ям, обпечений жаливою кропивою і будяковими шпичаками, Рибак крізь штани і сорочку, як шолудивий пес, роздирав ужалені місця. Схоже, там надувалися пухирі. Але навіть заглянути туди не було коли: ранок ближчав. Конче треба було тікати далі, аби хто не примітив.

Босоніж, але в краватці, відчайдух Анатолій злодієм пробирився через комиші в інший куток райцентру, де щойно отримав холостяцьку квартиру. До самого ранку не змикав уже й очей, вслухаючись буквально в кожен шерхіт за дверима, за вікном. Він добре знав того телепня, тупого й пришелепуватого бузувіра, з яким жила його куратор. Міг собі уявити, як можуть розгорнутися далі події в квартирі секретаря райкому партії. Розгніваний Отелло в бурхливому пориві ревнощів ухопиться за ножа чи так зопалу притисне за горло свою благовірну, що вона не витримає, обов'язково здасть свого нічного візитера. А чоловік її в один дух побіжить на килим до першого секретаря райкому партії.

В Анатолія від думки про це серце немовби завмирало і зупинялося. Глухий стогін виривався з його грудей. Цієї

миті він був схожий на сліпого. Той, коли спотикається об камінець на дорозі і падає, завжди гнівиться на нерівну дорогу, хоча насправді виною всьому його сліпота. Так ярижник і гультіпака, любовний ризикант Рибак тієї пори злився не на себе самого, на свою похитливу, плотолюбну вдачу, а на рогатого чоловіка, якому він, сам того, напевне, не бажаючи, підкинув для повної символіки ще й срібного потішного рога в постіль.

Перед очима Анатолія спливали картини з недавнього засідання бюро райкому партії. Розглядали персональну справу другого секретаря райкому партії Михайла Карпія. Той завів шури-мури із директором будинку піонерів. Його дружина застукала бундючного і зовні неприступного партійця під час бурхливих фіглей-міглей із довгокосою директрисою в її кабінеті. Голопузий кураж вони влаштували безпосередньо на прапорі районної піонерської дружини, яким завбачливо застали старомодний шкіряний і подертий диван. Перший райкому, схоже, зрадівши цій нежданій оказії позбутися свого суперника в кар'єрі, провів бюро у стилі драконівської середньовічної інквізиції, не залишивши Карпію найменшого шляху для відступу: виключив із партії, звільнив із роботи. Той здуру поліз на вишню з мотузком, заледве спам'ятали. Розголос на всю республіку. Отож, покохався...

Що світлішало на вулиці, то тьмяніше на душі ставало в Анатолія. Він уже прийняв для себе остаточне рішення: треба втікати з району. Напевне, і з області також. «В ирій, до біса, в ирій, — спантеличено шарудів пошерхлими губами, прасуючи нового костюма. — Так тобі, дурню й треба. Ой, не всі викрутаси минаються...»

Перебирив у пам'яті знайомих із дальніх країв, до кого можна було б попроситися на роботу. Напевне ж, агрономом.

Ще не було й восьмої ранку, як Рибак, наче мідний п'ятак — у франтуватому костюмі, лискучих черевиках, яких ще й разу не зодягав, уже сидів у своєму кабінеті, з чорними нутрощами, які перегоріли на вугілля через душевні терзання, в очікуванні публічної біди. Крадькома у кріслі розчісував уже, мабуть, до крові пожалене пузо, чатуючи на телефонний дзвінок прямого з'єднання із першим секретарем райкому партії. Йому чомусь здавалося, що найважливіше для нього зараз — якнайшвидше вхопити телефонну трубку, відповісти на виклик нагору для розбору нічних польотів.

Але телефон мовчав. Він буквально зіщулювався і аж здавалося, присідав у кріслі, немовби шкідливий кіт, при кожному стукоті в двері. Комсомолята заходили вирішувати якісь свої нагальні справи. Він майже автоматично відповідав, давав якісь вказівки, розпорядження. Відмовився навіть від улюбленої ранкової кави, яку запропонувала грудаста секретарка Олеся. Неприголублена зазвичай зранку керівником, вона вже надула свої принадні губки і більше не показувала пестливої, викоханої фігурки, сиділа набрижена в приймальні, не розуміючи, що сталося з її шефом-коханцем.

У душевних тортурах і терзаннях, здогадках і боліннях минули і дев'ята, і десята години ранку. Рибаку нестерпно хотілося сходити до вітру, живота вже різало і буквально роздирало, бо серце несамовито ганяло-ганяло кров, але він мужньо терпів, боячись і на крок відійти від телефону. Ще страшніше було зустрітися десь у коридорі чи по дорозі до вбиральні із тим, кому наставив роги. Анатолій був переконаний, що він уже десь тут, у райкомівських коридорах.

Замало не під самісінький обід у телефоні міського сполучення почувся знайомий смішок нічної коханки:

— Що волоцюга, пережовуєш нічне... Але скажи правду: згадуєш першу частину чи другу?

Вона так весело і залиvisto сміялася, що йому навіть здалося, що її голос він чув не в телефонну трубку, а крізь бетонні перекриття приміщення: її кабінет знаходився якраз над його. Він тільки тепер збагнув, що міг би вже давно дізнатися про все від своєї старіючої коханої, але переляк настільки паралізував його розум, що годі було подумати про таке, тим паче зателефонувати.

— А як же склянки? Вони ж завалилися. Там усе побилося — тільки й міг видавити із себе Рибак, вражений несподівано палахким, безжурним настроєм пасії.

— А що склянки? — все так же безклопітно продовжувала вона. — Я вискочила, здійняла крик на kota. Кажу, знову, він, босяк, усю посуду в складовій перебив...

— А риг у ліжку, черевик, який я десь загубив...

— Дурнику, я ж для свого рідненького чоловічка все ліжечко встигла перестелити і навіть нагріти: йому дуже сподобалися і коньяк, і вареники. Я ледве його з кухні потім забрала...

— Я ж ще шкарпетки десь загубив, — ледве вичавив із себе Анатолій.

— Що? — Тут вона знову так зареготала, Рибак аж відставив трубку: від вибуху емоцій на тому кінці дроту в його могли полопати мембрани. — А я ж то думаю, чому він уранці каже: «Якісь носки такі великі ти мені дала...» У тебе все ж таке велетенське, багатирське... Думаю, що ноги ти миєш і грибка у тебе немає... — Вона знову довго і весело сміялася.

...Оксанка слухала всю історію, злегка усміхаючись до зірок, однією рукою лагідно і ніжно куйовдячи волосся на моїх грудях.

— І який же висновок зробив із цього всього твій Рибак? — запитала вона враз аж надто серйозно.

— Толя каже так: «Дізнаюся, якщо кіт у баришні дома є,

тоді в гості сміливо йду, а якщо немає, то... тільки до себе запрошую...»

— Ох і кобелі ж ви ненаситні, — був висновок Оксани. Щоправда, після цих слів вона несамовито, начебто аж надто зголоднілою тут же накинулася на мене, і тільки місяць та зорі безсоромно спостерігали за тим, як молода і вродлива «моралістка» догризала до ранку жонатого чоловіка.

Коли ми відправлялися з озера, Оксанка була водночас зосереджено серйозна, але й весела. Задумливо сказала, що попередньої ночі виконала одразу і мамину, і свою мрію. Я з вдячністю гречно і ніжно поцілував її оксамитову ручку, намагаючись зазирнути в її гарні очі.

— І хто ж із твоїх містичних богинь стеріг нас нині у полі? — запитала краля.

— Та звісно ж — Артеміда. Вона охоронець Місяця і полювання. Вона й оберігала нас у полі при місячному сяйві, і додавала нам сили любові...

Коли ми від водного плеса виїхали на трасу, дівчина заждала зупинитися.

— Давай зачекаємо автобуса. Ти мене тут таки посадиш в нього, і я далі поїду одна. Оскільки батько мене вже, напевне, повсюдно розшукує. Це просто небезпечно...

— А що, і на тебе також існує табу?

— Для тебе насамперед, — мовить вона багатозначно і заперечувати будь-що було просто недоречно. Вона знала набагато більше, ніж я міг навіть здогадуватись.

Ще за десяток хвилин ми тепло розпрощалися. На багато-багато років. Мене більше ніхто не знаходив по телефону. Я теж не був у тих краях. Тільки чарівні Маша і Катя Хлані з дивною учорашньою пригодою нагадали цю давню історію.

КОД ДОСТУПУ: ВИСОКА ВІРА В ЛЮДЯНІСТЬ

Отямившись від поцілунку побіля автобусної зупинки, ми акуратно вирулили на проспект і покотили в бік центру міста.

— Ти ж, сподіваюся, — вимовила Катя, — підвезеш мене додому?

— Ну, звичайно ж, хіба ж може бути інакше?

— Хто знає, які можуть бути плани у кандидата в депутати надвечірньої пори...

— Упродовж усієї доби працювати і працювати з виборцями... І якраз на вашій вулиці. Так що навіть цілюючи твої божественні губи, я банально працюю з виборцем. З головним і найсмачнішим...

Хлань весело розсміялася. Вона була така ж чудова і незрівнянна, як і до того, коли я мав від'їздити у закарпатський санаторій «Квітка полонини» полоскати нутроці.

Тоді, прощаючись перед розлукою, вона навіть зронила кілька сльозин із своїх виразних очей, затуманивши їх, зробивши їх ще привабливішими. З почуття закоханості не робили б божества, якби часто воно справді не творило чудес. У мене за спиною ніби вирости крила. Закарпатська весна видавалася справжнім едемом. Я щовечора дзвонив Катрін додому, і ми подовгу спілкувалися. На вихідні вона від'їздила кудись у село до бабусі, і зв'язку не було. У понеділок, після телефонної розлуки вона накидалася на мене з питаннями: «коли ж уже ти приїжджаєш?», «скільки там можна ніжитись у санаторіях?» Я відповідав, що ось-ось уже закінчаться цих два тижні розлуки і я повернуся.

Ступивши через поріг дому, після повернення з відпочинку, я найперше зателефонував на роботу Каті. Мене просто-таки біла нетерплячка, бажання швидше побачити

її, бодай доторкнутися до неї, і я запропонував їй взагалі відпроситися з роботи. Скільки ж можна було терпіти розлуку? Так хотілося якнайшвидше втрапити в її ніжні, оксамитні обійми. Але виявилося, що так вчинити аж ніяк не можна: у їх державній виконавчій службі по обіді починалася якась важлива нарада, і всі працівники були під пильним наглядом начальства.

Тиняючись по хаті і вже збираючись виїздити за Катрін на роботу, я враз із здивуванням побачив на моніторі, який висвічував номери моїх дозвонювачів, цифри робочого телефону Катрін. Вона, схоже, телефонувала, а я й не почув. Я швиденько ухопив слухавку, і наштотхнув на важке дихання коханки. Так траплялося, коли у неї пропадав настрій.

— Що сталося? — випалив я.

— Та скоїлося, блін, таке. — На мить запала гнітюча тиша. — До мене приїхали кум із кумою. Вибач, що я не розповіла, що у мене є такі. У моєї похресниці нині три рочки, і я конче маю їхати вітати. Зараз же. Ще ж по дорозі потрібно подарунок купити. Вибач, я зовсім це упустила із виду...

На мене наче хто накинув мокрого мішка.

— А хто ж там буде? — вирвалося у мене. — Та нікого, можливо, їх друзі — сусіди...

Напевне, я настільки був приголомшений цим повідомленням, що не міг відповісти нічого путнього чи запропонувати якийсь варіант.

— Коли треба, то що поробиш, — скучно відповів я і сухо попрощався.

Тільки пізно увечері я враз подумав: а чому це я після тієї кумівської вечоринки не мав би забрати Катю, що зненацька звалилася з неба, принаймні, бодай довести її додому, аби не бродила сама вечірніми вулицями. Мерщій кинувся дзвонити до Хланей додому.

Слухавку підняв батько. Я почав говорити про те, що начебто Катя просила мене під'їхати та забрати її з дня народження похресниці, проте не знаю, як туди зателефонувати, і адреса мені невідома. Чоловічий голос на тому боці телефонного з'єднання якусь мить поміркував, а потім заявив, що з таким питанням треба звертатися до матері, при цьому комусь гукнув, і за хвилику в трубці почувся бадьорий жіночий голос. Я знову переповів свою історію з телефоном і адресою. Мати Каті попросила зачекати, оскільки належало віднайти телефонний номер куми Люби.

Розшуки тривали надзвичайно довго — хвилин п'ять, а то й сім. Я зі слухавкою біля вуха буквально вмирав від напруги: знайде чи ні? Аж нарешті мені сказали: «Пишіть...»

Я швиденько набрав запропонований номер. Але там, на моє здивування, відповіли, що ніякої Люби у них немає, і про будь-яку Катю їм теж нічого не відомо. Це було повне моє фіаско, позаяк телефонувати знову до батьків Катрін було б абсолютним безглуздом.

Уранці я не знаходив собі місця, але над силу ображено кріпився — коханці не видзвонював: за логікою теплих міжлюдських дружніх стосунків мала б, напевне, щось у своє виправдання першою сказати вона. Ця її пропажа була аж надто дивною, а вранішня мовчанка — ще більше насторожувала. Під обідню перерву я таки не втерпів, знайшов Хлань по телефону і сказав, що за десяток хвилин буду біля її роботи.

Вона вийшла така ж грайлива і чарівна, немовби з картини списана. Сіла в авто, кинула на торпеду салону якогось конверта, котрого несла в руках, і замість того, щоб привітатися, так, начебто ми розлучилися годину тому, а не понад два тижні тому, бентежно запитала:

— Ти не знаєш бува, пошта десь тут поруч є?

— Пошта? — перепитав я, напевне, лише для того, щоб

виграти час, вловити, розшифрувати цей дивний її настрій і незрозумілу поведінку. — Он же вона, кроків за двісті од нас...

— Тоді пішли, відправимо мого листа, — і не очікуючи на згоду, відкрила двері авто.

Уже на тротуарі я взяв її легенько за лікоть і зупинивши, запитав:

— Що сталося, Катюша?

Вона не відповіла, дивилась кудись у бік — на авто, людей. Я звернув увагу, що за цих кілька хвилин нашого спілкування дівчина жодного разу не поглянула мені в очі. Ні, перед моїм від'їздом ми далеко не так розставалися...

— Ти зрадила мені? — вирвалося у мене під бентежний, незатишний стукіт крові у скронях.

Вона швидко зирнула на мене, зробила крок уперед і впала мені на груди, заливаючись слізьми.

— Коли це сталося? — навіщось запитав я, начебто це вже мало якесь значення. Вона ще дужче заплакала. — Коли мене не було тут? — Катя не відповідала. — Цієї ночі? — не відступав я. Дівчина ледь помітно кивнула головою, ще дужче вдаряючись у слюзи.

— Невже кум, паскуда? — все потемніло у мене перед очима. — Зараз же розкажи мені...

— А що розказувати? — рюмсаючи почала вона. — Приїхали, привітали хрещеницю, сіли до столу...

— Там багато було людей?

— Нікого. Вони з Любою і я.

— І що далі?

— Ну й він став пригощати. Чарку за чаркою, чарку за чаркою, немовби на пожежу поспішаємо... Я ще примітила, що він Любі постійно повний келих наливає і все за доньку дякує. Такі слова улесливі каже, аж у ноги падає. Вона спершу пробувала відбиватися, але куди там.

— І що далі?

— Любі стало погано. Він її відвів до кімнати і вклав спати.

— А дочка?

— Ми всі разом іще раніше її положили в ліжечко...

— І він накинувся на тебе?

— Ні, ні, — захитала вона заперечно головою, ледве чутно видавляючи слова із себе...

— А що ж?

— Я почала збиратися додому. А він заперечував. Куди, каже, ти поїдеш, так пізно. Ще на когось натрапиш поганого...

— І що? — згоряв від нетерпіння і розпачу я, вже не вимовляючи слова, а вигукуючи їх. — Краще давай я нападую...

Вона замовкла і принишкла у мене на грудях, хоча ми стояли на багатолюдній вулиці. Мимо проходили люди, косячись на дивну парочку. Вона вже не плакала, тільки все її тіло дрібно тремтіло. Її, схоже, була пропасниця.

— Розкажуй уже все до кінця, що ж тут залишилося скривати? — не відчуваючи себе, брутально казав, майже вигукував я.

— Він сказав, що я буду спати із їхнім котиком в іншій кімнаті, — якось зовсім по-дитячому проспівала вона, що мене ще більше роз'ятрило. — У них трикімнатна квартира. — Тут Катя знову замовкла.

— І як усе було далі? — не вгавав я, відчуваючи, що серце б'ється уже з переривами. Зряче серце бачило значно далі, ніж усе малювала вона.

— Я скрутилася калачиком на дивані разом із котиком і заснула. І зовсім не чула коли він підійшов позаду, почав мене пестити, збуджувати, а проснулася лише тоді, коли вже пізно було опиратися. — Вона розповіла про все це з якоюсь такою лицезримою картинною тональністю, прита-

ною голосовою інтонацією, що я собі начебто зримо уявив всю картину нічного зрадливого прелюбодійства. П'яний мочиморда тихенько, навшпиньках, полишивши п'яну геть дружину в сімейному ліжку, абсолютно голий, збуджений крадеться в сусідню кімнату і, знайшовши чарівне тіло юної куми, вміло починає ніжити, приголублювати, доводячи її уві сні до стану захоплюючого палу, і не давши їй опам'ятатися занурюється в молоде і зваблिवе тіло.

— Чому ж ти не відкинула його від себе? Чому не вперщила йому по яйцях? — замало не кричу я посередині вулиці.

Вона враз підводить свої затуманені слізьми, розчервонілі очі і майже в тон мені відповідає:

— Не могла...

— Чому?

— Дуже солодко було. — Сказала і так негарно, грішно скривилася

Тієї миті на мене немовби небо обрушилося. Чого-чого, а ось саме такої натуральної, нелукавої, напевне ж, правдомовної відповіді я не очікував. Вона мене буквально приголомшила, розтоптала морально. Насамперед болюче стусонула по моєму чоловічому самолюбству, напевне ж, переоціненому особному егоїзму. «Ах, — немовби скричав, заволав у мені якийсь внутрішній, дразливий голос, — із ним тобі солодше?» Я тут же рішуче відсторонив її від себе, як одривають бридливого реп'яха, котрий уп'явся в піджака, розвернувся і пішов до машини.

— Стій! Не кидай мене! — буквально закричала Катя.

Але я того не чув. Сів за кермо, швидко запустив двигуна, ввімкнув швидкість. Вона цієї миті відкрила двері салону з протилежного боку.

— Хіба ж ти не розумієш, що все це сталося мимо моєї волі? — буквально кричала вона.

— Якої волі, — горланив я. — Там уже ж все дуже солодко було. Ось із ним і залишайся... Медуйте хоч і щодня...

Авто рвонуло з місця до вереску коліс. Вона ледве встигла відскочити, щоб машина не потягла її за собою. Двері різко вдарилися, зачинаючись. Я полетів від сорому, зради до своїх грандіозних моральних терзань

Не один місяць ця історія перевертала все моє єство. Я задихався від диких випадків ревнощів, роз'ятреного егоїзму, ущемленого себелюбства. Тисячі разів пропускав через свою знервовану сутність її слова про те, що «дуже солодко було», намагаючись бодай якось виправдати Катрін перед собою. Але на мир і близько не витанцьовувалося, злагода не брала шлюбу з розтривоженою гордістю. Всі потуги навпаки ще більше й більше розбурхували в мені банальну зневагу до Катрін. Якось упіймав себе на думці, що з часом у якомусь викривленому світлі почав сприймати і її одеські події. «Еге ж, коверзалось десь у мені, борсалось в'їдливе: «Ти бачиш, усі її домагаються, всі хочуть. І що найголовніше — неодмінно добиваються свого. І врешті-решт усьому цьому вона знаходить виправдання. Начебто не винна...»

Великий мислитель Ромен Ролан колись сказав, що кожна людина носить у глибині свого персонального «я» маленький цвинтар, де похоронені ті, кого вона кохала. Катрін я, напевне, не встиг покохати, хоче найтісніше зблизився із нею, але після знаменитих чорних подій тієї весни на душевному кладовищі яму для неї все таки вирив — так болісно вразила ця дивна історія з кумом-лоскотуном.

Тепер же, зустрівши юну Хлань на вуличному переході, я подумав про те, що солодка тиранія вже покинула мене, і я без фетишу згадував про розбурханий нею важкий минулий зубний біль у серці. Щоправда, мені так і кортіло запитати її про спокусливого «солодовника» кума, але боявся, що Катрін може образитись, зажадати негайно зупинитись,

аби вийти геть із авто. Тому найкраще було не чіпати давньої теми. І ми поїхали у напрямку її дому, обмінюючись милолицими новинами.

Я розпитував про жениха. Виявилося, що це якийсь там із служителів закону. Помітивши на моєму обличчі неприхований скептицизм, вона кинулася на захист його людських цінностей. Так ми у легеньких суперечках і дискусіях про чесноти і значущості дісталися того перехрестя, де дорого перед нами роздвоювалося. Якщо поїхати праворуч, означало б повернути на масив, де мешкає чарівна Хлань, коли ж податися прямо — незабаром можна виїхати за місто, де безмежжя, роздолля і ми залишаємось удвох серед усього всесвіту.

Я запитав: «Куди прямуємо?» Вона відповіла: «Куди хочеш».

Звісно, що їхати прямо завжди легше. Тим паче, коли такий путівець веде до бентежної лоскітливої взаємності з такою невимовною чарівністю. На дворі уже сутеніло. В повітрі пахло грозою. Ніхто із нас нікуди не поспішав.

Довго-довго того вечора світом владарювали громи і блискавиці. Шум дощу заглушував усі інші звуки, тому всі чуттєві навантаження на себе взяли волокна тілесної нашої близькості. Злива надворі переливалися в зливу почуттів. Здавалося, їм не буде кінця і краю, аж поки вона не прийшла до пам'яті і згадала, що її можуть давно уже розшукувати. Треба було поспішати додому.

Ми під'їжджали вже до її будинку, коли Катрін враз сказала, що варто було б випити склянку води чи соку: аж надто сушить спрага. Ми зупинилися побіля кафе із промовистою назвою «Затишок». Замовили по стаканові апельсинового соку.

— Ти посидь, — сказала вона, підвелася, взяла сумку і попрямувала у бік вбиральні. Я поглянув на годинник було

за 25 хвилин дванадцята. Подумав, що справді вже пізнувато, так швидко сплинув час. Якраз на ці вечірні години у мене було заплановано дві зустрічі з виборцями в приміщенні школи і коледжу. Там і там очікували на мене довірени особи. Насправді довелося агітувати одного, але ж якого спокусливого і дорого виборця...

Розмірковуючи над цим, я мимоволі пішов ковзати руками по кишенях у пошуку грошей. Але, (о, диво!) я там не знайшов жодної копійки. Мене неначе вдарило електричним шоком. Як же ж може бути таке? Перед тим, як зустріти Хлань на вуличному переході я повертався із офісу однієї партійної структури. Оскільки йшло до виборів, то тамтешнім вождам конче потрібна була медійна підтримка, і я це залюбки здійснював, використовуючи для цього свою приватну газету. Оскільки до остогидства не терпів злощасний режим Л. Кучми, то мої погляди збігалися з ідеологічною спрямованістю партійної структури. Я мав офіційно зареєстровану газету і на кошти партфункціонерів видавав десятитисячним тиражем своє гостре, антивладне «Резюме». Перед цим мені вручили дві тисячі доларів США і я мав на ці кошти забезпечити чотири випуски тижневика. Мені це було вигідно ще й тим, що виданням я охоплював свій виборчий округ, і люди цього регіону столиці вже добре знали мою бойову газетину.

Я раз по раз гарячково обшукував свої кишені, але там було порожньо. Мені пригадалося, що тут же мало знаходиться іще не менше восьмиста гривень, з якими я виїхав по обіді з дому, оскільки мав розрахуватися зі своїми довіреними особами на виборчому окрузі. Мене прошибило холодним потом. Я став думати про те, що якщо гроші не знайдуться, хоча я ні на крок нікуди після офісу партії не виходив із авто, я просто не зможу випустити жодного номера тижневика. Що ж про мене тоді подумують люди, які

так беззастережно довіряли цьому журналістові? Думка у них, зрозуміло, може скластися одна: привласнив кошти і заліг на дно. А як же ж тоді буде із моєю передвиборною боротьбою? Це ж дуже добре йти до виборців, маючи в руках свіжий випуск видання, в якому викладено всі твої точки зору на ті чи інші події. З допомогою газети є гарна змога вести прямий діалог із людьми, які збираються йти до виборчих урн.

Мені ставало то холодно, то спекотно. Подумавши, що гроші, можливо, могли згубитися на шляху від автомобіля до кафе, я прожогом вискочив на вулицю. Буквально псомшукачем пробігся коротеньким маршрутом до неподалік припаркованої машини. Ніде не було жодної живої душі. Відкрив автомобіль і прискіпливо оглянув салон — усе без бажаного наслідку. Мені стало геть кепсько. Всі надбання немовби корова язиком злизала.

Повернувшись у кафе, я побачив, що Катерина і досі не поверталася. Страшенно мучила спрага. Попросив офіціантку принести ще склянку соку. У такій глибокій зажурі мене і застала бадьора, веселоока Хлань.

— Ти що начебто жабу проковтнув? — глянувши на мене, оцінила ситуацію вона.

Саме цієї миті до нас підійшла офіціантка, заявивши, що їх заклад уже закривається і потрібно розрахуватися. З нас належало отримати десять гривень.

Я демонстративно кинувся по кишенях і звертаючись до Каті сказав:

— Дивно, але в мене жодної копійки, хоча були повні кишені грошей...

Я глянув на її реакцію після моїх слів і не помітив ніякого здивування чи хвилювання. Вона спокійно розкрила свою сумочку, я побачив у ній помаду, якісь акуратно складені папірці, ще щось із нехитрих жіночих потреб.

— У мене якраз є десятка, — заусміхалася вона. Віддала офіціантці і підвелася. — Ну що, пішли? — звернулася до мене, на ходу вже зробивши кілька останніх сьорбків апельсинового соку.

Я був приголомшений ситуацією і немовби на автоматі підвівся, пішов за дівчиною. Десь узялася і почала свердлити мозок зрадлива, віроломна думка: «Чого це вона так довго знаходилася у вбиральні? Куди вона могла сховати гроші?» Я щосили намагався відігнати від себе огидне почуття підозри, але воно все більше нав'язливою і липкою своєю стороною обіймало мій мозок.

Тим часом Катя вийшла на вулицю, затрималася на крок і, ставши поруч зі мною, ніжно взяла за руку. Витончені шовкові пальці, що завжди проймали мене запальним вогнем, наразі здалися колючими і незугарними. Я легенько вивільнив свою руку і почав шукати ключі від автомобіля, шпортаючись у порожніх кишнях.

— Ти розумієш, — намагаючись говорити спокійно, але все одно виходило із зламами в голосі, які було чутно навіть мені, я видавив із себе. — Отримав сьогодні дві тисячі доларів на випуск газети і не можу їх ніде знайти...

Останні слова я сказав уже побіля авто, вона, схоже, пропустивши їх мимо вух, легенько поклала свого пальчика на мої губи, і коли я змовк, потяглася на носочках, легенько поцілувала мене в губи.

— Можна я піду? — сказала стиха. — Уже надто пізно. Мене, чого доброго, іще додому не пустять...

Розвернулася і пішла навпростець через порожню вулицю на протилежний бік, не обходячи на перехід, туди, де знаходився її будинок. Після тривалої зливи над містом стояла тривка і нічим не порушувана тиша. Тільки по накатаному асфальту дрібно цокотіли каблучки її ніг. Саме цієї хвили десь просигналіло дванадцять годин.

Із цокотінням її підборів у мене чахнули останні надії на повернення коштів. Згадалася чиясь поетичне, сказане, можливо, не за подібної нагоди, але все ж: «каблучками гостримі мені в серце постріли...» Цього разу вони буквально розстрілювали мене.

Я хотів її гукнути, позвати назад. Хіба ж можна мене залишати одного в такому розпачі? Я вже навіть знав, що маю сказати, якщо вона зараз розвернеться і прийде сюди. Я б їй мовив: «Мила моя Катруся! Вибач, але коли вже так сталося, давай поділимося тими триклятими грішми. Нехай буде, що тобі тисяча доларів, і мені тисяча. Нехай би я хоч би двічі до виборів випустив свіжі номери своєї рідної газети. За два тижні я знайшов би десь решту грошей, ну, нехай би навіть позичив, щоб лише бути чесним і чистим перед партійцями, які довіряли мені, очікували на мою підтримку. Та й потрібне, ой, як було потрібне моє незалежне видання для підтримки в людях антикучмівського духу...»

Я відкрив було навіть рота, щоб окликнути її, повернути. Одначе щось і стримувало мене. Десь у глибині душі все таки жила, існувала маленька, скромна надія на те, що такого, як я малюю собі в уяві, просто не може бути, в чому я все більше і більше переконую себе. Хоч би в цьому Катя мала бути чесною переді мною.

Кроки її все віддалялися і віддалялися, нарешті і зовсім стихли: вона неквапом завершила за ріг будинку. Я ввімкнув усі лампочки салонного освітлення, дістав із багажника довгого багатозарядного поліцейського ліхтарика, якого колись прикупив за кордоном. Але обстеження нічого не дали. Залишилося одне — їхати на те місце, де ми перебули довготривалу зливу.

Поки виїздив за місто, я двічі зупинявся біля кабін із телефонами загального користування. Підходив навіть до автоматів, аби зателефонувати Катрін, сказати заготовлені

слова. Але кожного разу щось мене зупиняло вже на останній межі. Щонайменше мені хотілося образити її. А що коли я все-таки помиляюся?

Коли я вискочив на заміську порожню і широку магістраль, набрав швидкості, розмірковуючи над тим, як ліпше поночі заїхати на те місце, де ми зупинялися у молодому дубняку, враз мене наче щось підкинуло. Не притишуючи хід авто, я через сидіння пасажира почав над силу дотягуватися рукою до дальнього краю крісла, намагаючись щодалі залізти під нього. Було це вельми небезпечно, оскільки перехилиючись у той бік, я мимоволі начисто втрачав видимість дороги перед автомобілем, який летів у повну небезпеки ніч. Силкуючись втрапити рукою під крісло, я раз по раз полишав ці потуги, нервово визирав у лобове скло, виправляв рух напряду машини, оскільки він повсякчас загрозливо збивався то праворуч, то ліворуч. Але все моє ество було в такому нервовому оціпенінні, якомусь дивному запалі, що я буквально не володів самим собою, не міг подуматись до того, що для перевірки своєї версії потрібно просто на одну-дві хвилини зупинитися на обочині траси. Ні, я кулею летів за місто, але водночас намагався якомога швидше буквально на ходу перевірити чи не випала була готівка, не потрапила під крісло пасажира, під час неконтрольованих наших розваг.

Я зробив декілька карколомних зусиль, ледве геть не полишаючи керма на стокілометровому лету. І в останній раз мені здалося, що кінчика вказівного пальця начебто щось торкнулося, м'яке і податливе. Я до вереску коліс гальманув на трасі. Зупинившись посеред дороги, швиденько оббіг авто і поліз під крісло. Моє серце забилося з бінарною енергією, кров зі страшенною швидкістю застукала в скроні. Поміж двома пальцями я витягнув з-під дальнього кута сидіння складені вдвоє цупкі і нові купюри. Порахував:

сімсот доларів. Заледве не затанцював із радощів на нічній дорозі. Душа і серце хотіли співати.

Але де ж решта коштів? Я щосили відсунув узад крісло на полозях і спокійно дістав звідти ще 1300 доларів і 843 гривни. Кілька разів перерахував усе це і заспівав. Щастю не було меж...

Я з'їхав на обочину і став хреститися. Просити в Бога пробачення за свій невиправданий внутрішній гнів і наклеп на ні в чому не винну Катю Хлань. «Боже ж ти мій, — міркував я, — як би усе непристойно, грішно виглядало, якби я все-таки не втримався і гукнув її з середини нічної вулиці, став пред'являти якісь свої абсурдні, чудернацькі звинувачення. Чому, приміром, вона так довго була у вбиральні, і чи не знає вона куди поділися мої гроші? Або ж коли б я серед ночі, розбудивши всю сім'ю, запропонував «розійтися миром», повернувши мені тисячу доларів, про які вона не мала й найменшої гадки».

Коли я заглиблювався в суть цієї несосвітної, ідіотської ситуації, яка могла б скластися, мені ставало моторошно.

Я швиденько розвернув авто і понісся назад до міста. Конче хотілося повідомити цю новину Каті. Я навіть зупинився, вже втретє цієї дивної ночі під міським автоматом. Але переконав себе у тому, що дзвонити ж ніяк не можна. Вона ніякої уваги не звернула на мої зауваження, що кудись поділися якісь там гроші, і зараз зі сну я нічого толком їй не зумію розтлумачити, оскільки знаходжуся в неадекватному стані. Та й навіщо це їй усе. Десять гривень за три склянки соку, при бажанні, їй можна повернути протягом робочого дня чи навіть нині увечері. Якщо, звісно, раніше мене її не вкраде жених.

Але мені ж настільки хотілося з кимсь поділитися радісною, променистою новиною, що я став оглядатися, кого б побачити з пізніх перехожих на вулиці, запросити в са-

лон, і підвізши додому розповісти йому чи їй цю чудернацьку, екзотичну сьгоднішню історію з таким гарним, щасливим закінченням. Але місто було пустинне. Ніде не було видно жодної живої душі. Годинник показував першу годину ночі. Тоді я дістав двадцять гривень із віднайденого скарбу, виклав їх поруч із собою на сидінні і вирішив, що зараз зупиню таксиста, попрошу затриматись, заплачу йому, оскільки час для нього — гроші, але розкажу дивну цю історію про те, як я загубив і тут же знайшов понад дві тисячі доларів США і понад вісім сотень гривень. Бо ця історія у мене просто-таки висіла на нижній губі і просилася в чийсь вуха. Я навіть змигнув фарами зустрічному авто, звіддалік побачивши на його даху прикметний магнітний коробок, що засвідчував приналежність до певної таксомоторної структури. Але той, очевидно, аж надто поспішав із повним салоном веселих пасажирів. Вони лише привітно помахали мені з вікон руками, промчавшись мимо.

Уранці я прийшов на роботу до Каті Хлань. Вона вийшла на сходи за двері коридору установи і здивовано запитала:

— Що сталося? Ти додому учора доїхав?

— Дякую, — весело відказував я. — У мене все гаразд. Просто я прийшов повернути свій учорашній борг. За сік у «Затишку».

— Ти що, — приголомшено сказала вона. А коли їй у руки я тицьнув п'ять сотень гривень, і взагалі вражено підвела на мене великі свої гарні очі. — Це як зрозуміти?

— Справа в тому, Катюша, що я справді під час наших із тобою любощів загубив дві тисячі доларів і майже дев'ятсот гривень, які отримав на випуск газети...

— І де ж ти їх посіяв?

— Вони випали з кишені, закотилися під твоє сидіння...

Я не знаю, про що вона думала цієї миті, але вигляд у неї був надзвичайно здивований і навіть можна сказати — приголомшений. Я не став удаватися в деталі, розпитувати про те, як вона до цього ставиться. А лише сказав:

— Мені хочеться, щоб ти на згадку про нашу красиву, останню, як ми вчора домовилися, зустріч, оскільки ти виходиш заміж, купила собі гарну обновку. Іноді одягаючи її, щоб згадувала мене добрими словами. Щоб тобі везло у ній...

Я ніжно поцілував Катю у щічку і пішов сходами вниз. На повороті маршу оглянувся. Вона стояла із здивованим обличчям. Після цього я більше її не бачив...

ЧОМУ ПАДАЮТЬ ГОРІХИ?

Якось у редакцію, куди занесла мене на роботу доля, надійшов високий циркуляр. Ним із самого ЦК повелівалося всім центральним партійним виданням узяти під свій контроль, із наданням практичної творчої допомоги, по одній із районних газет у кожній області України. На той час я якраз виконував обов'язки власко-ра в одному із південних країв республіки, а це така ледача робота, що опустив ноги з дивана, одягнув тапочки — і ти вже, вважаєш, при виконанні службових обов'язків, позаяк робоче місце — сам дім журналіста. Районку для творчого абордажу мені запропонували вибрати самому. І я ж, звичайно, зупинився на місті, яке розташувалося на самому березі моря. Оскільки на дворі вже стояв серпень, був розпал купально-відпочивального сезону, і навіть творчо не хотілося працювати. А оскільки в тих краях у мене помешкання взагалі не було, то поселився я в готелі на самому березі чудової затоки: за житло моє справно розраховувалася партійна каса.

Надворі було багато сонця, тепла. Буквально за вікном мого помешкання розкинулася чудова купіль. Неподалік готелю розташувався морський причал. Звідси можна було вирушати в мандрівки на віддалені острови, де навіть водилися лосі та олені. А птахів юрмилися хмари. Був якраз благословенний розпал кавунового достатку, розпочиналося виноградне роздолля. Про вино я вже мовчу, оскільки, не зважаючи на високу партійну заборону будь-кому, за будь-яких обставин уживати спиртне, буквально в кожному приморському колгоспі та радгоспі, у прохолодних і охайних підвалах зберігалися головівсько-директорські бочки нектарного щербету, в яких нуртувався для okazій Божий напій. Подекуди тих бочок було просто десятки. Вважалося, що в виноградному поясі гріх було жити без свого вина.

Десь на третій чи четвертий день відрядження мене розшукали зі столичної редакції і передали від керівництва чи завдання, чи прохання. В одного із високих київських чиновників, який мав безпосереднє відношення до керівництва республіканською пресою, десь у цьому людському вертепі, що окупував приморське місто, перебували дружина і дочка. Тому мені терміново приписувалася таке: підвезти їм із колгоспно-радгоспних плантацій, для повного домашнього комфорту та пляжного щастя, персиків, винограду й кавунчиків, оскільки давно відомо, що для декого дармове вважається і солодшим, і кориснішим. З редакції ж мені підказали, що розшукувати їх треба за певною адресою, в приватному секторі, де мешкає один із місцевих транспортних керівників району.

Уже наступного дня знайшовся у мене директор радгоспу, який залюбки зголосився посприяти розв'язанню цієї шкурної проблеми. І сизим надвечірком ми зупинилися його завантаженою польовою провізією «Волгою» навпроти ошатного будинку, густо зарослого кучматими деревами.

Біля примітної хвіртки виділялася майстерно захищена від дощу кнопка для дзвоника. На його дзеленчання з двору вибігли діти. Коли я назвав ім'я Інни Іванівни, дівча-підліток чимдуж кинулося назад. Підбігло до розложистого горіха і, піднявши голівку вгору, кудись у гущавину смарагдового листя та гілок, голосисто закричало:

— Мамо, це до нас приїхали...

Тільки тепер я побачив, що до товстеного стовбура кряжистого, огузкуватого горіха були віртуозно припасовані з нержавіючої сталі вифранчені сідці з граційними перилами, на манер трапу із літака. Із нього, звідкілясь із самої гущавини дерева спершу з'явилися примітні засмагли жіночі ноги, за ними показні стегна з кругловидими сідницями, звужена талія над упалим животом... На землю, неначе богиня з самого неба, ступила чарівна жінка-білявка. Була вона вся оголена, зодягнена лише в барвистий, рожевого кольору купальник, босоніж граційно по бетонній стежині ступала до нас, і я ще віддалік угледів, що має вона великі-великі, прикметні очі.

Коли Інна Іванівна, як її величали, підступилася ближче, можна було розгледіти, що під довгастими віями розташувалися справжні зелені озерця. Таке складалося враження, що її звабливі, шалені очі увібрали в себе всю чарівну смарагдовість горіха, з якого вона щойно спустилася. Загар їй вельми пасував. Жінка була вся неначе із молочного шоколаду, а усміхнені очі випромінювали тепло і веселу грайливість. Справжня вродлива красуня з відвертою родзинкою сексі.

— Ви що там живете, як кури на бантині? — замість привітання і уточнень чи туди ми насправді потрапили, куди планували, похопився мій виручальник — дещо витрішкуватий директор радгоспу, невисокого росточку опецькуватий чоловічок із дивним ім'ям-прізвищем —

Михайло Зельманович Дімонт. Навдивовижу балакучий і метикуватий.

— А ми там у кроні і чаї розпиваємо, і гостей приймаємо, — весело обізвалася привітна білявка. У неї був голос — альт. Я пригадав десь вичитане з чоловічої практики, що зелені очі під альт — це справжня гримуча суміш у ліжку. — Там, поміж гіллям, зовсім не спекотно, як на землі, і мух зовсім немає, — дзвінко засміялася вона. — Горіх чудовий антисептик... До того ж там неповторно затишно, думаю, що краще уже й не буває...

— Ви Інна Іванівна? — нарешті справився я.

— Еге ж, не помилилися, — дружельно усміхнулася вона, прискіпливо глянувши на мене. — А це моя донька Марина, — обняла вона дзвінкоголосе дівча, яке насторожено з-під лоба дивилося на все, що відбувається. — Набираємось тут сил у наших знайомих...

— Ми привезли тут деяку провізію, — промимрив я, — дозвольте занести...

Тим часом банькуватий директор діставав уже з багажника здоровенний лантух із кавунами. За ним ми внесли і склали під горіхом кілька ящиків запашного винограду та персиків. Коли ми з моїм попутником пішли до воріт за двома бутлями вина, він по-змовницьки шепнув:

— Ото буде вам біля чого потрудитись. Вона голодна до ласки аж тремтить... Але стережіться, бо любить гроші.

Я зненацька аж зупинився із бутлем. Здивовано поглянув на нього.

— Що за вигадки, мудрації? — вдав із себе ображеного я.

— Пішли, пішли, — зашипів мій кучерявий помічник. — Ви ж хіба не бачите, що вона своїми величезними очима тільки й пасеться побіля наших кишень... Ги-ги-ги, — кумедно засіявся радгоспний начальник.

— А при чому тут гроші?

— Жінки, які життя свого не уявляють без грошей, обов'язково кохаються в рожевому. Бачите, що цей колір у неї найближче до тіла.... Ги-ги-ги...

Я хотів було заперечити, згадавши десь прочитане, що надавання переваги червоним відтінкам у жінок склалося в ході еволюції. Оскільки первісні жінки займалися збиранням фруктів і ягід, то варіації на тему червоного кольору асоціюються в них з кольором стиглих фруктів. Але відповідати, тим паче будь-що пояснювати вже не можна було, оскільки ми наблизилися до гурту, де всі дивувалися розмірами гігантських кавунів, а діти носили під кран мити персики. Одного справді велетенського кавуна малеча вже встигла зарізати, і він вогнів у кожного в руках здоровенними скибками. Ласувала його і Інна Іванівна, раз по раз приказуючи:

— Справжній мед. І баштаном пахне... Ви чуєте його настій? Нектар спекотного серпневого сонця і безмежного обворожливого степу...

— Суто амброзія, — подав голос похвали і я.

— Амброзія? — перепитав здивовано директор. — Це ж така лиха штука, боронь Боже її в поле чи сад, — глушить довкола все і викликає в людей страшенну алергію. Ви що? — він здивовано і запитально глянув на мене, наче щойно побачив.

— Ні, ні, — весело заперечила Інна Іванівна. — Пан журналіст, схоже, має на увазі амброзію у розумінні «їжа богів». Адже в усіх толкових і енциклопедичних словниках перше значення, здається, грецького слова амброзія означає безсмертя...

— Так, так, — із приємною здивованістю і гречною вдячністю поглянувши в бік тямовитої молоді жінки, обізався я. Мене справді щиро подивувала її енциклопедична обізнаність в етимології випадкового розмовного слова.

— Справді, у цього слова, — продовжив я, — окрім, так би сказати, бур'янного значення, є і таке: амброзія — це їжа богів... Амброзія як нектар, напій богів, начебто дає безсмертя і вічну молодість... Тим самим я хотів сказати, що й ваш кавун — це напій, трунок сонця, неба і благодатних земних соків.

— У такому разі знайте, — продовжила Інна Іванівна, — що грецький горіх у перекладі з латинської означає «кісточковий плід Юпітера царський». А Юпітер у римській міфології, — цар неба, богів і людей, тобто верховний бог. А позаяк цей плід споживався головним богом, то він і є їжею богів, вважали в древності...

— Ого! — вигукнув директор, — то ви, як я бачу, обоє поети. Куди вже нам до вас, коли ми знаємо лише бур'яни та астматичні напади... Ви, столичні, он і тут, у наших краях, живете у горіхових ковчехах...

Забачивши у наших із директором руках бутлі, один із яких був просто шикарний, мистецьки обплетений лозою, мабуть, п'ятилітровий, Інна Іванівна обворожливо розсміялася:

— Із таким солідним запасом не те що відпочивати на горісі, весілля робити можна... Але діти у нас іще замалі...

— А при чому тут діти, — підхопив веселу хвилю язика директор. — Он дивіться, якого вам столичного орла привіз. З таким і горіха зламати не гріх...

Цей відвертий і грубий натяк, схоже, аж ніяк не здивував Інну Іванівну, оскільки вона весело і безтурботно розсміялася ще голосніше. Її вродливе обличчя осяянувши широкий усміх, на посмаглій фізіономії примітно виділилися білі-білі, як для реклами дантистів, зуби. Тільки після цих слів мого гіда вона якось уважніше із грайливим, ласкавим, начебто поцінуючим прижмуром великих очей скося поглянула на мене, і це, схоже, помітила донька-підліток, яка

тут же підбігла до матері, обняла її і, грізно насупивши брови, войовниче подивилася впритул на мене. Легенько вильняючись із її обіймів, чарівлива Інна Іванівна, наче не помітивши солоного натяку зачучерявливого карапузика, по-діловому сказала:

— Так ви хоча б підніміться, погляньте на наше затишне горіхове кубло... Чи ковчег, як ви його обізвали...

— А це ми зробимо обов'язково, — похопився директор. І тут же із плетеним бутлем у руках подерся вгору, в гушавину велетенського горіха, який застелив своїми кронами все подвір'я. Я своєю винну поклажу поставив на столика під будинком, прихопив велетенського кавуна і підступився до трапу. Директора вже не було видно у хащах гілля і розкішного листя. На висоті мого зросту на сходах тупотіли сандалі дівчинки, я підійшов до Інни Іванівни, яка якраз наступною готувалася забиратися на трап, і, сам не розуміючи, для чого це роблю, легенько поклав руку на її оголену талію: несподіване трапляється в житті частіше, ніж очікуване.

— Вам допомогти, — хотів сказати якомога байдужіше, але голос десь на половині фрази по-зрадницьки зламався, мабуть, від близькості шовку її шоколадного загару, який ураз обпик мені чуттєвим вогнем долоню. Я зблизька побачив, що шкіра на її шиї була схожа на колір хлібної шкоринки. Тут же був тоненький ланцюжок, майже невидимий на золотистій шкірі. Я зблизька розгледів спокійні її очі, чимось схожі на зелений мигдаль. Від Інни Іванівни линув ледь вловимий тонкий дух чогось особливого, який насправді був ні чим іншим, як ароматом її дивної вроди. Ще я помітив довершені вуха без дірочок на сережки, здорові рожеві нігті і гладенький перстень на лівій руці.

Від цієї відвертої близькості все моє ество пронизали дикі струмені, від яких аж потьмарилося в очах.

Вона, не знімаючи моєї руки із свого тулуба, повернулася обличчям так, що її задерикуватий носик замало не торкався мого підборіддя, а моя рука залишилася у неї на спині на рівні талії. «І справді ласа, як киця», — майнула у мене провокаційна думка. Тепло її тіла мішало мені раціонально мислити і сказати будь щось дотепніше.

— А ви ж допоможіть, допоможіть, а то тут без будь-якої помочі і підпори вже півтора місяці сама бігаю по цьому трапу туди-сюди. Хоч би раз хто піддержав, підтримав...

Це було сказано так, що в мене аж перехопило дух, а рука мимоволі міцніше обняла її талію.

— Мамо, піднімайся, — згори, із-поміж листя на нас сердито і аж дещо злякано дивилися ще одні зеленкуваті очі кольору спілого винограду, очі стража-джури Інни Іванівни — доньки Марини.

Я хутенько відсмикнув руку, вона повернулася до трапу. Я не наважився підхопити її під чарівливих форм сидницю, як, напевне, належало б зробити, коли вона почала підійматися вгору, позаяк на таке отримав не лише дозвіл, а й своєрідне благословення, щоправда, завбачливо остерігаючись того, що ревнива дочка тут же підійме непотрібний і дочасний лемент.

За дев'ятьма східцями був майстерно вимощений майданчик. Тут розмістився невеличкий столик із прозорими шафами для посуду під його кришкою, а по краях стояли чотири розкішних крісла.

— Ці крісла, — справився говірливий директор, — схоже, з автобуса?

— Кажуть, що з «Ікаруса», — відповіла Інна Іванівна.

Маленький директор сів спершу в один фотель, за тим перебрався в інший. Відкинув його спинку, кумедно і незграбно витягнувся в ньому.

— Ого, — проказував весело, — так вони, виявляєть-

ся, й відкидаються. Тут і спати можна. — При цих словах директор виразно подивися на мене і по-змовницьки підморгнув.

Справді, все на дереві було облаштовано тонко, віртуозно, зі смаком і доволі надійно. Скажімо, крізь круглий столик у центрі проходив основний стовбур горіха, тому над нами було не спекотне небо гарячого приморського краю, а звисало густе і розкішне гілля дерева з крупними, уже спілими плодами. Лушпиння на окремих із них уже загрозливо полопалося, і зсередини виглядали молоді горіхи.

Оскільки надворі звечоріло, то тут, у густому листі горіха, було спочіло. Інна Іванівна ввімкнула лампу на граційній ніжці побіля столу. М'яке матове світло залило зелену келію на дереві, додаючи особливого романтизму, загадковості і неперевершеної привабливості ситуації. Я ще раз оглянувся і помітив, що все тут облаштовувалось так, ніби на дереві збиралися прожити не один рік, знаходячи для кожної речі її місце, і все тут розмістилося, наче в ідеальному домі, де все напихваті.

— У такому раю не гріх і спробувати винця, — похопився директор. — Давайте трішки набулькаємо...

Чарівна і зваблива киянка Інна кинулася до столу. Тут же знайшлися модерні келихи. Я завбачливо порізавав кавуна у підносі, який під велетенську городню ягоду подала господиня надземного притулку.

— Марина! Марина! — галасували діти знизу. — Спускайся...

— Іди до них, — м'яко, але переконливо сказала мати дочці. — Вони ж не заспокояться без тебе. А нам поговорити потрібно... — Та знехотя, ще раз вороже з-під лобу зиркнувши на мене, підвелася з крісла і попрямувала до трапу.

— За ваш шикарний відпочинок, — підняв келиха ди-

ректор радгоспу. Його масні очиці так і облапували Інну Іванівну, яка вже встигла накинути на себе рожевий прозорий халатик, котрий лежав в одному з крісел під розгорнутою книжкою і якимись паперами. Він так пасував їй до засмаглого лиця. Було видно, що цей пащекуватий чоловічок зараз ляпне іще щось сластолюбне, а то й безсоромне, оскільки й рот уже відкрився, але сьорбнувши для проби вина я враз запчихався, і всі голосно розсміялися.

— Інно Іванівно, я оце пригублю і поїду, бо мені ще на томатний завод потрібно, до людей, а ви нашого шанованого столичного журналіста навчіть вино смакувати, оскільки він, схоже, не вміє цього робити: вперше в наших краях. Ви ж, я розумію, тут відпочиваєте щоліта...

— Уже сьомий рік, — заусміхалася вона. — І не думаю змінювати адресу...

— О, то ви геть наша...

Інна Іванівна повернулася до мене. Тепер її смарагдові очі при матовому світлі в зеленій гущавині видавалися малахітовими. Вони немовби пронизували все моє ество, притягували своїм внутрішнім теплом і неповторністю...

— Залюбки навчу. І про вина розповім, — сказала горіхова красуня, блаженно усміхаючись. Тепле померхле освітлення в затишному зеленому ковчезі додавало їй просто-таки небесної чарівності і загадковості. Мені справді нікуди не хотілося йти. Вино трішки розслабило, додало всьому романтичності.

— О, тоді я вже побіг, побіг, — заметушився кучерявий чоловічок. — Ви навіть не спускайтеся.

— А ви випили? — запитала Інна Іванівна.

— Аякже ж, ось погляньте, — сказав директор. Долив у свій фужер вина. Підняв його і в три ковтки опорожнив келиха. — Щоб вам було смачно, — не проминув посолодити натяком нам на доріжку мій рятівник. І, маленький, тель-

бухатий, пірнув у гущавину горіха. За кілька хвилин десь за густим гіллям загарчав двигун його пошарпаного авто.

Залишившись удвох, ми розсілися в протилежних від столика кріслах. Темою першої розмови було вино. Виявилося, що Інна Іванівна кохається в виноградних напоях.

— Наш директор так поспішив, — заявила вона, — що навіть забув розповісти будь-що про свій справді чарівний напій. Але я переконана, що це, без сумніву, знамените Мерло. Сорт цього винограду раніше вирощували лише у Франції, Каліфорнії та Італії, а з деяких пір він з'явився і у нас, в Україні. Тепер, у зв'язку із дикунською антиалкогольною кампанією взагалі невідомо, що з ним далі буде...

— Мерло за смаком схоже на Каберне Совіньон, — вирішив і я проявити свої здібності в цій царині, смутно царапаючись по закутках пам'яті, силкуючись розшукати там якісь мої приватні пізнання теми.

— Так, так, — погодилася вона. — Але Мерло має значно тонший аромат. Щоправда, із числа бургундських вин віддаю перевагу Аліготе. До смаку мені й Шардоне.

— Ні, — здався я тут же на милість вродливої моєї переможниці, — в винах зокрема і в спиртному взагалі не кохаюся, тому все, що ви скажете, — залюбки сприйму на віру.

— Не прикидайтеся, — спорожнюючи зі смаком уже котрий келих рубінового напою, з протилежного ікарусівського ошатного крісла доволі миролюбно казала апетитна білявка. — Я дуже добре знаю вашу газету і, зокрема, ваші журналістські потужності. Якщо треба вивчити тему, ви завтра будете знати все не лише про Піно Фран чи про Піно Чорний, а і про Мурастель та Мурведр, про Семільон і про Сильванер, а також про Фурмінт...

— Ого, — захоплено вирвалося у мене. — Тепер мені точно відомо, що ви справжній поціновувач вина, істинний

гурман. Оскільки я навіть подібних слів ніколи не чув. А ви ж, напевне, і смак та запах кожного з сортів знаєте?

— Еге ж, не чув, — вона красиво примружила одне із своїх примітних очиць і, дивлячись крізь спорожнілий фужер на мене іншим оком, неначе крізь лупу, запитала: — А статтю таку, під назвою «Чорноборода ДІМОократія» ви знаєте? А про «Шашлики для президії» чували? А таку громову статейку, озаглавлену «Знову в рідний «Імперіал»» ви читали?

Якби я носив капелюха, цієї миті він точно піднявся б над головою: Інна Іванівна мене морально оголювала. Вона перераховувала, неначе читаючи ті назви з чистого листа, заголовки найбільш відомих, гучних моїх статей, які нарobili свого часу колосального шуму в середовищі радянсько-партійного активу. Мені нічого не залишалося іншого, як підняти примирливо руки вгору і заявити, що тепер достовірно відомо: ЦРУ справді не дримає, маючи в своєму апараті таких вродливих і чарівних жінок.

— Схоже, ви були непогано поінформовані про мій майбутній баштанно-виноградний візит...

— Винний, — красиво білозубо усміхнулася вона, зблиснувши своїми звабливими очицями і прозоро вказуючи на келих рубінового напою. Відпивши нектар із фужера, продовжила: — Просто я і на роботі, і дома одержувала вашу газету. А це, здається мені, було в ній найбільш примітне. Невже ви мені накажете запам'ятати щось там про вивезення гною чи про врожайність інтенсивних пшениць, про що здебільшого пишеться в вашому виданні? Запам'ятовуються примітні публікації, на гострі теми. А ви ж, здається, їх любляете...

Вино, що розтеклося легким вогнем по всьому тілу, цей неповторний чарівливий альят у голосі, зелена, пронизлива спокуса великих очей робили свою справу. Я не зводив по-

гляду з Інни, позаяк усе тут, над землею, було якесь навдивовижу феєричне, неповторне, романтичне, повсякчас милувався, насолоджувався нею і водночас боровся сам із собою, оскільки хотілося встати з крісла, підійти до цієї горіхожительної і бодай доторкнутися до її обворожливої руки, ласкавого вигину незрівнянного тіла. Я іще раз зробив для себе висновок про те, що в природі немає нічого прекраснішого, аніж ось така доладна, неперевершена жінка. Однак підвестися і підійти до неї не можна було. Поки ми розмірковували над походженням напою, над сортовою палітрою приморського регіону, уточняли дещо з моєї творчості, донька горіхової царівни тричі підбігала під густу крону і знизу наполегливо вигукувала: «Мамо, ти є?»

— Марино, прошу тебе, заспокойся, — відповідала мати. — Грайся із дітьми...

— Вона така ревнива у вас, — якось злегка зауважив я одного разу.

— Не знаю, звідкіля це в неї взялося. У нас батько начебто не Отелло. Поміркований, врівноважений чоловік. І мовбито я теж байдужа до чужих жінок, яким подобається наш тато, — задумливо і з легкою усмішкою в обличчі відповіла Інна.

— А хто у вас грає на гітарі? — справився я, вказуючи на інструмент, який висів на горісі.

— Це ми з Маринкою привезли. Я трішки забавляюся іноді, а вона тільки оволодіває.

— А «Мурку» вмієте?

— А чого ж, і «Мурку» вмію, і чардаш «Монті». Музиканти, до речі, кажуть, якщо скрипач уміє виконати цих два бренди, — значить, справжній професіонал...

Інна Іванівна підвелася, ступила в центр «гнізда», потяглася до гітари, яка висіла високо на вдатно обрізаній гілці горіха. Проте достати інструмент не змогла. Я швиденько

зірвався на ноги і, наблизившись до Інни практично впри-тул, так що її біляве волосся, від якого ледь примітно пах-тіло тонкими парфумами, торкалося мого підборіддя, під-нявся навшпиньки і дістав інструмент.

Вона взяла гітару і хвацько провела рукою по стру-нах. Із цього жесту було видно, що це для чарівної білявки звичний, замало не професійний порух. На якусь мить все її обличчя зосередилося. Гітара стала живою. Над горіхом повисла спершу повільна розважлива мелодія угорського народного патетичного танцю, яка згодом змінилася швид-ким і бурхливим, вулканічним темпом. Завершивши мело-дію, Інна Іванівна винувато усміхнулася, зі смаком надпила із келиха.

— Ви зрозуміли, що це був відомий чардаш «Монті»? Є музиканти, які стверджують, що немає більшого чуда на землі, як чардаш «Монті»...

— Що чардаш — знаю, а що саме Монті — ні. І що таке Монті?

— Треба було привезти скрипку, це, до речі, чардаш для скрипки. Але при бажанні, як бачите, особливо ж тоді, коли понад усе хочеться зблиснути, засяяти вправністю перед чужим чоловіком, можна вправитись із ним і на гітарі. — Її білі, рівні зуби під час красивої усмішки на фоні смуглої засмаги вирізнялися раз по раз особливо примітно. — А щодо Монті, то був такий італійський композитор Вітто-ріано Монті. Народився в середині XIV-го століття в Не-аполі, музичну освіту отримав у тамтешній консерваторії «Сан-П'єтро-а-Маджелла». Тривалий час жив і працював в Парижі. Це, власне, все, що відомо про автора знаменитого твору. А більше нічого...

— Ви за фахом, схоже, музикант?

— Швидше за покликанням. Захоплююсь історією му-зики...

— І чим же, з точки зору музичного експерта, виділя-ється чардаш «Монті»?

— Це кабачковий народний і водночас бальний дво-дольний народний танець, зі зміною повільних і стрімли-вих, поривних темпів, у другій частині якого ноги, здається, самі пускаються в танок. У вас тут, до речі, такого не було? — великі очі Інни Іванівни націлюються на мене. Вона ве-село сміється...

Я не встигаю їй відповісти. Вона враз запитує:

— А віршовий супровід чардаша «Монті» — ви чули як звучить?

Мені стає соромно, я відчуваю, як моє обличчя зали-вається ненависною і зрадливою фарбою. Хоча, можли-во, це вже від вина. Позаяк й у моєї горіхової господині, яка раз по раз посьорбує із келиха і вже також примітно зарум'янилися щічки із ямочками. Інна з почуттям у голосі декламує:

Над бездною глаз крылом взлетает бровь.

И ясно, что над музыкой не властны смерть и гроб.

И первый звук, как первая любовь.

И вот смычок целуется со струнами взахлеб...

Вона подає мені гітару, і я вішаю її на горіховий кілок. Її очі, великі, променисті світилися привабливим вогнем, білі рівні зуби поблискували в рухливій, ігривій посміш-ці. Вино додало в обличчя молодої жінки лише ніжного рум'янцю, від того симпатична голівонька з озерцями по-казних зіниць і крупних білків стала ще привабливішою.

— А де ж ваші господарі, що нікого не видно? — запи-тав я зненацька, аби дещо змінити тему. Оскільки губи мої вже свербіли від бажання зацілувати її.

— Ви знаєте, вам просто-таки повезло, — зауважила Інна Іванівна, — оскільки і ми також мали їхати із ними в сусіднє місто, за сотню кілометрів. Вони уперто нас звали

із собою. Просто у сестри господині, Світлани Віталіївни, сьогодні день народження. Здається, навіть ювілей. Отож, вони ще зранку й поїхали. А ми з Мариною сьогодні явно перегрілися на пляжі, у неї, та й у мене також надвечір розболілися голови.

— Мамо, — почувлося з-під горіха, — наші всі вже лягають спати...

— Ну й ти купайся, лягай...

— А ти?

— Я поспілююся тут і прийду...

— Пішли вже, — не вгавала донька, чути було, дівчина від нетерпіння аж притоптувала ногами.

— Мабуть, справді таки я уже піду, — підвівшись і стиха, аби чула сама лише Інна, я впівголоса промовив ці слова.

— Маринко, — ласкаво сказала мати в густу горіхову стіну під нами, — не ганьби мене перед людьми. Іди готуйся до сну, я незабаром прийду...

Було чути, як дівча пробігло до дверей будинку, як гримнули за ним входні двері. Інна також підвелася із крісла. Стала навпроти мене. Її рука ледь помітно протяглася до моєї і вона стиха сказала:

— Ми ж із вами так і не посмакували Мерла, а ви вже й утікаєте. Невже вам не сподобалося у нас?

— Справді ж, — вирвалося у мене, — я й нібито не поспішаю нікуди. І надзвичайно добре, затишно, навіть, можна сказати, модерно у вас тут: казкове Мерло в горіхових заростях, і чардаш Монті, але ж донька... Відчуваю, що вона не заспокоїться, аж поки не випровадить мене звідси. — Благоліпна, сексуальна Інна дивилася на мене зблизька, нічого не відповідаючи на сказане, наче воно не її стосувалося. — А крім того, я, здається, маю в запасі одну спробу підсадити вас на горіха. Ми, здається, про це домовилися ще внизу...

При цих словах я став ще ближче до неї і, як те було дещо раніше на землі, положив свою руку їй на принадну талію.

Інна весело білозубо розсміялася і підвела голівку вгору.

— Невже поліземо із вами ще вище? Куди? За призом?

Легенько пригортаючи її фігурне, податливе тіло, я пришелепувато пролопотів:

— Інно, за тобою хоч куди... Хоч на небо.

Її напіввідкриті вологі вуста були зовсім поруч зі мною. Я легенько нагнувся і доторкнувся до них своїми пошерхлими від нервового збудження губами. Тієї миті вона повисла у мене на шії. Я цілував її до нестями і гладив тонку талію, налиті звабливі сідниці. І горіх, і крісла, все крутилося, переверталось, як у космічному кораблі, перед напівзаплющеними моїми очима.

Тоненький халатик сам по собі розстібнувся, а потім геть сповз із її плечей. Купальник скотився із верхньої частини тіла. Коли я почав цілувати її по-дівочому тугі, наливні перси, легкий стогін вирвався із грудей Інни. Я легенько повернув її спиною до себе, подаючи знак, щоб вона прогнулася до столика чи крісла, Інна запручалася.

— Горіх буде хитатися, — зашепотіла вона, — плоди пообсипаються, і це все видасть нас... Давай командувати буду я, — враз почув я гарячий шепіт у самісіньке вухо.

При цих словах вона легенько підштовхнула мене і я, не втримавшись на ногах, мимоволі завалився у крісло. Приголомшливо вродлива Інна хутенько опустилася на коліна, і потяглася до моїх штанів.

Не встигли ми й кілька хвилин насолодитися одне одним, як ураз десь унизу відчинилися двері і по бетону подвір'я зашурхотіли сандалі.

— Мамо, спускайся вже, я без тебе не можу заснути...

Інна похопилася і... закашлялася. Похапцем надягала напівзнятий купальник, накинула на плечі халат, застібаючи його.

— Мамочко, тобі погано? — почулося знизу. — Давай я тобі в спинку постукаю...

— Марино! — якомога спокійніше і серйозніше, втираючи сльози, що викотилися на її великі очі, казала Інна Іванівна. — Я вже просила тебе: не будь набридливою. Лягай спати, я за півгодини прийду.

— Але через півгодини. Я час засічу... Якщо тебе не буде, я піднімусь у гніздо...

У моє серце наче поселилася дошкульна, пронизлива зубна біль: в усьому естві все знову дрібно затремтіло. Я підвівся, налив два келихи вина. Ми пригублювали фужери, обнявшись у центрі зеленого майданчика, пожадливо ковтали збуджуючу, запаморочливу рідину і несамовито цілувалися. Її пожадливі соковиті губи пахнули небом, морем, степом, сонцем, усім, що увібрали в себе виброджені соки грайливого вина. Вони були солодкі як мед...

Коли бокали спорожніли, на Інні вже не було нічого з одягу. Переді мною, білозубо усміхаючись, стояла шоколадна Богиня зі шкірою ніжного шовкопряда. Форми її незрівнянного тіла були жагучі своєю незбагненною красою. Це справді було щось фігурне, лекальне, вирізне і неземне. Я грайливо огледів її спереду, збоку, зі спини. Обцілував носика, вуха, перси, пупок. Більше бачити все це і не володіти ним сповна, щосили, чимдуж, глибоко і проникливо, не можна було. Я простягнув руку до вимикача світла. Стало поночі. Мені десь стрельнула думка, запозичена, здається, у Бісмарка: дружба між чоловіком і жінкою зникає у темряві...

Уся вона гаряча, імпульсна, витончена, ніжна, оксамитна, доступна була в моїх руках. Мене била віроломна, зрад-

лива пропасниці. В усі боки одразу. Чуб угору...

Я легенько повів її до найближчого м'якого ікарусного крісла, азартно і гарячковито шепочучи в вухо:

— Стань так, як тобі хочеться...

Саме цієї миті двері знизу відчинилися і почувся голос Марини:

— Мамо, тато просить тебе до телефону... Швиденько...

Інна блискавично навпомацки ввімкнула світло. Тут же одягла купальник, накинула халатика, швиденько направилася до трапу і зникла в горіховому зеленому шумовинні.

У мене кров несамовито стукала в скроні, серце збивалося на аритмію. «Від таких раптових перепадів збуджень можна отримати інфаркт», — майнула підступна думка. Я підвівся із крісла, привів себе у належний порядок. Ще раз озирнувся на горіхову схованку. Тут справді було надзвичайно затишно, спокійно. Краще, здавалося, не придумаш. Я потягнувся до сусіднього крісла, де лежала книжка і якісь папери. Верхнім був томик лорда Джорджа Гордона Байрона. Це був віршований роман «Дон Жуан». Я відкрив сторінку навмання і прочитав:

В ней было все, чем страшен слабый пол,
Все дьявольские чары сатаны,
С какими он однажды подошел
Смутить покой Адамовой жены.
Никто бы в ней изъяна не нашел:
В ней был и солнца блеск, и свет луны,
Ей только кротости не доставало —
Она и полюбив повелевала.

Перекинув ще кілька сторінок.
Красавица с подушек поднялась,
Как из пушистой пены Афродита.

Перед огнем ее пафосских глаз
 Тускнели и сапфір, и хризолиты.
 Поцеловав руки ее атлас
 И край ее одежды, деловито
 Ей что-то евнух на ухо сказал
 И жестом на Жуана указал...

Я відклав книжку і побачив зшиток друкованих аркушів. На титульній сторінці було написано російською «Любовь в Разливе».

Я відкрив першу сторінку і, пробігши її по діагоналі, зрозумів, що там щось стосується Леніна, Зинов'єва, Троцького. «Ох і компартійка ця Інна, — майнула думка, — навіть на відпочинку гуляє по місцях ленінської слави...»

На другій чи на третій сторінці я мимоволі зачепився за якийсь абзац і став читати його:

«Вова! Каждый раз, когда я оказываюсь далеко от тебя, я мучаюсь ужасно. Мне всё время кажется, что я вот сижу тут, тоскую по тебе, а ты как раз в эту минуту изменяешь мне. Ты ведь большой баловник, я-то знаю... Не всегда можно устоять, особенно в разлуке с любимым. Но я держусь и ничего себе не позволяю. А у тебя положение скверное — нужно всегда быть рядом с Надей. Понимаю тебя, всё понимаю... И как тяжело притворяться перед окружающими, тоже понимаю. Сейчас хоть стало легче — не нужно ничего от неё скрывать. Не то, что тогда в Женеве, когда она впервые нас застала...».

Я оторопів. Із тексту можна було зрозуміти, що Ленін був пасивним педарастом, а коханцем у нього — Зинов'єв. Останній називав себе Гершелем. Любов між Леніним та Зинов'євим немовбито спалахнула ще у Швейцарії. Саме там їх Н. К. Крупська й застукала «на гарячому», отож далі вони продовжували зустрічатися таємно. Особливо гарно

«закохані» провели час в чудово обладнаному курені на сінокісній ділянці за озером Розлив, під Петроградом, який ми усі знали ще з школярських літ і так завжди романтизували, вивчаючи твори Володимира Ілліча.

Але що за кохання без любовного трикутника? І, як можна було зрозуміти, на сцену виходить Лейба Давидович Бронштейн, він же Лев Троцький. Коли поміж коханнями виникла сварка на ґрунті ревнощів, Ленін пише лист ображеному Знов'єву на Кавказ, де той перебував, виконуючи партійне доручення вождя революції, із вибачаннями: «Милый Гершеле! Ты совсем не должен обижаться на меня. Я чувствую, что ты намеренно затягиваешь своё пребывание на Кавказе, хотя обстановка этого отнюдь не требует. Вероятно, ты обижаешься на меня. Но я тут ни в чём не виноват, это всё твои глупые подозрения. То, что касается Лейбы и меня — это лишь однократно и больше не повторится... Жду тебя, и мы помиримся в нашем чудесном гнёздышке. Твой всегда Вова».

Читаючи це, я краєчком свідомості міркував над тим, що така дивна література ходить по руках. Я подумав про те, що цей самвидавський твір, очевидно ж, привезла із собою на берег моря чарівна Інна. А чоловік її відповідальний працівник апарату ЦК КПУ. Без сумніву, цей зшиток додому доставив він...

Ні дочитати, ні домислити мені не дали. Світло наразі вимкнулося. Я й не почув, коли вона піднялася на горіха: чи то я так зачитався, чи Інна вміє ходити подібно до рисі. Мені здалося, що навіть листя на дереві не шелеснуло, тільки ледь чутно цокнув вимикач. Я простягнув руку поперед себе і доторкнувся... до шовку її ноги. Обох її ніг одразу. Тієї приворожливої місцини, що починалася дещо вище колін і була прихистком найвищої жіночої зваби. Руки самі поповзли вище і вище. Як ошпарений, я зірвався на ноги. Халата на

ній уже не було. Я ніжно стис її сідниці, притискаючи до себе все гаряче й податливе тіло. Легкий і зворушливий стогін вирвався з її грудей. Купальник знову полетів униз, вивільняючись від його, вона поперемінно піднімала злегка ноги, упираючись легенько коліньми в мою чоловічу гордість.

— Я тут принесла подушку, — шепотіли її губи, — можливо, вона нам знадобиться...

Більше я нічого не пам'ятаю. Тільки весь горіх неначе ожив, збудився, затремтів, захитався. Немовби грізний шторм, справжнє торнадо, моторошний смерч неждано-негадано, зненацька накинувся на нього тихого, цього безгомінного, безшелесного, зворушливого вечора. Звідусіль на бетонну долівку посипалися горіхи, м'яко лопаючись і висковзаючи із тріснутої шкіри-одяганки. Вони били мене по голові, по голій спині, і по хребту, били по стегнах, зачочуючись у наполовину спущені мої штани. Але я з такою неймовірною силою вхопився в лекальну крутизну цих незрівнянних фігурних боків, в шовки піддатливого, несперечливого тіла, що ні на що зовнішнє не реагував, окрім на вогненний пал нестримних, диких внутрішніх бур, які народжувалися, підкочувалися, все посилювалися, дужчали, наростали, підступали і ось-ось готові були вибухнути некультивованими криками, зойками звідкілясь із самої середини тіла. Тепер переміжна пропасниця, лихоманка, трясучка вже була не мене, а Інну. В глупій темені ночі швидше вгадувалося, ніж було видно, як вона, обхопивши спинку крісла, гризла його в екстазі, то воркочучи, то завиваючи, то приглушено зойкаючи. Іноді з глибини високого ікарусівського крісла ледь вловимо шепотіла: «Як я довго тебе чекала!», «Що ти виробляєш, негідний журналюга?!», «Що ти робиш зі мною?!»

Коли шторм поминув і ми стихнені віддихалися в різних кріслах, вона з темені ночі подала тихий голос:

— А зараз потрібно підібрати горіхи...

— Які горіхи? — вирвалося у мене.

— Ті, що ти натрусив. Не дай Боже, Маринка проснеться, вигляне...

— Це я натрусив?

Вона гарно і з розумінням розсміялася.

— Удвох трусили. Ой, як fajно трусили... На дереві, мабуть, мало що залишилося. Господарі приїдуть — здивуються... Поцікавляться тим, хто пооббивав усі плоди...

— Скажеш, що Зинов'єв із Троцьким... Щоправда, я не розумію, а де ж тоді була Іннеса Теодорівна Арманд, справжня коханка Володимира Ілліча?

В одну мить, наче справжня рись, вона опинилася в моєму кріслі і вхопила обома своїми невеличкими, ніжними ручками мене за горлянку. Нагнувшись до самого мого обличчя, Інна сердито зашипіла:

— Ти не розумієш, що плетеш... Ти шурупаєш, що про таке не можна ніде навіть заїкатися? І по якому праву ти поліз до моїх паперів? Хто тобі дозволив? Як ти смів читати? Ану клянися, що ніхто й ніколи не почує від тебе, не дізнається...

— Ніхто й ніколи не мав такої красивої жінки на горісі... У смарагдовому листі... Під самими небесами... Якою ж була вона смачною і ненаситною. Чарівною і гаря...

Договорити до кінця фразу я уже не зумів. Вона щосили врізала мені дзвінкого ляпаса, впала на мої груди і заплакала. Я якусь мить прислухався і зрозумів, що мої жарти були абсолютно неслухними. Якоюсь мірою безтолкові.

Вона справді зараз, одійшовши від пестоців нашої чарівливої ночі, злякалася за свій «самвидавський Розлив». І було чого страхатися. Адже ж таємний зшиток потрапив до рук журналюги, злі і в'їдливі статті якого вона знала через те, що про них, мабуть, дома не один раз згадував чоловік.

Хто ж знає, що він за людина насправді, цей газетяр? Бо одна справа випадковий коханець, який трапився під голодну жіночу руку, чоловік, який не схибив на горісі. Інша — його внутрішній світ — порядність, чесність, уміння тримати язика за зубами. А що коли він виявиться пройдисвітом із замашками провокатора чи банальним шантажистом? Тут було сотні питань і, поки що, жодної вмотивованої відповіді.

— Горіхове щастя моє, Інночко, — сказав я якомога лагідніше, миліше, погладжуючи милу і красиву її голівоньку. — І як же ж ти могла подумати про мене якісь дурниці? Невже ж би я міг десь і колись зрадити тобі, заїкнувшись взагалі про нашу благословенну ніч. Я ніколи нічого не читав і не бачив у цьому місті над морем. Даю тобі слово, клянусь...

Я цілував її в очі, лоба, носа, гарячі вуста. Вона притихла, принишкла. Здавалося, заснула. Але щодалі, торкаючись невеликих, але аж надто сексуальних грудей, я відчував, як пружніли, наливалися внутрішньою силою звабливі соски. Якоїсь миті вона ожила, враз наповнилася диким вогнем, стала грайливою і знову незрівнянною в своїх бажаннях, охотах до любовців, до пристрасного змагання — обтрусимо ми всього горіха чи залишиться десь у гілляччі якийсь зелений, недоспілий плід?

Тієї ночі ми тричі зазбирували у подвір'ї і, вже попросившись, знову і знову кохалися. Бо така вона була знадна і приворожлива. Така клейкувата і несамовита в дикій своїй похоті, безберега в амурах.

— Іди вже, — казала Інна під ранок, грайливо підштовхуючи мене в спину в напрямі до трапу, — ми з тобою не тільки обтрусили бідну деревину, а ще й нанесли значну матеріальну шкоду цьому чарівному гніздечку.

— Це ж яку? — здивувався я.

— Я, здається, погризла всі сидіння, — знітившись, стиха мовила горіхова мавка.

Ми кинулися оглядати шкіряні обшивки. На двох із чотирьох були ледь помітні подряпини на згинах боків. На одному можна було впізнати сліди від зубів.

— Та що ти вигадуєш, — казав я весело, певне ж десь внутрішньо пишаючись своїми чоловічими здібностями. — Там же майже нічого непомітно. Запевняю тебе в тому, що ніхто й ніколи й не зверне уваги на таке. Аби щось примітити, потрібно все оглядати з допомогою лупи. Кому ж це спаде на думку вчиняти таке?!

— А я, — заявила Інна, — і бачитиму, і знатиму, і згадуватиму. Як мені тут ще два тижні цього літа жити? Тим паче, що вже завтра приїжджає чоловік...

— Як? — здивувався я. — Вже завтра?

— Ой, уже сьогодні, — уточнила вона. Ми якраз підійшли до трапу і почали східцями спускатися вниз. Я перший, вона слідом. Внизу, назустріч нам, уже виходив сизий світанок.

— І це вже наступної ночі я не зможу знову пізнати з тобою високого горіхового щастя? — зупиняючись, кисло справився я.

— Ні, — була відповідь. — Я просто не знаю, чи будь-коли ще вдасться зустрітись. Я ж не гуляю з чужими чоловіками. Нині сталася дивна і рідкісна випадковість...

— Випадковість, яка ходить у штанах необхідності...

— Не смій казати таке, — Інна грайливо вдарила мене по роту. — Ти чому не віриш мені? Я сказала правду...

— Тоді я звідси не піду...

Я зупинився на трапі, вона була на другому чи третьому шаблі зверху. Позаду себе несла подушку. Я розвернувся і пішов на неї. Мені справді дуже не хотілося покидати Інну одну, таку соковиту і принадну, таку плотську і ненаситну.

Скажене почуття ревності, щемливе бажання залишитися в її пам'яті неперевершеним і найпотужнішим із чоловіків понесли мене в стрімку чергову ненаситну атаку. А вона мовбито чекала на неї. Подушка опинилася під сідницями. Ноги її, обвиваючи мене ліаною, були то позаду, а то, здається, опинялися навіть на різних гілках дерева. Це був пружний і дикий штурм Перекопа, маячне бурмотіння на кшталт «Я тебе нікому не віддам», «Ти збожеволів», «Як я хотітиму тебе»...

Горіхи не сипались і стовбур не скрипів. Але ця чуттєва, пристрасна і неповторна Камасутра мені так запам'яталася, що впродовж багатьох літ, побачивши будь-де високий і розлогий горіх, я приглядався до нього: чи не облаштовано була на ньому ошатне і затишне гніздечко, чи не припасовано деінде між гіллям трапа? Нашого з Інною сексуально-го трапа, котрий якогось серпневого світанку бачив таке, від згадки про що і понині кров дико нуртується у жилах. Так було там добре, так було неповторно...

НАВІТЬ ЦАР СОЛОМОН НЕ МІГ ПОЯСНИТИ СУТІ ШЛЯХУ ЧОЛОВІКА ДО ЖІНКИ. ЧИ Ж ПІД СИЛУ ЦЕ НАМ?

З Інною Іванівною ми домовилися так, що я ніколи не розшукуватиму її, вона сама при нагоді віднайде мене. Лишень проявиться така okazія. І це, згідно з її планом, мало бути умовою того, що я ніколи не видам її з тим злощасним ленінським куренем у Розливі. Мені ж так важливо було, щоб вона повірила, що я ніколи й не подумав про те, аби її розшукати, зателефонувати чи, не приведи Боже, влаштувати випадкову зустріч на вулиці. Мені хотілося бути господарем слова, а ще більше того, — аби

чарівна і незабутня Інна вірила в мене як у свого друга і надійного, нехай би і випадкового, коханця. Рідкісного, але безпечного. Вона цього була варта.

У перші осінні дні після повернення до столиці я щодуху кидався до слухавки, лише почувши телефонний дзвінок, усе сподівався почути її голос на тому кінці дроту. Але моє горіхове щастя не обзивалося. Я стівав думками ночами, коли вона, вся гаряча й жагуча прекрасна Інна, ввижалася мені уві сні. В такі хвилини руки мої, здавалося, відчували дражливі шовки її шкіри, все моє ество пронизували тонкі і ніжні, запаморочливі запахи її прегарного волосся.

Я стільки разів заново і все дужче, дужче переживав години того підвищеного, підхмарного, горіхового талану, від чого з часом мені почало здаватися, начебто вся та щаслива, блаженна пригода насправді не більше, ніж стражденна, жагуча, щемка вигадка, моя болісна фата-моргана.

Час спливав, все далі відносячи події обворожливого літа в широке море забуття, аж якогось у надвечірку нового літа я вже зібрався було йти додому з роботи і навіть закрив двері свого газетярського кабінетику, коли почув настирливий телефонний дзвінок. Подумалось про те, що коли навіть я надто швидко і вставлю ключа в замок, то навряд чи встигну добігти до слухавки, перш ніж мій абонент із нетерпіння покладе трубку. Але сам не розуміючи, для чого це роблю, я прожогом кинувся до телефону і у відповідь почув... тишу. На тому кінці проводу мовчали. Я поальокав у трубку і вже хотів було кинути її, коли почув притишене, мабуть, сказане крізь пальці руки, яка затискала слухавку: «А на горісі погойдатися ви хочете?»

— Інна! — загорланив я, немовби в мені десь розв'язалася лоза давньої туги і притаєного щемкого болю.

— Тихіше, — повчально сказала вона, — я буду у гнізді вже наступного понеділка...

З трубки почулися короткі гудки.

Попереду був лише один робочий день тижня, але я встигнув вирішити всі підготовчі проблеми. Відшукати директора приморського радгоспу, домовитись із ним про готельний номер, вибити один авіаційний квиток до переповненого степового раю, а головне, владнати з відрядженням на тиждень до благовісного влітку регіону.

Недільного надвечірку в аеропорту містечка мене зустрічав директор Михайло Зельманович Дімонт. Мені конче хотілося віддячити йому за минулорічні послуги, тому я домовився із ним ще з Києва, що вечір присвятимо виробничим розмовам. У нього було справді гарне і вміло організоване господарство, він був, схоже, метикуватим хазяїном. І це цілком заслуговувало на те, аби про такого вмілого керівника розповіла одна із центральних газет України.

Ми довго із ним їздили доглянутими полями, побували на вечірньому доїнні корів, відвідали багатий на спілі ягоди-кавуни баштан, допізна затримались на виноробному заводі. Довго розмовляли про економіку і господарські справи. Було видно, що господар, вміло обходячи соціалістичні рогатки планового господарювання, тяжіє до ринку, вміє віднаходити зиск у малому і великому.

— А звідки ж ви родом? — враз запитав я.

— Та з Бердичева, — весело засміявся він. — Ви ж бачите, що прізвище Дімонт, а по батькові Зельманович. Мені б торгувати, а не займатися виробництвом молока, вирощуванням овець у степу...

Коли вже поверталися на мій майбутній нічліг у міському готелі на березі моря, він враз весело, з явно сальним натяком у голосі запитав:

— А як там ваша горіхова мавка, запам'ятала приморську амброзію? Під амброзією я, звісно, розумію їжу богів...

— Знаєте, я тоді з горіха подався слідом за вами, — промирих я щось перше, що тільки можна було сказати на знак свого виправдання. — Та й чоловік тоді їй задзвонив... А дочка весь вечір не відходила...

— Вибачайте, але щось мені не дуже віриться в подібне. Такі жінки впорожні чужих чоловіків із горіха не спускають. Та й ви, думаю, не могли прогавити такої чудової нагоди поласувати амброзією...

Після цих слів він маснувало і з прозорим натяком загикав. Оправдуватись чи будь-що казати інше на знак своєї незгоди з його плотською позицією вже не було коли, оскільки ми під'їхали до готелю. Він стояв на самому краю затоки. Від його центрального входу до морських хвиль було метрів тридцять — не більше. Над Причорномор'ям влягалася ніч, але в більшості номерів ще горіло світло, із них чулися пісні та музика.

— Здрастуй, красуне Людочко, — закричав іще з порога готелю кудись у глибину його балакучий Михайло Зельманович. — Ти чекаєш нашого дорогого гостя?! Селимо його, як я просив, у райкомівський номер... Із першим я про все домовився...

Із-за бар'єру адміністратора підвелася філігранна білявка з крутленьким милим личком, точеними ніжками, осиною талією. Це останнє я з притаєним захопленням примітив, підійшовши до стійки зі склом, оцінивши за тяжким поглядом її всю. Під час цього німотного діалогу моїх очей і її показних притягальних принад, мені здалося, що вона доладним своїм тілом відчула безцеремонне мое обмацування її чудової статури, бо аж наче стрепенулася еством, хоча на обличчі не змигнуло й жодної тіні. Тільки відкритий і сміливий погляд із прихованими, але все ж проворними і в'їдливими бісиками десь на денці очей, звернений лише один раз на мене, весело начебто запитав: то як,

сподобалася? Від цього позирку мене наче пройняв зубний біль... у серці. Але чи можна сказати казковій квітці, що вона кепська?

Адміністратор взяла десь у сейфі ключі від мого майбутнього номера, обійшла бар'єр, котрий відгороджував робоче місце від зали для прибулих, вийшла до нас і подала їй Дімонту. Вона стояла близько-близько біля мене, мабуть, на відстані витягнутої руки, і я встиг примітити, що ця струнка і примітна білявка зовсім не фарбована, волосся в неї було природного золотисто-солом'яного кольору. І шкіра, позбавлена будь-яких парфумів, зблизька виявилася ніжнього бархатистого кольору. Біля правого виска ледь примітно пульсувала голубувата жилочка. Це мимовільно зваблювало і принаджувало погляд. Груди в моєї нічної господині були невеликі, але вельми манливі. Оголені плечі так і притягували до себе. Я подумав про те, що форми тіла, колір волосся і засмага її шкіри були для мене обтяжливими своєю незбагненою спокусливістю. Саме таку я десь колись намалював собі в уяві жінку своєї мрії. І ось тінь її неждано-негадано зійшла, наче з піни морської, тут, на березі морської затоки.

— Ви ж, я думаю, знаєте куди йти? — звернулася вона на диво ніжним і зворушливим голосом до Зельмановича. — Номер знаходиться на третьому поверсі, крайній по лівій стороні. Заповните папери, — ці слова вже були адресовані мені, — і разом із паспортом занесете пізніше мені...

Поки ми розмовляли, водій Дімонта доставив із авто на диван величезний бутель вина, два дорідних кавуни, три дині, ящикок персиків. Ми втрюх, взявши в руки всю цю солодку поклажу, понесли її на третій поверх. Чарівна Людмила повернулася за стійку адміністратора.

Так званий райкомівський номер виявився звичайним дволіжковим із тією, напевне, відмінністю від інших, що

в ньому був лише маленький, тісенький туалет, і це було величезним досягненням цивілізації. Сюди також було заведено телефон. Але коли Зельманович підняв його, аби кудись зателефонувати, з трубки обізвалася мертва тиша. Він непристойно вилаявся і розпочав довжелезний монолог про те, що мішає нам жити краще та як можна побороти негаразди. Це була глибока образа толкового господарника, якому хотілося б розвернутися на своїх полях і вгіддях, але завжди щось мішало: дурнуваті плани, крючководери і бюрократи, райком та обком із своїми продрозверстками і надплановими завданнями, пісні і недолугі партійні чинуші.

Усі ці матюки, на диво, з особливим смаком йшли під вино з персиками і динями. Аж поки я не зрозумів, що мені вже давно все це набридло слухати і я буквально перегораю від нетерпіння занести заповнені папери на проживання в готелі, оскільки там десь унизу сидить, очікує на них така обворожливо неповторна Люда. Коли десь уп'яте чи вшосте упродовж лише десятка хвилин до мене навідалася ця нав'язлива ідея, я враз із холодком на серці згадав, що насправді опинився тут зовсім не тому, що є тут такий вродливий адміністратор, а привела сюди мене жага повернення до райських насолод у горіховому царстві. Що вже завтра я побачу омріяну, доторкнуся до недоступної Інни. Але жадібна плотська уява дрібно пульсуючої голубої жилки на красивому бархатистому виску білявки Людми затьмарила вже все. Відтіснила на задній план навіть Інну. Я мимохіть, наче ненароком, став збивати довгі напівп'яні теревені Зельмановича, намагаючись тонко подати йому сигнал того, що пора вже нам розбігатися, оскільки за вікном давно уже глуха ніч. І десь, можливо, із десятої моєї підніжки в розмові, він нарешті докумекав.

Дімонт налив ще по гранчаку вина, взяв мене за руку, маленький, кругленький, і, піднявшись над столом, сказав:

— Я вип'ю за те, щоб ти її, сучку, гарно обняв... Вона давно цього варта. За нею знаєш скільки мужиків сохне. Така вродилася, що нікому в морду не плюнула, але й нікому, здається, ще й не віддалася... Тільки знущається із нас. Так що тобі завдання від усієї чоловічої громади — змусити здатися...

Я знічев'я перехрестився.

— Зельмановичу, ви що. Навіщо мене наражаєте на гріх.

— Це не гріх, це щастя, яке ти маєш один за всіх пригорнути до серця. Я ж бачив, як ти на неї дивився...

Він, дрібненький і опецькуватий, одним махом у два чи три ковтки опорожнив двістіп'ятдесятиграмовий стакан. Витерся рукавом і пішов до дверей.

— Не проводжай мене, готуй папери для Люди...

Я не знав, що казати. Сидів за столом і слухав, як віддаляються в коридорі кроки директора радгоспу. Потім прибрав на столі, сів заповнювати анкету. Голова від випитого йшла легким обертом, і це тільки додавало сил та впевненості. Останні рядки я вже дописував у скороченому варіанті.

Коли спустився вниз, там було напівтемно. Тільки десь за бар'єром адміністратора горіла невеличка настільна лампа. Люда сиділа в широкому кріслі і читала книжку. На ній була біла майка. Все це їй надзвичайно пасувало до лица. Вона була ще більш приворожлива і якась навдивовижу свіжа, прозора. До нестями принадлива. Мені так хотілося до неї, що я аж боявся підходити ближче, аби не кинутись з обіймами.

— А дині ви мені не принесли? — любо й казково усміхаючись, казала вона, беручи всі папери й мого паспорта і все це закриваючи під ключ до сейфа.

— Я все приготував на столі. І персики помив, і навіть вина налив...

— У Зельмановича, знаю, справді вино таке, якого немає ні в кого. Але як же ж я пост залишу. У нас же буває, що міліція за ніч тричі з перевітками навідується... А потім я прибиральницю не попередила, що можу відійти... Вона вже відпочиває, будити просто не хочеться...

— Лю, — вичавив я над силу із себе якось глухо і незграбно лише уламок її імені, позаяк у мене в горлі від її м'яких і вибачливих слів, які швидко свідчили про те, що вона немовбито в принципі і не проти навідатись у гості чи навіть таки хоче піти до мого номера, але начебто обов'язки її не пускають, від близького передчуття того, що вона ось-ось може опинитися вся така ніжна, доладна й красива в моїх руках, десь щось від хвилювання по-зрадницьки зламалося в мені, я чув, як затряслися жилки під коліньми, а долоні рук спітніли, і вся нервозність моменту вилізла глухотою в голосі. — Я прошу тебе... На п'ять хвилин лише. Ну, можеш же ти відійти на п'ять хвилин... Лише три ковтки любовного напою...

— Любовного? — вона весело скинула голову і так подивилася, так подивилася в очі, що в мене аж у скронях кров забарабанила. — А що, є така спеціальна бочка?

— Це не вино, а божий нектар...

— Гаразд, — сказала вона примирливо, — ви йдіть, я трішки оговтаюсь від ваших несподіваних пропозицій і пізніше підійду. Але дайте мені слово, що ніхто й ніколи не дізнається про наше з вами чаювання... Навіть Зельманович...

— Та ви що, — мабуть, аж болісно у відповідь простогнав я. Вона примирливо замахала руками, показуючи на сходи, і весело заусміхалася. Мовляв, йди, йди вже...

Чекання моє було невимовно страдницьким. Я сидів в оціпенінні до дзвону в вухах, вслухаючись в дзвінку тишу ночі, машинально і нервово ходив туди-сюди по тісній кім-

натці, огинаючи стільці і стіл, тоді впритул наближався до дверей і вклякав на хвилину-другу під ними, буквально винюхуючи крізь щілини всі коридорні звуки. Кроків омріяної мною Люди чути не було. В душі наростала образа на неї: ну, чому б не сказати, що пішов би ти до біса, йди лягай спати, немає мені чого до тебе йти, не хочу я бачити твого вина, і динь, і песиків. Провалився ти зі своїми кавунами. Сердився на себе: як так можна, прилетів сюди за тисячу кілометрів заради Інни, а ось побачив ніжнішу, свіжішу (та й це теж іще питання, чи так є воно насправді?!), і вже готовий на зраду...

Розмірковуючи над таємничістю дзвінкої нічної тиші готелю, я згадав про відомі витівки злодійки усіх часів і народів — Соньки Золотої Ручки, яка володіла даром без єдиного скрипу, іншого стороннього звуку не лише пройти по коридору, а й відкрити, очистити від «зайвого багатства» номери постояльців. Сонька надягала на взуття повстяні шкарпетки, які гасили всі довколишні звуки. А що коли і в Люди є таке фетрове диво?

Коли я в чергове вклякнув носом в одвірок і завмер у позиції мисливця ночі, гостро винюхуючи ситуацію коридору, двері тільки скр-р-р-рип — і легенько прочинилися. За щілиною дверей я побачив, ні, швидше відчув, (саме нюхом тренованого примата вловив) ніжний, тонкий, але водночас і дразливий запах її неповторних парфумів, яких, ідучи на побачення до чужого чоловіка, либонь, не пошкодувала моя нова знайома. Я зрозумів, що вона стоїть саме там, за тоненькими дошками дверей, напевне ж, соромлячись постукати чи просто прочинити їх. Я різко відчинив двері і побачив її великі, не злякані, а саме дещо здивовані очі. Іншої миті я міцно вхопив її за руку і майже силоміць, все сильніше і сильніше, потягнув до номера. Вона іншою рукою чомусь намертво уперлася в одвірок і намертво зці-

пивши зуби й губи запручалася. Можливо, щось надто рішуче, беззаперечне помітила в моїх очах.

На якусь мить ми обоє завмерли в позі відвертої фізичної силової боротьби: нумо, чия візьме? Все це робилося з міцно стиснутими ротами, без єдиного звуку. Аби хто, не приведи Боже, не почув. У мені все-таки було більше сили і, напевне, бажання перемогти також. Така собі німа пантоміма, без жодного шарудіння в коридорі. Але сили явно були не рівними, а може, їй і не довго хотілося опиратися. Бо ж як прийшла крадькома, то вже, здавалося, й заходь, чого ж комизитись? Іще за мить вона була в кімнаті за щільно причиненими дверима. Я тут же без пам'яті кинувся їй цілувати. У губи, оксамитну жилку на виску, під якою звабно пульсувала голуба її кров, під майкою. Вона була послухна і невситима до відвертих, натуральних ласок. Відповідала на все без страху і заборон. Здавалося, ще хвилька, і красива Люда буде вміло приколота до стінки, оскільки в відвертих та доступних наших іграшках просто ніколи навіть було донести її до ліжка, аби не розхлюпати мед звивистого, доступного тіла, не дати змоги опам'ятатися їй від запаморочливих любовщів. Але саме тієї миті вона вміло виривається, кладе долоню на мої розпашілі губи і зовсім твверезим голосом шепоче: «Зачекайте, вгамуйтеся... А де ж обіцяний нектар кохання — вино від Зельмановича? Де моя запашиста диня? Ви ж начебто на таємну вечерю запрошували, а не задля сексу під облізлою стінкою...»

Я справді опам'ятовуюсь і краєчком розуму починаю думати про те, що це справді начебто зовсім негоже виходить: запросив у гості і накинувся без згоди її красивої. Он же ж прийшла, як пообіцяла, а я стрімголов перевів усе у вир дикого, несамовитого любовного шалу. Може, їй для цього потрібно бодай оговтатись, прийти до тями. Ну, просто банально захмеліти. Бо ж це я ловелас і гультіпака, якому

щоб запалитися на гарну жінку варто лишень зачепитися поглядом за її принади чи бодай обмовитись словом. А що коли вона однолюб чи вперта спартанка, якій не до смаку похитливі залицання чужих чоловіків? Тут іще не оберешся клопотів. Забудеш, як тебе звати...

Вона насмішкувато дивиться мені в очі і стиха промовляє самими лише устами:

— Є така відома французька примовка: «Навіть найкрасивіша дівчина Франції може дати тільки те, що в неї є». Ви ж, схоже, стали вимагати від мене одразу чогось значно більшого. — Очі в неї глузливі. Насміхається...

Я вибачаюся за дикий, несамовитий порив пристрасті, котрий нещодавно опанував мене, затуманив голову, пояснюючи цей несамовитий пал тим, що справді не бачив у своєму житті такої безсоромно вродливої і принадної жінки, щастя зустрітися з якою мені випало так несподівано нині. Вона, слухаючи все це, ледь помітно усміхається в уста, мовчки пригублює вино. «Хіба ж це вам дає право так накидатися на мене?», — мовить Людмила зовсім тверезо слова, які найбільше не хотілося б цієї миті чути, тому що вони справедливі. «Виходить, якщо гарна, то це вже перед першим-ліпшим, хто примітив, — роздягайся?» — запитує в мене. А я й не знаю, що відповісти.

Розуміючи, що все вийшло до абсурду неладно і навіть дещо незугарно, я приношу моїй візаві свої глибокі вибачення і намагаюся розмову перевести на вино. Бо по суті справи мені просто нічого сказати, справді вклеїв дурня. Оцінюючи ситуацію, я згадав десь почерпнутий психологічний нюанс: коли жінка обертається до тебе спиною, похвали її спину — і, можливо, вона з тобою змириться.

— Хіба ж можна квітці сказати, що вона негарна? — мовив я багатозначно. — Ще Іван Франка понад сто літ

тому в своїй знаменитій «Притчі про кохання» проголосив: «Більш, ніж меч, і огонь, і стріла, і коса, небезпечно оружжя — жіноча краса». А ти ж саме цей зброєносець...

У відповідь вона лише злегка усміхнулася і скося уважно глянула на мене. Перехопивши її погляд, я з підтекстом подумав: все зрозуміти — значить пробачити. Мені хотілося думати, що саме так воно і сталося.

Прихвалюючи вино я й сам уперше за весь вечір відчуваю, який справді у нього витончений трунок. Люда робить ковток, другий. Скромно закушує долькою соковитої дині. Наступні пригублення бережно заїдає медовим персиком. За хвилин десяток нашої неспішної спільної нічної трапези я бачу, як на її щоках виступає ледь вловимий гарячий рум'янець. На соковитих і пружних губах раз по раз, після того як вона від них відриває напій, застигає вогниста крапля виноградної роси. Мені так і хочеться своїм пальцем змахнути її з цих неперевершених, витончених уст. Але я не можу й поворухнутися, боячись сполохати благоліпне і неповторне щастя просто дивитися і милуватися цією гарною, доладно зліпленою жінкою. Ми п'ємо вино не розмовляючи, тільки дивлячись одне одному в очі.

Мені здається, в її зінцях я читаю бажання мовчати, оскільки щодалі, то їй, так принаймні мені видається, зовсім не хочеться дошкуляти й картати мене за несамовитий вибух непогамовної пристрасті на початку нашої зустрічі тут, в номері готелю, мого несамовитого бажання ніжно і бурхливо розтерзати її в пристрасних, пломенистих любовшах. Щоправда, я не можу напевне сказати, чи так воно є насправді, чи, може, це вже мені лишень хочеться, щоб так було. Бо вино, якого за вечір і ніч мною випито вже аж надто багато, відчутно туманить голову.

Я тягнуся до того, щоб втретє наповнити їй гранчасто-готельного стакана, іншого тут, на жаль, немає, як десь

щось голосно гупає. Раз, вдруге. Люда в одну мить зривається на ноги.

— Ти лягай спати, — гаряче шепоче вже майже на бігу, — я неодмінно прийду. Тільки не зачиняй двері...

Мене б, напевне, міг би зрозуміти лише молодий після гучного весілля, якому його бажана і пристрасна наречена, омріяної близькості якої він добивається давно, і якому обіцяно все на медовий місяць, і котрий мав би ось-ось уже розпочатися, але довгоочікувана і жадана наречена сказала, що ти, мовляв, друже, роздягайся і спокійнісінько лежи собі тут, у первісному нічному ложі, а я до тебе прийду. Сама ж одягнулася і кудись подалася.

Це справді так непросто заспокоїтись, викинути із голови те, чого ти не хочеш чути, приміром, тиші, замість кроків, чи навпаки.

Якось я приїхав в одну з областей підготувати статтю знаменитого голови колгоспу, двічі Героя. Ми із ним їздили цілий день полями і луками, розмовляли, ділилися думками. Ввечері він підвіз мене до гарного колгоспного готелю й каже, тут, мовляв, у нас чисто і затишно, краще, ніж в обласному центрі, є гарна їдальня, вас смачно погодують. Квиток на літак уже придбано. Так що відпочивайте. Вранці ви поснідаєте і вас відвезуть до аеропорту. Ми розпрощалися.

Я справді славно без спиртного повечеряв, поглянув телевізор, почитав книжку, завбачливо привезену із собою. Пізно ввечері ліг було спати. Але тільки вимкнув світло і притишився в ліжку, коли чую наді мною починається гульбище. І не звичайне, а плотське. Якраз над моєю головою чути, як ліжко скрип та скрип. Все голосніше, голосніше. І так хвилин десять, п'ятнадцять без передишки. Чим далі, то все в активнішому, активнішому темпі. Під завісу пристрасності, можна здогадатися, мужик в атаку йде уже з диким прискором. Бо все над головою вже не просто поскрипує, а

ходить ходуном, здається, готель розвалюється. Коли цьому балагану, здається, вже не буде кінця-краю, хтось ураз ледь для мене чутно завиває чи скавчить. На хвилюку все змовкає. Тоді в нічній тиші чути — чап-чап, уже хтось кудись побіг. Бурхливо летиться вода, далі кран несамовито як завие, як загуде. Чап-чап, біжить вже хтось інший. І знову те саме — летиться вода, верещить напруга в водогонах. Весела нічка!

Спершу, зізнаюся, подібне було цікаво слухати, мимоволі вгадуючи за звуками те, що і як діється нагорі. Так вже влаштована людина, що іноді більше іншого хочеться спізнати якраз те, що залишається прихованим. Але коли сексуальна оргія почала повторюватися вже втретє чи вчетверте, я у розпачі не знав куди подітися. Оскільки за вікном давно вже була глуха ніч, належало б, напевне, відпочивати перед напруженим завтрашнім днем, але про який сон могло йтися, коли тобі по голові буквально товчуться, не даючи змоги і ока склепити.

Я, ховаючись від дразливих і жахливих звуків із верхнього поверху, клав на голову дві подушки, притискаючи їх руками, заледве не задихався під цією кучугурою штучних звукових фільтрів, однаке какофонія бурхливої і негасимої пристрасності все одно долітала до мене. Це обридливе скрипіння ліжка, прителепкувате чапання ніг, шумливий душ серед чутливої тиші ночі вже викликали відразу. Хотілося сховатися, кудись утекти від них.

Хоча, можливо, ті звуки мені вже тільки здавалися. Мій друг, кандидат технічних наук, колись пояснював, що коли людина налаштовується в своєму звукосприйнятті на якусь одну певну хвилю, то їй потім надто важко переключитися на іншу. На всепоглинаючу тишу, приміром. Цей звук стає начебто фантомний — його може й не бути, а людина все одного чує його. Так він йому впікається в печінки.

Тут то й згадав я, що коли ми ще вранці сиділи в кабінеті знаменитого голови колгоспу, двічі Героя, то заглядав якийсь його помічник і доповів, що від іншого його побратима, теж таки Героя Праці з сусідньої області, за вивченням досвіду приїхала делегація. Я ще, пригадую, занотував собі до блокнота, що по науку прибули секретар парткому, агроном і бригадир городньої бригади. Господар тоді розпорядився поселити їх до колгоспного готелю. Вийшло, що на мою голову. І в прямому, і в переносному значеннях в разі.

Тієї ночі я, здається, не спав ні хвилини, оскільки тих пристрастей нагорі, їй-право, було без міри. А потім, коли там уже доскочу накохалися, можливо навіть, потомилися, забилися у сні, я ж мимоволі був настільки збудженим, налаштованим на хвилю нічних ритмічних скреготів та рипів, екстазного галасу, що варто навіть було за вікном гавкнути псові чи обізватися півню, як я просипався.

Вранці, із головним болем, я поголився і склав речі, приготувався до від'їзду. Відправився поспішати до їдальні, що містилася в цьому ж таки приміщенні. На весь чималенький зал зайнятим був лише один стіл. За ним сиділо троє людей — два міцних чубатих чоловіки і червонощока дебели молодича. Вона розташувалася якраз крилатою спиною до мене, і я добре розгледів міцні біцепси рук, крупні ікри ніг, у кріслі вгадувався опасистий зад. Очевидно, приїхала роботяща жінка, яка із ланкової вибилася в бригадири городньої бригади, не раз тягаючи важенні ящики з огірками та помідорами. Але і в сексі, либонь, вона не пасла задніх: це ж треба стільки разів вибігати за ніч під душ. Мені на мить стало аж шкода її...

Але котрий же із них такий ловкий партнер? Секретар парткому — в клітчастій сорочці і при краватці? Зовні — добрий гицель. Неспрацьований, чуб у нього стирчить го-

голем, і він повсякчас намагається сказати їй щось веселе і вогненне, оскільки розпашіла самка постійно лише видає осоружні звуки на кшталт «ги-ги» та «ги-ги». Агроном, у червоній тенісці з широко розстібнутим коміром, за яким вгадується чорний кожух густої рослинності, яка покрила його замало не до самих брів, теж виглядає доволі запальним, палахкотливим мужиком. Він лише старанно підмазує бутерброди маслом та кабачковою ікрою, подає їй такі ж. Кобилиця апетитно і вправно, великим ковтками кусає великі і соковиті помідори, напевне ж, привезені «делегациєю» з собою.

І тут мене проймає гарячий пронизливий здогад. Колгоспні начальники всю ніч на проліт ставали у чергу до широкотілої і кріпкої до всякої роботи жінки. Ось тобі і новітнє вивчення передового досвіду у сусідній області.

Мені враз перехотілося їсти і навіть сидіти поруч із цим живим кублом похоті, хтивості у порожньому залі їдальні. Я зриваюся на ноги, недоївши каші, не сьорбнувши й чаю. Хочеться підійти до них сказати щось уїдливе, колюче і пекуче, вони ж так поглумилися наді мною нинішньої ночі, не давши й миті заснути. В очі наче хто піску насипав. Але на півдорозі до їхнього столу я роблю крутий розворот і йду за речами до своєї кімнати.

Ну, що насправді я міг би їм сказати, в чому звинуватити? І яке врешті моє діло до того, хто в чиему ліжку нині ночував? І чи винні вони в тому, що в готелі кращого колгоспу України виявилися такими скрипучими ліжка? А може занадто тонкі стіни?

Тепер, чутливо дослухаючись до звуків ночі у приморському готелі, я мимоволі згадав ту недавню історію, і зрозумів, що у разі, коли Люда не з'явиться до самого ранку, я заснути, напевне, не зможу. Все тіло, від п'яних ласощів перших хвилин мого майже неконтрольованого пориву на

принадну і звабливу білявку перетворене в одну суцільну розігріту збуджену плоть, не виходило з розбурханого, кипучого стану. Лежачи в ліжку, я жадав, випрохував дзвінкої тиші ночі, щоб однієї миті нечутно відчинилися двері і в'юнке, кручене одурманюючими принадами своїх запаморочливих вигинів її розкішне тіло розпростерлося на білому простирадлі, щоб припухлі, соковиті, лоскітні і запашисті губи сполохано враз забилися в беззахисній істеричній палкого вогню пристрасті, запускаючи своїм то гладеньким, а то враз пористим, ніздрястим язиком нових і нових мурашок жагучої, божевільної ніжності мені, здається, аж на саму спину.

Я не спав ні миті, великим і важким клубком розбурханого, збунтованої плоті томився, марудився, хандрив, розпикаючи себе за м'якотілість. За те, що випустив із пазурів гарячої похоті таку казкову жар-птицю. Десь під ранок, балансуючи на межі запаморочливих фантазій того, як би все могло скластися тоді, коли б вона мене не спам'ятала, і кількасекундних засинань-провалів від банальної втоми, я відчув, як у моє роз'ятрене єство холодним змієм розпачу заповзали злість і ярість на капризну, вередливу, утопічну для мене жінку, яка попервах нібито так чудернацьке обнадіяла, ледь не благословила на таку бажану безберегу пристрасну близькість, і все так зненацька безжалісно зламала: в кімнаті вже було світло.

Я над силу відганяв від себе химерні облуди жахливої ночі, буквально змушував себе думати про Інну. Те, власне, заради чого опинився тут, на березі моря. Але ця готельна білявка з примітним голубуватим ледь пульсуючим прожилком побіля виска, який уявлявся мені своєрідним феєричним сигналом того, що вона є жінкою з білою кістю, неначе заступала, відганяла картини давнього горіхового щастя.

Господи, думав я, як же ж ти влаштував, чудернацьки і химерно вибудував мене. Запаливши в душі надію на зустріч із омріяною жінкою, яка залишила по собі такий осяйний і благовісний слід, наразі нагально і зненацька перебив усі смаки образом іншої, не менш обворожливої, даруйте, розкішної самиці. Спрямував мене на відчайдушний і безголовий штурм фортеці, яка буквально виросла на шляху. За одну ніч прямо-таки роздавивши, розплющивши мене цією показовою поразкою.

Що більше я думав своїм запаленим із безсоння мозком, то все більше приходив до усвідомлення того, що збагнути, утямити всього аж ніяк не зумію. Врятувала, вивела із стану легкого розпачу і образи на самого себе згадка про те, що і наймудріший із царів єврей Соломон, і той не знайшов пояснень того, чому подеколи трапляються подібні дива. Він якось, уже на схилі літ, зізнався: за своє довге життя зумів багато зрозуміти, що та як і чому саме в подібний спосіб, а не інакше вершиться на землі, за винятком чотирьох дивних головоломок, на яких відгадки так і не знайшов: шляху змії на скалі, курсу корабля в морі, маршруту орла в небі, дороги чоловіка до жінки. Позаяк усі вони непередбачувані і позбавлені будь-якого логічного сенсу. Вільні від послідовного, як іще кажуть, — консеквентного розвитку.

НЕ ВСЕ В ЖИТТІ ПОВИННО ВІДЦВІТАТИ

Тільки під самий ранок, коли сонце вже знову взялося до своєї літньої пекельної роботи над морем — пражити все довкруги, я поринув у каламутний, трижовний сон. І наснилися чомусь горлаті пси, які обступили мене з усіх боків і до того гавкотіли, намагалися ухопити зубастими мордами за руки та ноги, що з відчаю аж самому хотілося завити.

Я проснувся з нестямним серцебиттям і холодним потом на лобі. Все, подумалось, хана, капості забезпечені. Але ж які, звідки їх чатувати? Підмивало розраяти себе, і я заходився помишляти про те, що барбоси уві сні, напевне ж, мають усе-таки фігурувати хорошими, а не кепськими вістунами, оскільки що, окрім собаки, може бути вірнішим для людини. Тим паче із четвероногими гавкунами на парубоцькому ґрунті у мене існували свої особливі рахунки.

Колись прищавим хлопчаком я прийшов працювати в районну газету. Для мене, сільського пастушка, районний центр, де виструнчилася одна єдина вулиця з кількома вітринами, двома перукарнями і стількома ж апаратами для продажу газованої води, видавався за справжній велелюдний Стамбул. Особливо ж вразила атмосфера стосунків між людьми. Всі поміж собою по-змовницьки шушукались із приводу амурів партійного вождя району, який не пропускав жодної файної молодичі в окрузі і замало не відкрито жив із головою райспоживспілки. Іскрометна і показна баришня з чорними бісовими зіницями, від погляду яких стискалися замало не всі парубочі серця, явно будоражила уяву чоловічої половини райцентру. А як, приключалося, пройде вулицею, дві години нею стривожені мужики туди-сюди швендяються, вичікують, а може, ще й назад надумає повертатися. Такою вже принадою виявилася.

Завіз її у район заступник прокурора Петро Рогач. Не високого зросту коренастий чоловік, але немовби писаний із лица. Наче хто намалював йому доладні півдуги брів, уміло посадив їх над гарним носом, уперезав соковитими варґами і все те приоздобив небесно-голубими очима. Біла, пишногруда Зоя, секретар райкому комсомолу, яка вже не один рік марила заміжжям, заради кипучої підготовки до цього активного періоду життя перебивалася лоскітливи-

ми потаємними рандеву з жонатими чоловіками, бігала в їдальню і собі обідати, коли туди, після чергової колотнечі з дружиною, направлявся Петро Іванович. Подругам потайком переповідала, що їй найбільше імponує те, як він гарно і смачно їсть.

Одного разу підвернулося мені поїхати на звітно-виборні колгоспні збори у віддалене село. І коли вже задурманені облігливими обітницями майбутнього райського життя колгоспники знову проголосували за старого нового голову правління, сільський білоручка запросив усіх із району на могорич. За столом якраз навпроти мене всівся чубатий Рогач. Завбачливий голова колгоспу з обох боків підсадив йому двох щонайліпших сільських молодичь — завідуючу дитячим садком і агронома-ентомолога. Пощипуючи їх у дві руки, він на два боки сипав масними анекдотами, а коли вже всі добре очманіли від крутого місцевого самогону, вирішив оповістити небилицю про те, як проходив практику в одній із районних прокуратур у далекі п'ятдесяті.

Отож, прибув молодий студент у районну прокуратуру на стажування, а там на обліку лише прокурор, однорукий фронтовик, іздовий і стара підсліпувата секретарша. На чому ж ти, мовляв, практикуватися будеш, сказав колишній капітан «Смершу», якщо у нас давно немає на розгляді жодної справи? Все тихо, все спокійно. Люди такі, що ніхто нікому й дулі не скрутить.

Уже й практика мала закінчуватися. Аж якось одного разу гукає прокурор студента і каже: «Збирайся, поїдемо розглядати одну надзвичайно серйозну справу». Запрягли коней і удвох через поля, попід тінистими лісосмугами подалися в поближнє село. А там в одній хаті мешкали двоє братів із своїми сім'ями. Але якось не поділили поміж собою стежки через споришеве обійстя. До крові поміж собою б'ються, кожен вважає її за свою.

Зайшов у двір важко з брички прокурор і негайно велів братам зібрати побіля тієї проблемної доріжки свої сім'ї. Зійшлися всі, стали всі по два боки стежки. Глянув однорукий ловелас на те чарівне багатство і на кутиках його обпалених самогоном губ аж плотська слина заряхтіла. Обревізував усіх по-чекістськи прискіпливим поглядом, двом із гурту — старшій дочці старшого брата і дружині молодшого — велів тут же сісти в бричку. Всадовив на козли студента і шикарний ресорний фаєтон, м'яко погойдуючись, узяв курс на лісову сторожку. А там уже все було готове для розгляду «справи»: свіженький борщ, смачно заправлений, вареники якраз укипіли, збирану сметанку до них подали, дістали полумисок заливного із льоху, засмажили гусака. Завели патефон. Синюватий перегін у карафці аж рососою покрився.

Представниці ворогуючих сторін попервах навідріз відговорювалися випити за одним столом. Але на те і прокурор у районі, щоб уміло гострі кути замирювати. Під здорову руку він посадив замашну грудасту молодицю, в якій більше пасся за пазухою, а ніж у закутках на столі. Студенту прийшлося практикуватися біля молодої вдовиці, чоловік котрої пішов в армію і згинув десь на ракетних стапелях Джебказгану.

Після третьої чарки язика помітно порозв'язувалися, лица подобрішали. Стало веселіше. Ще згодом учинилися танці. Оскільки у прокурора була лише одна рука, його партнерші довелося під танго обійняти його за шию. Плішивий у гімнастерці фронтовик, ухопивши молодицю за опасистий зад, так притис її до себе, що вона немовби зростлася із ним. За кожним новим танцем він усе вище і вище задирав широку спідницю, поки його рука не заховалася геть у складках її білизни, а коли жінка поверталася боком, то молодим за столом було видно біле привабне її стегно.

Студент спітнілою від сум'яття рукою провів по зціплених пальцях юної молодички, від чого вони відчутно послабли у своєму замку: танцювати його партнерша рішуче відмовилася, раз по раз сторожко кидаючи погляд на те, як веде себе її старша родичка.

За четвертим чи п'ятим танцем нахрапистий і безпардонний фронтовий кавалерист завалив свою партнершу між купу високих, пухнатих, вишиваних подушок, які покоїлися на залізному пружинистому ліжку, і ще за кілька хвилин після млосних притишених шушукань у тому кутку сторожки, на молодих людей із прокурорського галіфе виглянув худий і волохатий, як у шолудивого пса, зад екскапітана. Начищені до блиску хромові комсоставські чоботи міцно і надійно вперлися в металеві пруття ліжка.

Зиркнувши на цю соматичну картину, партнерша практиканта сама обвила його руками довкруги шиї, міцно вп'ялася у губи, і собі плотське засопіла, забарахталася, збуджуючи невмілого юнака. Незабаром одна її нога на широкому дерев'яному ослоні почала доставати до картини Шишкіна із трьома ведмедями на дереві. Студент не на жарт захопився практичними вправами із стажування.

Саме у розпал цієї гарячки хтось несміло постукав у двері, затим у вікно. Але на подібне ніхто з охоплених ненаситною звабою не звернув уваги. Помешкання аж розпирали на різний лад притишені охання і стогони. Через хвилин п'ять уже наполегливіший стукіт повторився. Прокурор загорланів, щоб не мішали komponувати протокол. У відповідь прокричали.

— Товаришу прокурор! Це брати Приходьки. Ми уже помирилися. Віддайте наших жінок...

Атмосферу повсюдного джигунства якнайповніше доповнював водій редактора газети Микола. Високий і круглолиций, він, либонь, узяв на козацький облік усіх дівчат і

гарних молодичь району, колотив ними, як бугай у стаді. Його блакитноколірний ГАЗ-69 ледве не щовечора та щоночі бачили то край лісу, то на озері побіля верболозу. Коли ж він проносився притихлими вулицями райцентру, з віконця завжди начищеного «бобика» обов'язково виглядало якесь симпатичне молоде обличчя. Коля ніколи не виходив із стану перманентного флірту, всякчас мав жадобу до нових і нових пригод.

У редакції було кілька важких мотоциклів, але ніхто, окрім мене, керувати ними не вмів. Тому одного дня я сідлав триногого зеленого «коня», наступної доби — синього, а у свята виїздив на новенькому, чорної масті. Всі три знаходилися в одному гаражі.

Якось потрібно було негайно з'їздити в сусідній із райцентром колгосп, негайно написати статтю в газетний номер, і я кинувся в гараж по мотоцикл. Відкрив двері і зазмер. Із сусіднього гаражного відсіку, де стояло авто редактора, доносилися такі плотські, недвозначні стогони, охання, що не звернути на них увагу, стиха викотити мотоцикла і поїхати я, не зважаючи на свою юнацьку сором'язливість, не міг. Щось щемливе і лоскітне, досі незвідане, охопило все моє єство. Понад усе закортіло бодай одним оком зиркнути на те людське диво. Стільки ж про все розмов довелось почути, а уявити всього ніяк не міг.

Я стиха підняв драбину і підставив її до стінки, яка розділяла наші відсіки. Горища в гаража не було.

Щоб не сполохати ситуацію, я ледь чутно став підніматися східцями. Ось уже вхопився за верхні нетовсті балки. Щоб зазирнути за стінку, потрібно було підтягнутися на руках, оскільки перегородка була зависока, а драбина короткувата. Я на мить завис над чорним мотоциклом, натужився, підтягнувся, і лише на одну мить... зустрівся поглядом очей із жінкою, яка, звиваючись змією під воло-

цюгою водієм, випнула голову із широко розплющеними очима, якраз дивилася у мій бік, хоча лежала щодо мене спиною. Угледівши мою маківку, вона так несамовито заверещала, що від несподіванки мої руки обірвалися, і я лантухом хряснувся у мотоциклетну коляску, порвавши всі брезентові зашторки. Падаючи, зачепив металеву драбину і вона, ковзнувши по стінці, тут же щосили ляснула у фару одного з мотоциклів, розбивши її в друзки. За перегородкою теж учувалася лайлива метушня і біганина, хлопання дверей авто, фуркотіння мотора. Микола, мабуть, вирішив вивезти свою благовірну подалі від чужих очей. Розчинилися, затим із гуркотом закрилися двері. Я з острахом сидів у колясці, почісуючи ушкоджені боки, боячись, що водій, права рука редактора, ось-ось зайде сюди сердитий, намилиль мені шию за те, що зірвав йому таку щасливу розвагу. Однак водій, очевидно, і сам вирішив утекти чим подалі від свого таємного лежбища.

Але я впізнав милолицю мордочку і прехороші очі, хоч і мав на це лише одну-дві секунди — не більше. Вона одна була у цьому райцентрі така видна, задириста, козирна. Модниця в коротких сукнях, завжди на високих підборах. Чув, що підстаркуватий і пузатий директор музичної школи не так давно привіз її з якогось курорту, женився і вдовчерив її першокласницю.

По місту вона завжди ходила одна або із донькою. Ніяких друзів, подружок не заводила. Місцеві донжуани пробували навести мости, але все марно. Всім уміло давала відкоша. А ось же ж водій Микола примудрився не лише вкрасти, а й розкласти на своєму потертому дивані, та ще й серед білого дня.

Мене аж розпирали заздрощі і образа на себе самого за надмірну сором'язливість перед жінками, чоловіче безволля, абсолютну відсутність практики. А навколо ж було

стільки файних дівчат і молодих жінок. Я тільки добре розумівся з ними в своїх буйних фантазіях, а як приходило до діла, то червонів, м'явся, втрачав вигідну ситуацію, завжди залишався ні з чим.

Аж якось у верескливої і безпardonної Ані, дочки нашої редакційної машиністки Фаїни Абрамівни Файнгут, яка майже щодня приходила на своїх худючих і голих ногах на роботу до матері, оскільки за всякої пори була зодягнута у брутальне аж до відворотного міні, знайшлася нова подружка. Була це видна дівчиця зі смачними імпазантними губами, гострими грудьми — і якась надзвичайно тиха. Абсолютна протилежність горластій Ані. Звали її Яною, а прізвище вона мала — Солодка.

Сталося так, що якраз тієї пори в когось у редакції справляли іменини. Гострий на язик редактор, який понад усе любив поковерзувати на слизькі плотські теми, лишень примітив нову подружку дочки редакційної машиністки, показав мені у неї за спиною два великих пальці, виставши їх угору. Мовляв, бери, якраз для тебе. Хоча вже за день чи два після цього, вивідавши деталі її приватних справ, розказував, що Яна Солодка вже начебто встигла вийти заміж і навіть розлучитися. Що колишній чоловік її військовий і навіть десь служить за кордоном.

Коли стали розсідатися за святковий стіл і в компанії всіх редакційних опинилися гомінлива Аня і сором'язлива тиха Яна, редактор наполог, аби хтось там із жінок поступився місцем: йому конче хотілося, щоб лише я примостився поруч із пишнугубою Солодкою. «Будемо його женити, — безцеремонно висловився словоблудний редактор, — оскільки він такий, либонь, що ще дівчину за руку не тримав...»

Так несподівано і відразу зав'язався мій перший роман із практичною жінкою. Яка проте без ліку попила пару-

боцької крові, вдаючи із себе недоторку. Жила Яна неподалік районного стадіону, і вже за якийсь тиждень я неначе у повечірню зміну ходив із нею на трибуни для глядачів, аби до болю в губах націлуватися дзьоб у дзьоб, на більше вона не розщедрювалась. Щоправда, коли вже повсюди все стихало і навіть, здається, в густих довколишніх бур'янах засипали голосисті цвіркуни, я робив кілька відчайдушних спроб, виносячи її на скошену м'яку траву побіля куткового прапорця футбольного поля. Але вміла, практична жінка в один-два нескладних прийоми завжди уміло і вправно виверталася з розпластаної нижньої позиції. Висловлюючись футбольною термінологією, кут моєї атаки був занадто невмілим, відтак я не добирався навіть до карного майданчика, не кажучи уже про влучний удар у площину воріт.

Але й невдачі колись мають закінчуватися. А можливо, і самій Яні Солодкій уже набридли ці холості вправи на свіжому повітрі. Оскільки, як учив мене редактор плотської мужицької грамоти, мала вона показний еротичний вигляд. Під собою Яна носила гарні, аж начебто трішки крижуваті ноги.

«Бачиш, казав мій старший навчитель, це означає, що вона до біса гаряча, активна. Як упіймає кавалера у нижні обійми, то до ранку не випустить. Того й покривіли в неї литки...»

Я вірив і не вірив. Але тільки забачу здала Яну, мимоволі ревниво приглядаюся: чи бува не покривішали за ніч її ноги... Оскільки у райцентрі, знав, стільки бабичів на кшталт Миколи-водія — хоч відбавляй. Того й дивися — перехоплять.

Тієї ночі ми подалися у найдавший кут стадіону і опинилися аж за дальніми футбольними ворітьми. За сотню метрів від них ледве чутно по гострому камінню шамотіла невеличка річечка. На небо викотився здоровенний місяць,

залив м'яким, таємничим, сріблястим, аж начебто фосфоруєчим світлом долину. Я тільки тепер помітив, що на побачення вона цього разу принесла під пахвою невеличкий сувій. Коли Яна його розгорнула, на травичку приємною підстилкою впало бархатисте покривало. Я зрозумів, що час мій прийшов.

Важко й уявити, що та як було, але пам'ятається великий лупатий місяць над головою, звабливі оголені ноги, одні-єдині на всій залитій нічним сяйвом широкій долині, і... пси. Де і звідки вони взялися тут глибокої ночі, я й не помітив. Тільки зчинилася враз така гавкотня, немовби проснулася справжня псарня. Із десятків їх, хвостатих волоцюг, розсілися напівколом довкруги нашого примітного ложа, і давай цявкати, рявкати, заливатися. А коли вигулькнув із штанів проти ясного місяця мій оголений зад, таке тут здійнялося, — ні пером описати, ні на словах передати. Тільки ворухнешся, а воно, зараза, так дзявкотить і, чути, позаду летить, рясним гавкотінням попереджаючи, що ось-ось гадюче кусоне за ногу чи, не приведи Боже, вп'ється зубами у саме тіло. Я що лишень у любощах поворухнувся, тут же і відчайдушно змахну, то однією, то іншою ногою, відбиваючись від зубатої напасті. «Геть! — кричу поміж безумним палом, що охопив усе тіло. — Геть, паскуди! Не перешкоджайте!» А вони ще дужче скаженіють, біснуються, заливаються невимовною люттю одне перед одним. Не перше кохання, а справдішня мука.

Яна прочутилася з пристрасті, мрійливо дивиться на місяць, слухає псів, луни від яких котяться понад річкою та стадіоном і вмирають десь на верхівках гострокутих тополь, задумливо каже:

— Ой, либонь, козаче, від твоїх майбутніх любощів у житті буде стільки слави, як від цих собачих побрехеньок, які рознеслися по всіх левадах і долинах.

— Не кажи, а то іще наврочиш, — поспіхом озиваюся, відчуваючи, як душа втікає у п'ятки. Але, здається, було уже пізно.

І ось знову собаки. «Ет, — подумалося, — це, напевне, поганий сон із приводу того, що Люда не здалася». І забув за нього. Треба було думати про основну суть свого приїзду.

Коли я виходив із готелю, то в фойє наштовхнувся на справжній натовп відпочиваючих. Те місце, де знаходився адміністратор, було буквально обліплене людьми: мабуть, був масовий заїзд якоїсь делегації. Мені навіть не хотілося дивитися в той бік, чи є ще там моя нічна пасія, оскільки вважав себе ображеним нею.

Думки були спрямовані на те, де знайти кефіру, як розшукати Інну. Напевне ж, варто пройтися побіля дому з горіховим раєм у кроні.

На моє запитання про кефір продавці гастрономів лаштували на ликах дивні гримаси, начебто я запитував про ґрунт із місяця. Тут, у глибинці соціалістичного раю, такого, либонь, взагалі не вживали.

Облизавшись у черговий раз, я вийшов із магазину і тут ненароком помітив на протилежному боці вулиці дві знайомі фігури. Вони якраз вигулькнули з-за рогу будинку і йшли, весело розмовляючи. То були Інна Іванівна і Марина. Але поруч із ними крокував і якийсь чоловік. Приглянувшись пильніше до його, зрозумів, що й він мені знайомий. Я не раз примічав його на різного роду ідеологічних нарадах, де цей чоловічок із солом'яним чубиком, закинутим оселедцем над чолом, вештався поміж високого начальства, подаючи папки і папірці. Сумніву не було, це був благовірний моєї горіхової принади. Отже, і тут стався новий уже облом.

Намагаючись утримати на плаву свій душевний стан, я попрямував у редакцію міської газети і за години дві в

автомобілі одного з директорів радгоспу уже мчав у віддалене господарство. Треба ж було виправдати тижневе відрядження цікавими журналістськими матеріалами. Було вже добре зрозуміло, що ніякі інші справи, окрім суто виробничих, цього разу мені не підуть до рук.

Близько опівночі, позаяк раніше посидінки у винних погребках радгоспів, куди навідувалися столичні гості, не закінчувалися, мене підвезли до готелю. Я направився до входних дверей. Але вони вже були зачинені. Нічого не залишалось іншого, як просто грюкати: ніякого дзвоника ніде не було видно.

Після третього чи четвертого мого настирливого стуку я враз за спиною почув веселий і ніби знайомий голос:

— А ми запізнiliх гуляк до себе не пускаємо...

Я оглянувся і остовпів. Позаду мене, на підвищенні, оскільки знаходилася вона на ганку першого поверху, який був розташований на висоті метрів півтора від ґрунту, стояла адміністратор Люда. Та сама, яка так познущалася наді мною попередньої ночі.

— Ти, — здивувався я?

— Я, — з грайливістю у голосі відповіла вона.

— Ти ж повинна бути дома. Це не твоя зміна...

— Ого, — заусміхалася вона, — то ви вже вивчили навіть мої зміни. А ви не враховуєте того, що і наші люди теж ходять влітку у відпустки. Що, можливо, у нас не вистачає кадрів і іноді доводиться працювати по дві зміни підряд...

Ще за хвилину, після пояснень свого постійного перебування на роботі, вона враз заявила:

— А ви не могли б пройти не через двері, оскільки мені далеко обходити, щоб відкрити їх, а сюди, через балкон? Я навіть вам руку подам для зручності...

Рука у неї маленька, в ніжній бархатистій шкірі. Я ці оксамитні шовки у своїх долонях беріг іще з ночі. Від тієї

миті, коли ми удвох несамовито, без єдиного писку, перетягувалися у глухому нічному коридорі. Ці доторкання вийнули на мене новою хвилею щирої, незабутої приязні. В голові від того аж запаморочилося.

Але тільки ступив на балкон, побачив яскраво освітлену кімнату. В ній за столом сиділи дві літніх жінки. Перед ними була відкрита пляшка вина, скибки порізаного маленького кавуна.

— Ви б, Петрівна, побачили, які кавуни Зельманович із радгоспу привіз нашому постояльцю із райкомівського номера. А персики. А вино...

— Може й нас пригощать, — багатозначно обізвалася котрась із жінок.

— Звичайно ж пригощу, звичайно, — швиденько обізвався я, наче тільки й чекав на цю okazію. — Тільки нехай Люда піде зі мною, допоможе принести.

— Ні, ні, — тут же запручалася вона. — Піде Петрівна. Мені тут можуть подзвонити, міліція з своєю паспортною перевіркою нагрянуги може. Нехай іде Петрівна.

— Та хто ж там подзвонить, — мовила одна жінка. — Уже пізно. А приїде міліція, ми відчинимо...

— Вони ж хочуть, Людо, щоб ти пішла. Ти краще будеш нести, — обізвалася інша і дрібненько засміялася. — Тільки вибирай там краще для нас...

— Там усе гарне, — якимсь наче здавленим голосом відповіла адміністратор.

Я легенько взяв її за плечі і повернув до дверей, ледве помітно підштовхнув. Люда начебто знехотя ступила крок, другий...

— Іди, іди, — казали жінки, — ми вас зачекаємо...

Коли ми підіймалися сходами на другий поверх, крокуючи позаду, я не втримався і підступився ближче, обійняв її з такою несамовитою силою, що у ній щось аж хруснуло.

Люда на мить уся затремтіла. Але тут же похопилася. Запручалася.

— Ви що, — тихенько зашипіла. — Ще хтось побачить...

Від цієї миті все моє ество перетворилося на велику мембрану. На єдиний чуттєвий механізм. Поки ми йшли коридором, поки я тихенько відмикав двері, мені було чути тільки громові удари власного серця. Слина перетворилася на клей. Якби потрібно було щось сказати, я б, напевне, не міг би обмовити й слова. Бух, бух, бух — ударило серце. Ми зайшли до кімнати, я тут же вглибив ключа в замок і повернув його. Повернувся до Люди. Очі її були до неймовірного великі. Поруч пульсувала голубенька жилка. Тільки на одну-єдину дрібнесеньку мить я подумав про те, що моє серце начебто випереджує удари її серця. І що, треба, мабуть, запустити їх в одному ритмі.

Іншої бурхливої хвилі все перетворилося на ураган, справжній тайфун. Люда спершу, здається, пробувала щось заперечити, мовляв, там же унизу на нас очікують. Але нетерпіння гарячої здавленої жадою було стільки, що вона піною виривалася із мене. Це була стометрівка за 10.00, із претензією на світовий рекорд. І вона також піддалася цьому стаєрському бігу, подеколи навіть і випереджаючи мене в ньому.

Ми принесли вина, кавунів, персиків, винограду, і Люда, вибачаючись за певну нашу затримку, розпашілі обличчя, заходилася пояснювати, що не втрималися, мовляв, аби не перехилити по келиху вина, таке ж воно навдивовижу смаковите. Жінки, ховаючи очі, почали вихваляти плоди, а коли посмакували вина, то заходилися згадувати хазяйську кмітливість Зельмановича, якого тут знали всі. Десь за півгодини мій рот від позіхань уже не можна було стримати і, гречно дякуючи за компанію, я подався спати. При цьому встиг шепнути Люді, що мої двері будуть відкриті.

Сон охопив мене, мабуть, ще на підході до ліжка: було вже за опівніч, далася в знаки, мабуть, і попередня безсонна ніч. Але, здається, я тільки провалився у самозабуття, як хтось мене легенько гладив по голові.

— Оце так кавалер, — чувся жіночий голос. — Позвав у гості, а сам аж хропе...

Попервах я ніяк не міг уторопати, хто це. І тільки за якусь мить-другу збагнув: Люда. Мені пригадалося, що, розхвалюючи своє вино, Дімонт називав його «бабоукладчиком». Ви, мовляв, попробуйте славненько налити його гарній жіночці, казав, побачити, як вона сама прилине до вас. Мій «бабоукладчик» грамоту знає — принаджує жінок до чоловіків...

Люда була явно під дією чарів нектару Зельмановича.

— Роздягайся і лягай, — нарешті обізвався я, голублячи її коліна, руки.

— Ні, ні, — заперечила вона. Нарешті зважившись у звертанні до мене на «ти», тихенько запропонувала: — Вставай, пішли в інше місце, я принесла ключ від кращого номера. Там і душ є...

Ми піднялися поверхом вище. Вона відкрила кінцевий номер, за яким більше не було дверей, але до коридорного вікна ще залишалася чимала відстань. Було зрозуміло, що це обширний за розмірами готельний номер. Переступивши поріг, я кинувся було шукати вмикача світла, але Люда запротестувала, копірсаючись під дверима із замком, блокуючи його:

— Не треба. Це дуже примітний номер. Усі в окрузі знають, якщо тут горить світло, значить приїхало високе начальство...

Це був просторий, двокімнатний номер. Ми зайшли до спальні. У сьайві вуличних ліхтарів добре проглядалося величезне двоспальне ліжко. Люда підійшла до шафи, діс-

тала простирадла, заходилася застеляти лежбище. Але мене вже пройняв такий неймовірний пал, що я знову, як це було кількома годинами раніше на сходах готелю, підійшов до неї позаду і міцно-міцно обійняв. Цього разу вона не пручалася. А лише спалахнула, знову затремтіла і почала пестити мої руки. Коли на мить я трішки її відпустив, повернулася до мене обличчям, взяла за низ свою сукню, підняла її над головою і жбурнула в той бік, де, напевне, стояло крісло. Вона була геть гола. «Он він, бабоукладчик» — майнула весела і дещо осоружна думка.

Ми впали на недостелене ліжко і завовтузилися в пошуках плотського раю. Але щось одразу складалося не так, як треба.

— Ой, легше, обережніше, — почала проситися вона.

Який там «легше». Такі перестороги лише заохочують чоловіків до герца. Подібної миті їм починає здаватися, що вони найдостойніші з усіх мужчин. Таке почуття немовби додає ще більше сили й активності. Мовляв, он же ж який я вмілий та потужний. Більше подібних не буває.

Але, схоже, Люді те все явно йшло не до шмиги. Вона запручалася, заборсалася і попросилася:

— Відпусти. Зараз же відпусти.

— Що таке? — не вгавав я.

— Мені погано. Боляче.

— Що ти вигадуєш...

— Правда, надзвичайно некомфортно...

Вона відсторонила мене і скрутилася на ліжку в клубок, руками ухопилася за живіт. От це так номер. Я ніколи не чув про таке, що під час любовців жінці може виявитися погано. Став було думати про те, що це, напевне, від недоласканості. Чи, мо', вона взагалі не така як усі: починає все начебто як потрібно, а потім. Он і минулої ночі, після нашого перетягування канату в нічному коридорі, була така

активна в ласках, здається, уже здалася на мою милість, а потім враз неначе хто підминив. Ось і тепер.

Я заходився обцілювати її фігурний бік, шовкові стегна, круглі красиві коліна. Реакції ніякої. Якоїсь миті мені здалося, що вона ще щільніше скрутилася в клубок, почала масажувати свій живіт. Я теж заходився допомагати їй у цьому, але вона тут же запротестувала:

— Не треба, мені дуже погано.

— У тебе подібне траплялося? — справився я.

— Ніколи.

— Що ж це може бути таке?

— Я не знаю.

Тут я помітив, що їй стало справді погано. Вона вся покрилася холодним потом. Її бив дрібний озноб.

— Дістань із шафи ковдру, — сказала ледве чутно, — накинй на мене.

Тут уже мене пройняв приступ першого переляку. А що, майнула думка, коли вона помре? Оскільки опинившись під одіялом, Люда почала тихенько стогнати, перевернулася у клубок на інший бік. Тоді мене неодмінно вирахують за причетного до справи загибелі красивої жінки, хоча в чому ж моя вина?

— У тебе немає обезболюючих? — тихо простогнала адміністратор з-під ковдри.

— Обезболюючих? Ні. Я навіть не знаю, які вони з вигляду.

— Тоді одягайся і подай мені телефон.

Я приніс телефон із довгим шнуром. Вона продиктувала короткий міський номер. Я тут же набрав його. В нічній тиші було чути, як посилаються гудки, хоча трубка лежала поруч із обличчям люди, на подушці.

У ній враз почувся голос чоловіка.

— Сергію Васильовичу, будь ласка, вибачте, — намага-

ючись говорити голосно, в своїй звичайній манері, сказала моя страждальця, — це Люда, адміністратор. Тут у нас одній жінці стало погано. Можливо, у вас є якийсь обезболююче, позичте нам... Ага, я зараз пришлю її чоловіка...

Поклавши трубку, ледве чутно сказала мені:

— Підніметься на верхній поверх, відшукаєте номер 504. Там живе наш постійний постоялець, керівник цирку шапіто, який усе літо працює під вікнами готелю. Постукаєте, він дасть вам пігулку...

Побитим псом із підібганим хвостом підіймався я поверхами, стукався до якогось там готельного номера, через двері мені подавали таблетку, і я ніс її до таємного нашого з Людою пристанища. Прочинивши двері, я з острахом підступився до ліжка. Першою була думка: «чи жива?». Вона простягнула руку. Я подав склянку із водою, допоміг їй підвестися.

Ні через двадцять хвилин, ні через півгодини їй не полегшало. Мою коханку кидало то в жар, то в холод. Вона ледве переворухувала язиком. Але сказала, що заміжня, що чоловік її ходить у керівництві району. Мені ці відкриття були немовби молотком по пальцях.

— Усе, — сказала Люда, — треба спускатися вниз. Тут мені знаходиться на можна.

— Давай я тебе проведу. Понесу...

— Ні, ступайте вниз, на перший поверх, — вона знову перейшла на офіційне «ви», що ще більше підсилило якусь внутрішню тривогу. — У тій кімнаті, через балкон якої ви пробиралися в готель, спить Петрівна. Гукайте її сюди. Але перш, ніж іти, подайте мою сукню...

Я потемки віднайшов плаття. Воно лежало на підлозі побіля крісла. Люда наполовину підвелася в ліжку, але звестися, бодай сісти в ліжку, посунутись до краю не могла. Довелось допомогти. Сукню зодягти їй теж було не під силу. Довелось мені робити це за неї. Цієї миті мене пронизала

думка про те, що до цього часу жінкам завжди допомагав лише оголюватися, але ось привелось й одягати.

У мертвій готельній тиші, крадучись, тихенько спустився на перший поверх, віднайшов у тьмяному коридорі ледь прочинені двері чергових:

— Петрівна, — прошепотів у кімнату.

Жінка на ліжку сторожко заворушилася, швиденько підвелася.

— Що сталося?

— Люда просить, щоб ви пройшли до неї на третій поверх...

— Вона у люксі? — тільки й запитала. Хутенько пішла вперед, я заледве встигав. Підбігла до згорбленої тіні, що примостилася на краєчку ліжка. Щось зашепотіла. Людмила їй у відповідь.

— Тримайся за моє плече, — нарешті сказала Петрівна. — Пішли хутенько...

— Давайте я з іншого боку підсоблю...

— А ви, — вибухнула літня жінка, — швиденько тікайте відсіля і ніде не показуйтеся. Щоб вас і не бачили.

Підстреленим гусаком я поплентався на другий поверх, не знаючи як бути далі. «Оце ж, чмур, і погуляв!», — вертілася в голові пришелепувата фраза, що застрягла в свідомості, зачакловано крутилася, неначе зламана платівка на грамофоні. Що більше розмірковував, то більше упевнювався у висновку, що треба негайно звідси щезати. Прильотом усе кидати і втікати світ за очі.

Було видно, що Людмилі щодалі гіршає. Зараз переполюхана Петрівна, напевне ж, гукне швидку допомогу. Це причорноморське містечко неначе великий хутір, мабуть, кожен про іншого знає все. Уже на ранок всюди рознесеться, що в готелі сталася надзвичайна подія: хтось когось так покохав, що довелося до лікарів звертатися.

Після усвідомлення цієї невідворотності, я не міг далі розмірковувати логічно і послідовно, буквально задихався від буйства фантазій, котрі переповнювали все моє єство, просто-таки розпирали. Я довго бився, намагаючись згадати дослівно фразу, яку Людмила крізь муки обронила на тому триклятому широкому ліжку про свого чоловіка. Здається, вона сказала, що він у неї — заступник голови райвиконкому. Йому ж неодмінно лікарі, напевне, сам головний лікар побіжить доповісти, що проблеми пов'язанні не з шлунком, не з ногою, чи рукою...

Далі мислити я не міг, біг до крана в умивальнику, підставляв туди лисину і охолоджував, охолоджував. Потім майже підтюпцем знову, як і попередньої ночі, бігав туди-сюди тісенькою кімнаткою. «Що за Люда, де вона знайшла мене чи я її? За що це кара така?»

Відповіді не було. Ледь уловима нічна сірість наповзала на вікно: над морем сявся ранній літній світанок. Я вирішив, що пора вже й провідати мою таку невдалу коханку. Тихцем, аби не скрипнути, спустився на перший поверх, навшпиньки підійшов до дверей чергової кімнати, просунув голову. В нічному присмерку побачив, що обидва ліжка зайняті.

— Люда? — стиха позвав.

Вона відгукнулася з того ліжка, котре знаходилося ближче до виходу.

— Як ти почуваєшся? — справився.

— Уже краще, — відповіла тихим, здавленим, пригніченим голосом. Важко було не зрозуміти, що насправді все виглядало далеко не так.

— І зовсім не краще, — почувся сердитий голос Петрівни. — Приїздила швидка, зробили обезболючий укол, але й він не допоміг. Вона навідріз відмовилася їхати в лікарню. Не знаю, що далі буде... А я вас, до речі, просила зникну-

ти. Не приходьте більше, не нагадуйте про себе... Так буде краще...

Людмила мовчала. Щось відповісти — виглядало б геть безглуздим. Підбадьорювати мою коханку, яка опинилася в цілковитій халепі — ще абсурдніше. Я тихенько причинив двері і з розбитим серцем, у жахливому настрої почва-лав нагору. Сну не було. Барометр джигунства показував на одне — пора збирати речі.

Найважчим виявилось дочекатися ранку, щоб спуститися в фойє готелю і, начебто нічого й не сталося, отримати в адміністратора паспорт. Муляли питання: а хто ж його видаватиме? Людмила? Але ж вона явно не в змозі сісти за робочий стіл? Коли сонце залило кімнату, я взяв речі і пішов на вихід.

Унизу було гамірно. Якраз від'їздила група відпочиваючих. Весело пересміювалися хлопці з дівчатами. Мені довелося прилаштуватися у хвості черги на одержання документів. За стійкою розпоряджалася Петрівна. Вона одразу примітила мене. З купи документів виокремила мій паспорт і, змигнувши мені бровою, відійшла з ним у бік від столу, до якого з'юрмилася гамірлива молодь.

— Як справи в Люди? — тихо запитав я. — Де вона?

— Тут якраз вранці автомобілем був її сусіда, отож, забрав із собою додому. Кращого немає нічого. Можливо, гукне лікаря додому. Якщо ж ви зібралися від'їжджати, я можу домовитись із старшим цієї групи, аби вони підвезли вас до обласного центру. Інакше ви звідси нічим іншим не виберетесь...

Про краще у даній ситуації я не міг і мріяти. Даремне, либонь, сердився в готельному номері на цю жінку, яка суворо відшивала мене від Людмили, просто-таки забороняючи цікавитися станом її здоров'я і з'являтися поруч після того, як їй стало погано. Можливо, досвідчена, вона просто

турбувалася про те, аби не сталося розголосу, непокоїлася про честь своєї молодшої подруги, ставши мимовільним свідком такої курйозної нічної пригоди.

Повернувшись на роботу в Києві, я день і ніч не знаходив собі місця. Як же ж там справи в готелі над морем? Чи одужала красива жінка Людмила? Як її здоров'я? А що коли ні? Фантасмагорії, потворна уява малювали найжахливіші жахи, про які нині і соромно говорити. Я накручував себе до такого болісного стану, що в окремі дні мене страшило, коли відчинялися двері робочого кабінету і на порозі з'являлася невідома людина. Мені здавалося, що то неодмінно гонець із жахливої готельної ночі над морем несе для мене погану звістку.

Можна було б розшукати Зельмановича, справитися у нього. Але при згадці про Дімонта я одразу відкидав цей варіант. Директор радгоспу видавався дещо просторікуватим. А що коли Людмила, як мовиться, ще на корені зуміла зам'яти всю справу, і я мимоволі вчиню щодо неї провокацію, запитавши у добре знайомого їй чоловіка про те, як вона почувається після ночі в готелі, де я ночував? Це означало б видати себе із головою.

Багато разів думав над тим, аби зателефонувати безпосередньо в готель над затокою. Але зробити це по тій порі було не вельми просто. Той куток Причорномор'я, де звершилися літні події, ще тільки-тільки під'єднували до мережі автоматичного зв'язку. Тому якби просто надумати мені й зателефонувати, належало б тримати зв'язок через телефоністку тамтешнього районного вузла. А це означало, що при розмові конче довелось б засвітити саму Людмилу. Не секрет, що вухаті баришні із телефонної станції завжди дослухалися до суті далеких розмов, тим паче із столицею республіки. Тому належало чекати якоїсь іншої okazji. І розв'язка таки нагодилася.

Тієї осені до цифрового кодового зв'язку нарешті підключили і її місто. Від друга-журналіста з області, в котрій мешкала Людмила, я дізнався і телефонний номер готелю. Кілька днів, як кіт довкруги гарячої каші, ходив довкола записки із простенькими цифрами на столі. Виважував у собі суть майбутньої розмови, оскільки, на диво, не знав я ні її прізвище, ні бодай як по-батькові величають ту бідову Людмилу. Все якось так у нас із нею чарівною склалося, без належної поглибленої ідентифікації смислових значень, без тривалих, як кажуть, обнюхувань. Відтак для мене це повернулося чималими нервовими потрясіннями. Про неї саму я вже взагалі промовчу, оскільки і гадки не мав, чим усе завершилося.

Якось я зумисне довго затримався на роботі, коли вже всі розбрелися по домітках, і спітнілими від хвилювання руками набрав код та потрібний номер. Невдовзі десь далеко обізвався бадьорий жіночий голос.

— Чи міг би я порозмовляти із черговою Людмилою? — замість привітання вигнітив із себе.

Жінка на тому кінці дроту на хвильку, либонь, задумалася чи здивувалася, а тоді запитала:

— А хто ви, звідки дзвоните?

— Із Києва...

— З Києва? — було зрозуміло, що вона вразилася. А ще за хвильку запропонувала: — Тут у мене зараз багато людей, якщо можна, зателефонуйте, будь ласка, через годину...

Увесь цей час я карався немилосердними муками: чи Людмила це брала трубку, а чи ні? Якби хтось інший, розмірковував над столом, він неодмінно справився б про те, яка саме Люда потрібна, позаяк, можливо, там трудиться не одна жінка з таким іменем. Неодмінно поцікавилася б, з якої саме проблеми телефоную, бо хто ж туди із столиці добивається, або ж неодмінно запитала, що, мовляв, їй

належить передати. А тут же просто попросилася на перемовини тоді, коли нікого поблизу не буде. Якимсь шостим відчуттям збагнув: один лише раз зателефонував і, схоже, натрапив на вдачу.

Замовлена година закінчувалася за чверть дванадцятої ночі. Але я мужньо витримав всю перерву до останньої секунди. І, що називається, почувши в трубці уже знайомий далекий голос, упевнено, начебто лишень учора розпрощалися, сказав:

— Здрастуй, Люда! А винця від Зельмановича тобі не хочеться?

У відповідь вона голосно і щиро засміялася. Мені уявилося, як цієї митті побіля виска на білявій її голівці звабливо б'ється голубенька прожилка, і від цього на серці стало радісно та щасливо. І настрої у неї, очевидно, був хороший.

— Як здоров'я твоє? — справився тут же.

— Слава Богу, все добре. Бачите, на роботі. Коли ви не звернетесь, а я тут беззмінно. Правда, зараз у нас завершується бархатний сезоні ще трохи запізно. А ви бува приїздити не збираєтесь?

— Лиш би ти позвала, — проникливо сказав у трубку. — Навіть цієї доби виїду. Гукни, поклич мене, зараз помчуся...

— Правда? Спасибі. А то ж ви кинули все і навтьоки...

— Мене твоя Петрівна буквально із готелю викурила. А що з тобою приключилося?

— Ні, ні, по телефону про таке не говорять...

— І все таки. Ти ж тихенько скажи, а то я ніяк собі сам не можу пояснити всього. Гризоти вже замордували мене.

— Ось і даремне. Ви тут зовсім ні причому.

— Це ж як? Ну, скажи, поясни... Тихенько...

На хвилюк запала тиша. Очевидно, для певності вона ще раз оглянулася довкруги, чи нікого ніде не має, чи при-

чинені двері, де відпочиває її помічниця, і тоді стиха промовила в трубку:

— Заворот матки...

Мені нічого не сказали ці два слова, але було зрозуміло, що це щось надзвичайно болюче. Так же ж страждала вона, бідненька.

— І як же ж ти відчуваєшся тепер? Як дома?

— Усе гаразд. Будь ласка, заспокойтесь. Просто все це болісна наука для мене. Доказ того, що не можна грішити. Бог наказує. Я рада, що все позаду. І ми, давайте, забудемо цю історію. Берег такий широкий і довгий. Так що в інший раз їдьте в інші краї...

НАБУТА НЕЗДАТНІСТЬ ДО ВТЕЧІ

Якось на початку однієї весни я приїхав до своїх родичів, які мешкали у невеличкому містечку. Була пора, коли ринки після соціалістичних гострих нестач усього, про що тільки можна було б обмовитись, тільки-тільки завзято і наполегливо насичувалися товарами. І мої друзі, тупо використовуючи мене як банального їздового, вмовили поїхати на ярмарок сусіднього великого міста. Щось їм там конче необхідно було відшукати на речовому ринку, прикупити.

Стояла рання весна, час, коли вже начебто й сонечко обнадійливо проглядає, а то буває із ночі снігу стільки насипле, що під обід на вулицях уже справжній потоп: мокрий, брудний сніг впереміжку з чорною холодною водою все перемішує під ногами в прикру хляпанину. Саме такої години ми припаркувалися побіля воріт торговища і, коли мої попутники, незграбно й кумедно перестрибуючи через калюжі, подалися на базар, я відверто занудьгував у салоні

авто, безуспішно силуючись на хвилях радіо налаштуватися на якусь більш-менш пристойну програму. Але від ринкової площі, де зупинився я, до великих міських центрів було аж надто далеко, і сюди, до провінційного міста, долинали лише відголоски якихось потужних радійних програм чи то із далекого турецького берега, чи з якоїсь там румуно-мадярської сторони. Лише іноді я вловлював для себе більш-менш зрозумілі слова, схожі на щось таке, що мало б, напевне, означати «радіо Букурешті».

Зрозумівши нарешті, що ні передачі сприйнятливою для мене мовою, ні бодай музики я з приймача не видобуду, безсило вимкнув його і став знічев'я спостерігати за людьми. Сюди-туди снували наполовину спиті чоловіки, бабки із клумаками, в'язанками часнику, жовтавими кабаками в руках. Пробігли патлаті молодики із відкоркованими пляшками пива. Прямо перед моїм авто зупинився міліціонер із потертою до непристойного вигляду папкою під пахвою. Буквально із двох рук він лузав біле гарбузове насіння, молодцювато і безпардонно спльовуючи його на всі боки. Йому дорогу перекрила чорна, з великою куделею фарбованого волосся на голові жінка, з густо наваксованими губами. Вона широко і розгонисто жестикулювала руками в розмові, жваво і ні на мить не закриваючи рота, щось переказуючи йому. При цьому пишні і вульгарні її варги брудними червоними хробаками то скаблувалися, то розтягувалися при посмішці, то кисло кривлялися іншими зухвалими гримасами.

Я й не примітив, як тут-таки поруч зі мною, на розбитому тротуарі буквально за боковим вікном мого авто зупинилася молода показна жінка, а може, й дівчина. Обличчя її я не спостеріг, позаяк стояла вона до мене спиною, розмовляючи із якоюсь літньою дамою. На плечі спадало м'яке каштанове волосся в легеньких завитушках. В очі кидалися

короткі модельні черевички, під якими чітко вирізнялися красиві стрункі ноги.

Я, забувши про все на світі, витріщився на цю природну досконалість, бо це справді був показний витвір жіночого мистецтва. Це була справжня статечна лань із чарівними принадами. Мені пригадалося, що десь перед цим я вичитав, начебто при визначенні презентабельності вигляду чоловічі імпозантні стрункі ноги жінки, здатної сколихнути чоловічі притаєні чуття, повинні мати певні свої параметри. І найпершим таким виразником справді примітних, красивих жіночих ніг у солідних світових модельних агентствах є поняття про так звані «чотири віконця». Так би сказати, просвіти поміж ніг, коли жінка стоїть. І хоч ноги, зрозуміло, не відбитки пальців або ж сітківка ока, які є суто індивідуальними, неповторними, все ж вони за своєю будовою і показним виглядом унікальні, двох однакових жіночих пар ніг не буває. Так, принаймні, стверджують фахівці.

Я завовтузився у кріслі, ледь не носом приліпився до скла, намагаючись пригадати, в яких саме місяцях мають бути ті обворожливі віконця, і порівняти з екземпляром, який наче на виставці було продемонстровано тут-таки, переді мною. І тільки зумів припам'ятати, що нібито місце над коліном в нижній частині стегна такої показної жінки повинно бути найвужчим. Але чи мала таку звабливу дірочку красуня за вікном, мені примітити не вдалося. Вона, наче відчувши, що її прискіпливо обмацують поглядом, враз стрепенулася, повернула головою і сюди, і туди, озирнулася назад, ковзнула навіть уважним поглядом по вікно авто, за яким притишився я, але, благо, помітити мене не зуміла, оскільки скло було затуманене до чорного, попрощалася зі своєю візаві і неспіхом пішла від моєї засідки.

Я тільки встиг помітити, що з лиця вона ще зовсім молода і надивовижу принадна. З витонченим невеличким

носом, із тонкими рисами обличчя і ясними, чистими, прозорими очима.

До того ж все на ній було вдягнуто за принципом: менше матеріалу, максимум прилягання. Від того на всій гарній поставі, окрім струнких і красивих ніг, ще виділялися пружні і звабні сідниці. Вона ступала легко і граційно, тримаючи рівно плечі і голову.

Мені було видно, як моя випадкова привиба повернула на ринок і, вибираючи дорогу в брудній холодній сніговій ющі, за хвилину-другу зникла поміж торговими рядами.

Ні, всидіти на місці я вже не міг. Десь усередині мене спершу спустилися якісь внутрішні гальма. Мені гостро закортіло подивитися зблизька на ту ставну лань, котру щойно вгледів. Але на дворі було так непривітно і сиро. Я декілька хвилин, десь усередині аж брижачись з уявного холоду, спостерігав за тим, як молодий чоловік, бажаючи випередити автомобіль, який рухався дорогою, перебігав через вулицю і геть провалився у калюжу під снігом. Тепер неподалік він викидав мокрий сніг із черевика, стоячи на одній нозі, іншу, з мокрим носком, дивно, зовсім якось погусячому підгинаючи під собою. Тому я вагався, чи варто виходити за такої погоди на вулицю? Адже зі своїми знайомими домовився, що на все про все їм виділяється максимум дві години, а вже з півгодини поминуло, як я самотньо киснув в салоні авто, отож, чи варто було обмочувати ноги? Та й ніякого практичного інтересу в торгових рядах для мене не було.

Але якась незрима внутрішня сила підвела мене. Перед цим я, зазирнувши до дзеркала на вітровому склі, погладив гребінцем свого чубика, на всяк випадок перекинув гроші із кишені штанів у внутрішню піджака. Закрив авто на сигналізацію і спокійною ходою направився між ті ряди, де нещодавно зникла струнконога баришня.

Знічев'я я оглядав товар на саморобних прилавках, роззирався на бундючних і закутаних у теплі хустки та шапки невеселих продавців. Десь хвилин через п'ять між головами сновигаючих людей я зазримітив уже знайомі кучерики каштанового волосся. Мною примічена молода жінка стояла перед прилавком і про щось розмовляла із продавцем. Було видно, що вона не цікавилася покупкою, а начебто навідалася до знайомої в гості. Я підійшов поближче, зупинився біля сусіднього прилавку, намагаючись почути, про що розмова, водночас придивляючись до того, чи буває немає поблизу моїх знайомих, котрих я вивіз на ринок. Вони б тут же поламали всю ситуацію, планів на яку у мене насправді ніяких ще не було. Мені просто хотілося поближче поглянути на жінку, яка виманила із затишного салону авто у промозглу сирість кінця зими чи, можливо, уже й ранньої весни.

Коли жінка, навпроти товару якої я зупинився, вдруге справилася в мене, що б я хотів купити, стало зрозуміло, що треба було відважуватись на якісь подальші діяння, адже так стояти без причини, перекиваючи дорогу всім у тісному торговому ряду, нічого не кажучи продавцю, безсоромно розглядаючи жінку біля сусіднього прилавку, було просто абсурдно. Тим паче, що суті розмов у сусідньому торговому місці я не зрозумів, оскільки тут же поруч два чоловіки, весело перегукуючись, приміряли куртки, а сусідній продавець потішно і голосно переповідав комусь про день народження у кума. Я лише встиг добре зазримітити, що мною переслідувана каштанка мала свіжий, молодий вигляд. На фоні довколишньої сірості дня, коли із напнутих над головами брезентів та целофанів капало і лилося, особливо примітно вирізнялися її очі небесно-синього, аж голубого кольору. Під ними був невеличкий носик благородної форми. Ніжний рот з верхньою губою,

вигнутою, немовби лук Купідона. Високий чистий лоб. Досконалий овал лиця. Ще зумів я спостерегти ледь примітні прикмети таємного пушку над верхньою губою незнайомки, що виразно зраджували породу запеклої гарячої крові. Від вигляду їх по моїй спині начебто хтось невидимий провів віником із кропиви...

Можливо, саме це, останнє, і додало мені впевненості й нахабства. Я сміливо зробив кілька кроків уперед і став перед жінкою за прилавком, поруч із струнконою приманою. Це була пишногруда молодиця років із тридцяти, на видному обличчі охайно підперезана виразними чорними циганськими бровами, під якими теплими вогниками іскрилися зеленкуваті очі. Якесь природна, натуральна хитрість так і випирала з неї. Зиркнувши на мене, вона вже навіть було відкрила рота, аби сказати щось на кшталт «беріть, що на вас дивиться».

Але я випередив її. Дивлячись прямо у вічі, я і для себе самого несподівано, не звертаючи уваги на красуню, що притихла за моїм плечем, сказав:

— Чия ж вона така ніжна і чарівна буде? Я вже півроку чумакую по її п'ятах, виціловую всі її сліди... Допоможіть мені, будь ласка, скажіть бодай як звати її, ненаглядну. Підкажіть, як мені викрасти її? Я готовий на все... Терпінню моему прийшов уже кінець...

Зупинена у половині спроби вимовити щось важливе до мене, вона так і застигла з відкритим ротом, а тоді весело пирснула зо сміху і, звертаючись до миловидної каштанки, на яку я так ні разу й не зиркнув, весело сказала:

— Ти чула, Ніно? А ти ж, чудненька, спадаєш із тіла за тим, що нібито нікому не потрібна... Он які милі чоловіки цьомкають твої шлейфи...

Зачувши ім'я струнконою, я тут же, і оком не зморгнувши, продовжив все у тому ж удаваному, грайливому стилі,

не відводячи погляду від насмішкуватих зелених озерць чорнобрової і пишногрудої бестії:

— Я написав вірша про її чарівне і незабутнє ім'я. Ношу у серці, і прочитаю його першій вам, аби ви передали їй, блискучій... Ця поезія просто рветься з мого залюбленого серця. Слухайте:

*Я пригадав свій перший спів
І твоє ім'я з двох складів.
Що перший склад, болюче «ні»,
Всю душу виболів мені.
А другий скла, о, другий склад!
Не вернеш юності назад...*

Перевішивши подих після декламування строф, я тут же відчайдушно випалив:

— Ім'я таке, що спершу в ньому як шлагбаум начебто заперечливе «ні», а вже тільки потім — широке, розлоге — «на». І, зрозуміло, скільки вже забажаєш... Але вона така незрівнянна, така неперевершена і вродлива, а я так довго сохну по ній, що вже просто зараз готовий приступити до другого складу. Допоможіть мені. Не відмовте лишень...

Пишногруда жінка якось по-змовницьки нахилилася до мене і, дещо притишивши голос, заговорила:

— Ви ж справді подивіться, яка класна краля, рівної їй немає в усьому місті. А він, пройдисвіт, кинув її, поволочився до малолітньої. Ніночка ж, бідна, буквально помирає без ласки, без чоловічої уваги. Бо не кожен наважиться підійти, заговорити до такої шикарної та доглянутої... От вже ця жіноча доля...

— Валю! — озвалася нарешті струнконога, терновим своїм, грудним голоском. — Ти що таке там розкажуєш про мене...

— А що, може, я неправду мовлю... Скільки можна чорницею ходити. Вже другий рік пішов твого постування. Ти

тільки поглянь, який видний козак тобі руку простягає. Зараз віддам йому ключі від моєї квартири, нехай він тебе там бодай поцілує. А то в тобі вже кров застоюлася... Хіба ж можна молодій жінці стільки ласками голодувати...

При цих словах про мої принади я, напевне, аж зашарівся, згадавши, що у вихідні ніколи не голюся, і після бриття в п'ятницю зранку до неділі, як то є зараз, із моєї бороди вже вилазить гостре й колюче волосся, що зодягнений я був у потерті джинси, ветхий, із мені знаними в окремих місцях затертими плямами від машинних масил, светр, а куртка хоч була і шкіряна, але така старезна, що шили її, мабуть, іще в далекі вісімдесяті роки минулого століття. Просто мені в такій одяганці було тепло, зручно, насамперед в авто, і в далекі поїздки я виряджався завжди тільки так. Тим паче, що ніякі раути в мене напередодні виїзду сюди не передбачалися. Все із цим несподіваним залицанням виникло спонтанно, зненацька, і тому я тільки непомітно глибше втягнув живота, невидимкою розправив плечі і нарешті в усій оцій чудернацькій красі та вроді повернувся до Ніни.

Довгі вії її сторожко замахали хисткими крильцями. Але вони не змогли приховати голубі весняні очі. Вона була вмига, якась неповторно чиста, натуральна, надзвичайно приваблива. Я б сказав, зовсім не схожа на молоду жінку з глибинки. Як каже мій друг-поліглот, — «анріал», що в перекладі з англійської означає «неймовірно, нереально».

— Нічого не треба, — ледве чутно вимовила Ніна. Щоки її зашарілися, спалахнули видимим внутрішнім вогнем, пушок верхньої сигнальної губи ледь помітно здригався, напевне ж, від уваги і нервового збудження. Такою вона ще більше сподобалася мені.

— Ви не слухайте її, — зверталася неголосно Валентина до мене. — Забирайте, як просили у мене, я віддаю. І ключа

їй мого, до речі, зовсім не потрібно. Вона ось тут поруч проживає. Нехай вас хоча б кавою пригостить. Вона її варить на львівський манер — запашистою і з пінкою...

— А де ж її хата? — навіщось я запитав, ніби це мені справді потрібно було, бо помітив, що Ніна знітилася у якомусь розпачі, і я сам не очікував, що все так зненацька і несподівано складеться: хоч бери цю чарівну німфу та неси на диван. У моєму житті таких стрімких, блискавичних подвигів іще не бувало, і, якщо по правді, то я й сам розгубився, оскільки бачив, що можна було брати стрункогого русалку і вести за руку на каву. Вона, схоже, була тут і справді покинута, знаходилася в якомусь незрозумілому сум'ятті. Хоча із свого козацького досвіду знав, що такого особливого штибу імпазантні жінки рідко коли залишаються без чоловічої опіки та уваги. Але наразі, мабуть, був саме той особливий виняток, коли чарівна молодка, в силу якихось там обставин, залишилася на роздоріжжі одна-однісінька. Голодна, холодна, недоглянута. І просто було б несусвітнім гріхом обминути, залишити без уваги цю обледенілу, осиротілу душу.

— Вона проживає у тій он п'ятиповерхівці, що знаходиться за дальніми ворітьми ринку, — показала крамарка. Махнула в той бік рукою, де я ще не бував.

Не давши оговтатись обом жінкам, а може, й самому собі у цій всій дивній розмові, що взяла такий несподіваний оборот, я враз взяв за лікоть Ніну і тихо сказав:

— Кави я давно не вживаю, а ось чаю із вами вип'ю із задоволенням. Чекатиму вас десять хвилин біля тих воріт, на які вказала ваша подруга. — Кивнув на знак прощання зеленоокій торговці Валентині, повернувся і попрямував неквапом далі поміж рядами. Тепер моїм головним завданням було не втрапити в руки своїм знайомим, котрих привіз на ринок і котрі десь бродять тут у пошуках покупок.

Інакше неодмінно провалиться так успішно розпочата операція-бліцкріг під умовною назвою «струнки ніжки».

За хвилини три-чотири я дістався ринкових воріт і відчув, як серце несамовито колотиться в грудях. І було ж чого. Поки йшов сюди, я так і не міг зважитись, що робити мені з цією красунею, якщо вона відважиться і все-таки прийде до виходу з ярмарки. Вона справді гарна, непересічна жінка, але чи мислимо так стрибати в омут головою, зовсім не знаючи, на що можна наразитися. Хто вона, чия? Чим усе це може закінчитися?

Щоб заспокоїтись, втишити внутрішні терзання, розібратися в своїх моральних противагах, я купив декілька стаканів зубатого гарбузового насіння і, подібно до міліціонера на протилежних вороттях, став лузати його за принципом стража закону — з двох рук одразу. І що більше терзався я думками над дилемою «як бути?», то швидше лопалися під зубами гарбузові насінини. Коли ж невмолима годинникова стрілка стала загрозливо наближатися до обумовлених десяти хвилин, у мені враз поселися думка, що, можливо, найкраще буде просто повернутися та неспіхом обігнути ринкову площу, зникнути з торговищі, піти до авто. І ніхто ж мені нічого не скаже, ні про що не запитає. Одразу зникнуть ці відчайдушні душевні гризоти, переживання. Подумаєш, посміються якось при зустрічі дві місцевих жінки із дивного молодця, котрий неждано-негадано напросився на любовці, але коли прийшло до діла, то накивав п'ятами, не залишивши й сліду по собі.

Це дивне бажання наростало, міцніло в мені, я було навіть зробив декілька кроків на вихід до розчинених воріт, аби зникнути поміж машинами, що зусібіч обліпили ринок. Але хтось, хто не може жити без адреналіну, відчуття небезпеки в мені, хто прагне до екстремальності і неординарності і розуміє толк у плотських втіхах, хто є

внутрішнім професором моєї душі щодо шовковисті жіночого тіла, його неперевершених зваб і принад у ліжку, хто достеменно та безпомилково і на відстані оцінює жіночі коліна й груди, хто до нестями залюблений в ямочки під колінками, на щоках, знає ціну мушкам на губі, на талії — був явно сильніший. Я зупинився мов укопаний. І, здається, внутрішньо радів, що вже по одинадцятій, дванадцятій обумовленій хвилині Ніни ніде не було видно. І коли, здавалося, я внутрішньо навіть зрадів, що ніхто до мене на побачення не прийшов, із наговпу я зненацька виділив купу м'якого каштанового волосся. Вона йшла з велелюддя прямо на мене, як упевнено ступають богині з морської піни, і широко розкритими, начебто навіть зляканими очима, не мигаючи, дивилася на мене: так, напевне, жаби повзуть на удава. Переді мною все померкло, в грудях стиснулося, похололо.

Вона підійшла і тихо сказала:

— Я думала, що вас тут не буде...

Я облизав пошерхлі від хвилювання губи і теж над силу видавив якось по-змовницьки і начебто до давньої знайомої, зненацька перейшовши на «ти»:

— Я теж помислив, що ти не прийдеш...

Якусь хвилинку ми стояли одне проти одного, наче в заціпенінні. Ніна швидше отямилася, можливо, тому що тут вона живе, що тут її, напевне ж, усі добре знають, що хтось, можливо, примітить цю сцену зустрічі з чужим, невідомим чоловіком.

— Що ж, чаєм я вас, напевне, пригощу. Ступайте слідом за мною, тільки близько не підходьте... Тут мені не можна з'являтися поруч із чужим чоловіком...

НАБІГ НА ОХОРОННУ ЗОНУ ТАРЗАНА

На ватних кінцівках, не кмітячи дороги, я почвалав за стрункими ніжками, якими ще не так давно щиро милувався, відчуваючи велетенське захоплення і неперевершене вдовolenня. Її обдерта хрущовка виявилася не зовсім ближньою, як про те висловилося пишноготуда крамарка Валентина, а приховалася дещо далі в обшарпаному, занехаяному житловому масиві. Спершу моя повелителька впевнено пройшла горбатою приринковою дорогою, за тим ступила на купинястий хідник, який повів нас у якийсь захищений двір. За цей час я, мабуть, разів із три подумки намагався розвернутися і непомітно для Ніни дременути назад, страхаючи себе тим, що не знаю, куди насправді крокую, у що, власне, так беззастережно встряваю. Став навіть для виправдання втечі придумувати, чи правильно припаркував під ворітьми авто. Але все-таки нескорима жива цікавість і гостра, непереборна охота до плотського, чуттєвого полювання, які жили десь глибоко у мені, брали своє. Я згадав, що великий донжуан — Джовані Джакомо Казанова — в багатьох своїх творах повсякчас повторював одну й тут ж фразу: «Любов — це насамперед допитливість, неперевершена цікавість». Напевне, й вони тепер верхували в мені, незграбно подавляючи в душі млосний страх і п'янке сум'яття, які тільки лоскотали серце, не чинячи особливого спротиву похабному бурлацькому інтересу.

Крокуючи за жінкою бездоганної вишуканості, яка неначе поводитиме сліпого вела мене на якісь ще не зовсім зрозумілі майбутні подвиги, я мимоволі гарячково шукав для себе самого пояснення того, чому вчиняю саме так. Отупіло поспішав за молодницею, немовби той бичок за телицею в охоті. Я пригадав, що в усій живій природі статевими зносинами без мети створити потомство займаються виключ-

но люди та дельфіни. Так би мовити, винятково для втіхи. Можливо, цієї миті я був схожим на морську свиню, котра відшукала у безкінечному океані близьку для себе істоту, отож тупо виляв за нею хвостом?

Справді, дивна ж штука ці людські стосунки. Є, зрозуміло, миряни, з якими легко, вільно, гладко завжди і всюди, проте їх напрочуд мало. А якщо поділити це число на два, позаяк хочеться близькою, інтимною мати людину якраз протилежної статті, то їх до прикрого мало. Якщо точніше, то трапляється одна чи дві на все життя. У декого, звісно, значно більше.

Є люди, із котрими незносно буквально із першої хвилини спілкування. І таких для мене особисто навдивовижу багато. Мо', то вже я такий вибагливий, примхливий чи капризний.

Є миряни, з якими ніяк не спрацьовує запалення: вони не хвилюють. Їх навдивовижу багато, тому вони зветься на товпом. Ось би зараз, приміром, оглянутися мені на ринок унизу, котрий копошиться, роїться в своїх меркантильних проблемах. Серед них же більша частина — жінки. Є ж серед них, напевне, і зовні принадні, манливі. Але для мене все одно це ватага, юрба, яка сприймається без будь-яких емоцій.

Однак знаходиться таке боже створіння, від якого ударе якийсь особливий заряд, і ти стаєш мало керованим своїм розумом... дельфіном. Кидаєшся за ним у голубу піняву чи се як я зараз — підтюпцем біжиш, мовби той бичок на волов'язі. Чи навіть швидше того, — на підсвідомих, безконтрольних чуттях, із в'їдливим чуттєвим бажанням досягнути близькості. Не знаючи навіть, куди несе тебе ця течія, що очікує попереду. Веде якась підсвідома охота до новизни, передчуття майбутнього енергетичного вихору. Воно настільки сильне і принадне, що притупляються від-

чуття небезпеки, страху. Людина перетворюється в глухара, який при вигляді самки чує тільки себе.

Тут, напевне, треба згадати німця Августа Бабеля, батька і теоретика сексуальної революції. Його знамениту працю «Жінка і соціалізм». Він свого часу писав, що задоволення тілесних утіх людини є справою особистою і однією з природних потреб, подібно до їди чи сну. Стосунки чоловіка й жінки є такими ж гармонійними, як угамування спраги чи голоду. Людина нікому не повинна звітувати в тому, чому вона, приміром, саме так одягається, а не інакше. Чому саме так ходить, а не інакше. Подібне стосується і її взаємин із особою протилежної статті.

Полум'яна революціонерка, а по духу — кутір'є, яка залюбки і без особливих труднощів на своєму шляху обігрувала багатьох примітних чоловіків, Олександра Колонтай, на виправдання своїх темпераментних любовщів вигадала так звану теорію «склянки води». Відповідно до неї, потреба людських тілесних втіх є фізіологічною надобогою, а близькість, за її переконанням, повинна здійснюватись так же легко і безпосередньо, як необхідність опорожнити стакан аш-два-о у спеку.

Я на горбатій стежці, чимчикуючи за струнконою Ніною, аж усміхнувся сам собі, оскільки, здається, знайшов виправдання для свого несподіваного і нагального блюду. «Оце зайду за нею, — прояснено вирішив про себе, — попрошу стакан води, опорожню і мерщій поспішу назад...» І хоч цієї миті мені добре було відомо, що не так воно все буде насправді, коли ми опинимось за зачиненими дверми, настрої це до певної міри все таки піднесло. Обдурив себе, і на душі полегшало...

Коли ми зайшли до двору, посеред якого височіли кучугури невивезеного сміття, і Ніна вже направилася до одного з облізливих, обмальованих у різні непристойності під'їздів, я

враз уявив, як зараз зайдемо до такої ж обшарпаної квартири. Бр-р-р — аж мороз промчався поза спиною. Гостро закортіло дати дьору, просто звернути за ріг будинку і дременути по мокрому снігу, потопаючи в його холодній, бридкій сніговій кулеші. Тим паче, що на розі «хрущовки» я примітив чорною фарбою виведену велику літеру 13.

Мене аж пересмикнуло від того, що потайне наше побачення має відбутися в будинку під номером «чортової дюжини». Пригадав, як перебуваючи в США вияснив для себе ту обставину, що, приміром, у Вашингтоні не знайти тринадцятого поверху. За дванадцятим одразу йде чотирнадцятий. А в Тель-Авіві почув розповідь про те, що в єврейській Кабалі, вченні про смисл Творця і Творення, число 13 та смерть позначено однаковою буквою «мем». Я хоча до цього, здається, і не хворів на трискаїдекафобію — боязнь тринадцяти, але ця погана прикмета боляче ущипнула за самолюбство. Тут же майнула думка, що якби ми зі струнконою Ніною зустрілися, приміром, у Франції, то цього «чорного ворона», як тринадцять називали в древньому Вавилоні, не довелось б надібати: там теж будинку із гріховною цифрою ніде не зустрінеш.

Мабуть, Ніна дещо зачекала на мене за вхідними дверима, коли я, приголомшений і невеселий, все-таки вступив до зачовганого під'їзду, вона стояла на підвищенні, під квартирними дверима першого поверху, якраз по центру, з ключами в руках. Забачивши мене, стиха сказала:

— Я зараз на кухню спроваджу свого гамірливого пса і вас гукну. Зачекайте тут хвилю, будь ласка...

Вона легко вглибила ключ у двері і повернула його в замку. Це виявився єдиний вхід до квартири, який просто-таки був чудово оббитий приємною, дорогою шкірою, котра аж лиснилася від електричного світла. За дверима почулося голосне собаче гавкання. Там, либонь, був не простий

барбос. Звідти доносилося справжнє могутнє рязкання. Ще за якусь хвилину-другу Ніна визирнула з-за дверей. Приємна, усміхнена, блакитноока. Вона вже встигла роздягтися. На ній була модна сукня і тому ще примітніше вирізнялися красиві обриси молодого апетитного тіла. Від нього віяло теплотою і якоюсь особливою притягальною силою.

— Прошу, заходьте. А як вас, до речі, звати? — сказала вона стиха, зачиняючи за мною охайні двері.

— Федя, — випалив я перше, що прийшло лише на пам'ять за цієї дивної і виняткової ситуації.

— Федір-р-р, — з притиском на останній літері, що мало б, певне, звучати, як запитання, вимовила господиня. І я тут же похопився, розуміючи, що ми не ровесники:

— Федір Васильович, — сплів блискавично до купи дивну небиліцю.

Переступивши поріг квартири, я озирнувся. Це була звичайна тісенька однокімнатна квартира зі свіжим акуратним евроремонтом. Таке, зрозуміло, явно не гармонувало з зачовганим, запльованим під'їздом, уже не кажучи щодо засміченого двору, яким щойно довелося пробиратися, відганяючи від себе невеселі, безрадні думки.

Ніна якось неначе аж із поспіхом заходила допомогати роздягатися мені, підступилася зовсім близько. Але я не встиг оцінити по-справжньому її принади. Мене дивно вразило інше. З вузького коридору одні з дверей вели на кухню. Там, крізь тьмяне рифлене скло, явно виднівся силует величезного, дорідного, схожого на молоде теля, пса, який так сказано і несамовито гавкав, що мені аж починало дзвеніти у вухах. Мабуть, зовні це дивно виглядало: вона пробує допомогти мені позбутися верхнього одягу, а я з осторогою не зводжу очей із бокових дверей.

— Не турбуйтеся, — намагалася розряти хазяйка, — він не вискочить із кухні. Двері замкнено на ключ...

Наче спростовуючи це твердження господині, буйний псюра наразі зіп'явся на ноги, піднявся по склу дверей на весь свій велетенський зріст, нервово ковзаючи по ньому гострими нігтями так, що від того скреготіння мені неначе хто жару засипав за комір сорочки. Ставало весело, якщо не сказати потішно...

Силует головатой потвори яскраво вимальовувався на фоні вікна, яке, схоже, було на кухні, у неї за спиною, і я міг безпомилково завважити для себе, що собака на двох ногах був не меншим середнього зросту чолов'яги. Якби такий кинувся зненацька, відбитися від нього було б непросто. Тут би й загриз до біса...

Ніна, очевидно, помітивши моє нервове занепокоєння, підійшла до дверей, лагідно погладила скло і медовим голоском, виставивши кумедно губи вперед, начебто для поцілунку, пролопотіла:

— Заспокойся, Тарзанчику. Це свої... Мене ніхто не зобижає...

Я тим часом уже роззувся, і Ніна поспішила запросити до кімнати. Це була охайна, чепуриста світлиця, не загромаджена, як то часто буває в помешканнях міських людей, зайвими речами. На єдиному пластиковому вікні висіли тінисті модні жалюзі. Усе це якось неприродно і навіть екзотично виглядало проти того, що я підсвідомо уявляв, очікував зустріти тут, хвилин ще з п'ятнадцять тому, піднімаючись від гомінливого ринку услід струнконогій моїй новій знайомій.

— Вам усе таки чаю чи кави? — враз похопилася господиня, зробивши крок у бік виходу з кімнати. Але я замало не підстрибнув із дивану, на краєчок якого несміливо щойно опустився.

— Ні, ні, не потрібно, дякую, — став гаряче заперечувати. Хоча ж саме на чай просився до молодої жінки на ринку.

— Ви, напевне, боїтеся, що сюди може вскочити Тарзан? — Її гарні, світлі, променисті очі, перед якими в іншій ситуації я б нізащо не встояв, дивилися на мою виразну боягузливість чи зі співчуттям, чи із ледь вловимою іронією. Тепер вони, відчувалося, не причаровували, а, напевне, навіть дратували. Позаяк вона таки справді своєю, щойно висловленою здогадкою, безпомилково потрапила в ціль. Мене навсправжки обіп'яло нервово оціпеніння. Біг за одним, а тут...

Он лише за кілька кроків звідси, на кухні, за скляною, практично умовною перепоною, був не просто пес, а справжній живодер. Він раз по раз вибухав громовим гавканням, навіть швидше рявканням. Можна було подумати, що за стінкою мовбито розривалися гранати. Чулося, як він, важений, несамовито періодично стрибав на двері, ковзав, пихтів, бився могутніми кігтями по склу. Під враженням цього я мимоволі забув, за чим, власне, прийшов сюди, що знадобилося мені тут, на справжній унікальній псарні. Я почував себе загнаною страхом білкою на одинокому, сиротливому дереві серед пустелі з страхітливим розпинателем під стовбуром, який тут же бився в муках пожирателя, розпускав піну в жахливій істеричі голодного мучителя.

Звісно, що мені не хотілося зізнаватися в своїх цих страхах і моторошностях, а саме тому замість пояснення, чому відмовляюся від пригощань, я тут же поспішив справитися:

— А навіщо вам такий здоровенний собака в хаті? Це ваш сторож? Чи?

— Тарзан — не мій пес, — відповіла Ніна, уважно і, напевне, здивовано глянувши на мене. — А чи сторож він? — промовляючи це, немовби зважила слово, поставивши його перед собою в тій же запитальній формі, що й я, і тут же, дещо невпевнено, сказала: — Можливо...

— До породи яких же собак належить Тарзан? — поцікавився я.

— Доберман-пінчер, - пояснила господиня. — Чистокровний. Надзвичайно сміливий, безстрашний і розумний пес. Мабуть, дещо недовірливий до незнайомих. Але кажуть, що чудова сторожова собака...

— Схоже на правду, — криво усміхнувся я, натякаючи на агресивну і недружелюбну поведінку Тарзана, який, здається, ні на мить не переставав битися у двері кухні.

— Його, такого мордатого гицеля, чимось же ж треба годувати? — явно смакуючи на цьому вислові, запитував я. — Він за добу відро їжі залюбки проковтне...

— Йому щотижня привозять мішок харчу...

— Так чий же ж він?

— Мого чоловіка, — ледь чутно видавила вона із себе.

— А ви заміжня? — спантеличено самими губами прошепелів я, окинувши поглядом її ладну фігуру. Гаряча хвиля обійняла все моє ество.

Мені було видно, як вона знітилася, ледь вловимий легкий рум'янець зашарівся на вродливому обличчі. Тільки тепер я помітив, що на ній була ладна синя сукня, яка так пасувала до лица, а щонайбільше до світлих, блакитних очей. Плаття закінчувалося дещо вище круглих її колін. Звільнені з коротких чобітків стрункі ноги своєю мармуровою шкірою були ще більш привабливими, притягальними. І, мабуть, тільки вони своєрідним поплавком утримували мене в цій ситуації від страхітливого трансу. Мені краєчком ловеласької, бурлацької свідомості ненароком подумалося, що за таку ніжну, чарівливу звабу можна й постраждати навіть від роз'яреного, ревнивого пса: Ніна своєю неперевершеною статуєю, вродою явно заслуговувала на те, що за неї можна, навіть потрібно було мучитися.

— Я й не знаю, як пояснити все до ладу, — поправила

вона копицю м'якого, п'яного волосся на голові і собі присіла на протилежний від мене краєчок дивану. — Чоловік у мене начебто є, оскільки ми з ним офіційно не розлучені, але ось уже більше року не живемо разом, не є сім'єю як чоловік та дружина. Він знайшов собі молоду дівчину, рижу й миршаву. Мешкає у неї, в сусідньому будинку, а свого пса тримає тут...

— Він що, живе поруч із вами і приходять сюди? І ключ від квартири в нього є? — тихо, дещо перепинаючись на окремих словах, справився поспіхом я, відчуваючи, як нова, ще більш потужна хвиля неприємного і підступного страху обіймає моє нажахане ество.

— Звичайно ж, приходять, коли йому заманеться, і ключа, звісно, має, — ніяково і якимось аж начебто байдуже, стенавши плечима, відповідає хазяйка. — Але проведує тільки Тарзана... Перевіряє, чи привезли для нього харчі з м'ясокомбінату...

— І вночі з'являється також? — не вгавала моя хвороблива цікавість.

— Уночі, схоже, вона його не відпускає... Не було такого...

— А хто ж ваш чоловік?

— Партизан, — якимось байдуже кинула вона, начебто я мав знати, що означає це дивне слово в контексті нашої дивакуватої розмови.

Я, напевне, скорчив виразну гримасу несприйняття цього курйозного пояснення, оскільки Ніна тут же збагнула, що на мене її зізнання не справило аніякого емоційного враження, окрім, мабуть, щирого здивування. Справді ж бо, при чому тут якісь там партизани?

— А ви що, не місцевий? — щиросердно здивувалася вона, яскраво блиснувши білозубою чарівною усмішкою. Лукавий вогник блисконув у її жвавих очицях.

Я заперечно замахав головою, і вона з розуміння ситуації щиро сплеснула в долоні. На щоках виразно заяскріли дві прехороших звабливих ямки. Ці вогники вроді для мене були немовби рятівний круг у морі мого несподіваного, неочікуваного переполоху.

— Так ви зовсім не знаєте, хто такий «партизан»? — вона прицілилася на мене своїми виразними, безмежної експресії очима.

— Ні, — підтвердив я аж дещо байдуже. — Народний месник чи що?

— Як вам сказати, — наразі зам'ялася, зніяковіла моя візаві. — Це той, кого тут усі бояться...

Глянувши на мене дещо спантеличено раз і вдруге, вона, очевидно, все-таки зрозуміла, що я іще не до кінця второпав, про що ж насправді йдеться.

— Ну, головний бандит у нашій окрузі, — сказала тихо, глухим голосом. — Партизан у нашому місті — це як маленький Усама Бен Ладен... Кличка така у мого чоловіка.

Зовні Ніна була нібито спокійна, але руки нервово і збуджено теребили край серветки на столі, котрий стояв упритул до дивану.

— Ми з ним тільки через це і розлучилися. Він такий, що завжди дбав і про сім'ю, і про мене, — господиня виразно обводить руками по кімнаті, немовби показуючи мені, що все це надбав, створив запопадливий Партизан. — Але ви не можете навіть уявити собі, як це морально принижує, спустошує, коли ледь не через ніч у двері дзвонять менти, перевіряють, чи дома він знаходиться. Де б яка в місті подія не трапилася — хто б і що не вкрав, хто б де і кому морду, даруйте, не побив, а вони вже тут як тут — вивіряють, чи не його це бува робота. Витримати таке просто не можливо. Всюди наче під лупою знаходишся. Навіть у ліжку...

Сказала все Ніна — неначе простогнала. Голову відвернула, дивиться у вікно, за яким через дорогу видніються віковічні мури древнього монастиря.

Я зримо уяснив для себе усю драматичну ситуацію, змальовану молодою, вродливою жінкою, повною сил і жагучого вогню до життя, і мені мимоволі стало аж моторошно. І вельми шкода її.

— Тому я стала наполягати на розлученні, — продовжила газдиня. — Так і сказала йому: або банда, або я. Що ж це за життя, коли ти точно знаєш: не сьогодні — завтра він опиниться у в'язниці... А як же ж сину без батька ростити? З кого йому брати приклад? Я тому й хлопчика до батьків своїх в село відвезла, щоб не бачив цього сорому... Щоб не називали маленьким Партизаном...

— Так банда у нього все-таки є? — з холодіючою спиною, заледенілим немовби з морозу язиком, дерев'яним голосом ледве вимовив я це коротке речення.

— Якщо з м'ясокомбінату псові відбірне м'ясо і ковбаси регулярно привозять, мені раз у раз гроші, як пенсію, приносять, на стіл ложать, то це є банда чи немає? Якщо нещодавно ремонт квартири он який зробили? Якби тільки я повеліла, слово замовила, що потрібні шуби чи прикраси, тут би переді мною лягли... Але ж коли воно все це нечесне, не зароблене, крадене чи, того гірше, — здерте з чужого плеча, з чужих вух, то хіба ж воно обігріє чи вичепурить, приоздобить мене? Хіба, скажіть, так можна жити? І скільки триватиме таке благо?

— А хто ж він за фахом? — поцікавився я.

— Спортсмен... Боксер...

— Високий? — дурнувато слово просто-таки саме неждано-негадано вирвалося у мене з рота.

Ніна не відповіла, тільки дещо спантеличено і виразно глянула на огузкувату кімнатну шафу. Я збагнув, що

вона насправді хотіла відповісти на моє, не інакше сказати, пришелепувате питання, але просто не знайшла в собі достойних слів. І не стільки осмислив, як усім своїм, іще поки що живим, еством ясно зрозумів, уторопав: звідси якнайшвидше треба втікати. Якнайшвидше необхідно щезнути, оскільки все може завершитися недоладно. Це ж тільки уявити, як двометровий Партизан, здоровенний, як дубовий шифоньєр, із залізними кулаками-кувалдами зараз зайде до своєї квартири, де поруч із його красунею дружиною на дивані...

Ні, далі я навіть не міг і в хворобливій уяві домалювати драматизм ситуації, яка б могла виникнути тут, у кімнаті з модними жалюзі на вікні, оскільки у мене в середині все просто затремтіло, затіпалося, холодний зрадливий піт зросив усе чоло. Коли ж на довершення обстановки, яка могла б виникнути, я згадав і про те, що Партизан до кімнати може зайти не сам, а зі своїм живодом Тарзаном, серце моє готове було буквально вистрибнути з грудей. Я рішуче підвівся з дивана. Казанова наразі буквально вивітрився із мене... Тут би залишитися живим...

Ніна скоса здивовано і з якоюсь аж начебто цікавістю поглянула на мене. Я, забувши про пса, безоглядно ступив до коридору. Розлючений Тарзан із несамовитою ярістю підстрибнув і, схоже, всіма своїми чотирма ногами, чималою вагою свого вгодованого тіла чимдуж ударив у скло. Так, що воно тільки якимось божим дивом, напевне, просто вирятовуючи мене від нещастя, не розлетілося на друзки, не висипалося мені під ноги, разом із лютим, оскаженим собакою. Пес так несамовито гавкав, рявкав, бився об нещасні двері, що мені наразі здалося: я потрапив до якоїсь безумної псарні, а не в потайну квартиру, аби за покликом пристрасті, в тиші та благодаті, поза людськими очима, доторкнутися до гарної, чарівної жінки.

Я швиденько кинувся одягатися. Коли підвівся, застібнувши змійки мокрих чобіт, побачив поруч із собою обворожливо вродливу Ніну. Вона не сміялася з мене, хоча, напевне, мала б усі очевидні підстави зараз же тут, під дверима, буквально познущатися, поглузувати з мене. Що, мовляв, і ти, джигун із великої дороги, гламурний бурлака-полювальник за вишуканими повабними втіхами злякався провінційного бандита Партизана, і ти, ганебно кинувши мене, щосили дременув навтьоки? Хоча ще не так давно буквально гусаком поспішав від ринку за чужою молодницею. Прибіг же он, аж захекався, щоб розвеселитися, забавитися. Що ж сталося? Острахнувся? Чи не мокро була в тебе... побіля кишень?

Вона дивилася на мене поглядом глибоко ображеної, розчарованої жінки. Її прехороші очі враз затуманилися, і в них я, завагавшись у коридорі на хвилю, помітив віроломну сльозу. Всього одну лише чисту, проте крупну, прозору сльозинку. Але й вона, сиротлива, була для мене подібною до студеного, крижаного душу: чого найбільше не можу терпіти — так це жіночих сліз. Мені стало невимовно шкода її — таку ніжну, вродливу і водночас нещасно самотню. Я перевів погляд на її струнку, соковиту фігуру, в якій зримо вимальовувалися, уявлялися хронічна недоласканість і якась підсвідома, рефлексивна внутрішня туга по беручкій, грубій чоловічій силі. І в мені мимоволі, але відчутно знову верх узяв давній шолопай, невгамовний бабич і бувалий волоцюга та пройдисвіт. До того ж якраз саме цієї миті вона зважилася, нарешті сказала, напевне, найважливіше за час нашої несподіваної зустрічі:

— Його сьогодні тут точно не буде, — Ніна на мить загнулася, опустила долу свої виразні очі. — Я написала матері записку, щоб вона дала йому Мішку, він забрав його з собою: поїхав до Києва, обіцяв завести до цирку...

Мені наразі полегшало, начебто відлягло від серця. Я подумав про те, що страх — це справді жахливе, марудне відчуття, яке буквально паралізує силу й волю, розплющує всі надії і сподівання. Але водночас тоді, коли ти його нарешті перемагаєш, це стає таким нестримним і гарячим, волюничим почуттям, яке буквально множить напористість, впевненість у собі. При думці про це щось тепле, радісне розпростер обійми. Чутлива і усміхнена Ніна, ні на мить не вагаючись, буквально впурхнула, влетіла, вбігла, вскочила, встригнула до них. І ми удвох неначе кудись провалилися. Я більше не чув ошаленілого гавкотіння Тарзана. Щось ніжне, ласкаве, податливе, шовковисте, голубливе опинилося в моїх руках. Я легко, без натуги, підняв його на руки і поніс назад до кімнати. В чотири руки ми поспіхом, збиваючись у ритмі, шалено сопучи, пухкаючи і вовтузячись на дивані, здерли весь до росинки одяг із неї. За тим вона міцно вчепилася в мій пасок, вивільняючи його металеву пряжку з м'якої, податливої шкіри пояса, за тим нащупала змійку штанів...

Уже наступної миті мені було видно, як її голубі, барвінкові, небесні очі враз неначе перевернулися в орбітах від дратівливої, жаданої, проникливої насолоди. Із соковитих, ніжних її губ, які враз опинилися побіля мого вуха, вирвалося щось схоже на мною ненароком обронене якесь чуже ім'я, котре якраз забрело мені на пам'ять саме тоді, коли вона запитала, як же ж мене звати-величати, від чого мені тут же стало майже соромно: вона все чисто від душі виклала про себе, а я навіть із іменем своїм її ошалапутив. Але це був якраз не той час, не та мить, щоб відновлювати справедливість, воскрешати ненароком порушені принципи рівноправ'я. Бо й краєчок цієї свідомої нитки тут же провалився в пронизливих мливах пестливих солодоців,

які хвилями то напливали, то відступали, вимагаючи старанної, доладної прискіпливості в бурхливій атаці на її похитливі і нестримні ласки. І хто лише такий зашкарублий, неотесаний назвав усі ці безмежно пристрасні втіхи сухим і протокольним словом «акт».

— Федя! — простогнала вона. — Федька! Фе-е-д-д-я, Фе-фе-е, е-е! — потім усе перетворилося в одне протяжне, лоскітне для слуху — «е-е-е». Як стогін, як терпка несамо-вита ласка, нестримне і апетитне, розкішне завивання від невпинних, диких солодоштів, які зсудомили нас в один не-наситний, прожерливий на солоднечу, блаженства нестям-ний пелех.

Перебуваючи на межі напівпам'яті від медоточивих, нестримних мук під її заколисливе і збуджуюче «е-е-е!», я мимоволі краєчком свідомості згадав до цієї теми десь почувтий анекдот. Отже, двом студентам лісної академії треба йти від учбового корпусу до гуртожитку через молоді зарості березняку. Тільки вступили вони до нетрів лісу, він упіймав її на руки й поніс углиб. Далі тільки чути лише її слова:

— Ой, відпусти, не чіпай Стьопа! Ой мамі скажу, ой татові скажу... Відпусти Стьопа! Оп-п-па — Стьопа! Оп-п-па — Стьопа! — Точнісінько, як у нас, тільки дещо на інший манер...

Але за нестримними ласками, насолодою, анекдот десь тетеріє у хащах неспинного ефекту любощів, і я забуваю, гублю його так несподівано в джунглях пам'яті, як і здобув. Усе провалюється у синьо-голубий туман її неповторних очей, який ніяк не проходить, не розсіюється поміж нами. Ми ще і ще раз пірнаємо в море невтримних, пристрасних любовстей.

Знаходячись замало не у комі солодких, масних тілесних мук, які підносили мене до сьомого неба пристрасних

чуттів, незрівнянного блаженства, раю чоловічих медоточивих пожадань, я мимоволі рештками здорової свідомості чіплявся за об'єктивну реальність. Але зводилися вони до того, що найбільше вразило мене в особі цієї виняткової жінки — струнких і справді незрівнянно красивих її ніг. Вони були мармурового полиску і винятково ніжної шовковистості. Цілуючи їх, то одну, то іншу на своїх плечах, я інстинктивно вчував, як від цих лоскітливих доторкань моїх губ в усьому естві мимохить все, що є, чим я багатий, відтак усе більше збурюється, напинається, проймається, наливається якоюсь немовби аж волячою силою. Від чого плетиво наших тіл, рук, ніг на якийсь час стає єдиним чуттевоносним клубком, яким від Ніни до мене все з більшою і більшою амплітудою коливання пробивається щось схоже на нервовий тік, спазматичну лихорадку. Воно завершується уже не затяжним, меланхолійним жіночим чуттевим «е-е-е», а пронизливими, терпкими зойками і відчайдушними криками. Але того я вже майже не чую: вони для мене тонуть в бурі власних емоцій, схожих до кінського фуркотіння і буйволячого реву...

Пристрасно погладжуючи, обціловуючи її чарівні ніжки, я мимоволі згадав десь вичитане, що в одному з африканських племен, здається, гін-дан є таке правило. Кожного разу, коли жінка стає доступною для нового чоловіка, вона зобов'язана на щиколотку ноги назавжди одягати ще одну тоненьку шкіряну пов'язку. І що більше в жінки таких відміток на кісточці ноги, тим вона стає більш жаданою для чоловіків. Оскільки це свідчить про її притягальну силу і сексуальній досвід.

Я хотів було запитати у Ніни про можливу кількість сигнальних пов'язок на її чарівній ніжці. Але якоїсь миті убоївся, що моя ревнива цікавість може не сподобатись їй, зненацька порушити таку цілісну, неділиму ідилію блажен-

ної миті — бути володарем такого неоцінимого багатства, як божественної вроди молода красива жінка. Це могло ненароком зламати крихкий планктон високої чуттєвості, який так швидко встановився поміж нами.

...Я опритомнів, отверезів від бурхливого, всеохоплюючого, пожадливого, краденого кохання тільки після того, як вона враз розсудливо і зовсім тверезим, поміркованим голосом сказала:

— Ти чуєш, Тарзан від гавкання, геть охрип?

Тільки після цих слів я справді пересвідчився, що за відчиненими дверима кімнати, де всього за декілька метрів від нас, розхристаних і голопузих, у здичілій несамовитій своїй люті весь цей час бився, ломився у двері кухні величезний і страшний пес, начебто стало тихіше. Тарзан, схоже, і справді був хорошим сторожем, тому, коли зрозумів, що об'єкт його охорони опинився в руках зловмисника, і коли почув, що його господиня хропе і завиває у диких пристрастях під нагальним порушником спокою, гавкотів із усіх сил, розпачливо роздирав кігтями двері, відчайдушно завивав і скаженів у своєму безсилі. А скінчилося все тим, що він уже не гавкав, а просто глухо сипів, раз по раз хлопаючи, чавкаючи своєю величезною, як у кашалота, пащею.

Я зірвався з дивану, згадавши, що мене вже, напевне, розшукують родичі на ринку, метнувся до туалету. Ніна теж підвелася, згорнула всю свою одяганку і оберемком викинула до шафи, звідти дістала голубий, майже прозорий пеньюар. Коли я вже накинув на плечі куртку під дверима, вона знову підійшла до мене, така рідна, красива. Я розкинув її легеньке покривало і знову почав обцілювати пружні губи, перси, пупок. Усе б, мабуть, закінчилося новими бурхливими пристрастями з поверненням до кімнати, позаяк вона справді була ніжним плодом, соки з якого ніколи

не закінчуються... Але вже за мить ми тут, під дверима, завмерли в оціпенінні. На кухні, схлипуючи, немовби людина, напевне ж, від виснаженості плакав Тарзан.

— Ні, — сказав я, — до тебе більше не можна навіть доторкатися, оскільки він потім тут тебе із ревнощів може просто з'їсти. — Скажи, — пройняла мене враз цікавість, — а як же сусіди ставляться до того, що він так голосно гавкає?

— Терплять. Для них страшнішим Тарзана є Партизан... Із ним зв'язуватись люди просто бояться, — якимось надзвичайно сумно, із приреченістю в голосі мовила господиня.

Коли я прибіг до свого авто, залишеного побіля входу на ринок, нікого з моїх родичів поруч не було. Стрибнув до салону, завів двигуна, аби прогріти машину, і під притишене мурликання мотора тут же солодко заснув. Розбудили мене родичі-пасажири, повернувшись з великими клунками покупок.

— Ти багато втратив, не пройшовшись поміж торговими рядами, — весело казав мені свояк. — Там стільки гарних речей було... Усе проспав...

Що я мав йому відповісти? Тому багатозначно промовчав, уважно об'їжджаючи баюри якраз побіля будинку, де на першому поверсі залишилася квартира з примітними жалюзіями на вікні і глибоко ображеним сторожем Тарзаном на кухні... Цієї миті я пригадав, що в первісному суспільстві чоловіки після набігу на інше плем'я ніколи відразу не поверталися у своє рідне селище. Хоч би якою грубою була їхня мораль, вони все ж розуміли, що вчинили несправедливість, а подеколи й зло, тому мають право ввійти у своє родинне розташування і побачити близьких тільки після обрядів очищення, котрі могли тривати і декілька днів. Під час цих ритуалів вони наче змивали із себе ту несправедливість і жорстокість, які здійснили під час набігу.

Мій набіг на охоронну зону Тарзана носив не віроломний, не насильницький характер, і це, напевне, в корні міняло ситуацію, про яку обмовлено вище. Я не мав за чим шкодувати чи від чого очищуватись. Тому у душі не було ні каяття, ні шкоди за заподіяне. Я тільки мимоволі ловив на своєму животі лоскітні хвилі в'юнкого, звивистого тіла Ніни. І це щемке почуття високої, блаженної насолоди мене супроводжує вже багато років. Не зважаючи на те, що сталося все так несподівано і просто-таки миттєво. Це, либонь, був промінчик щастя, кинутий мені із неба того похмурого, насупленого дня...

ЄВА НОРД І ЛІЗА ЗЮЙД

Якось я приїхав у справах в одне місто, до якого давно не навідувався. Ще мандруючи через ліси, поля і луки, я мимоволі складав план своїх маршрутів обласним центром. І з якого б боку я не заходив до цього задуму, всюди мені виходило, що кортіло провідати Степана Обертаса.

Були ми знайомі з ним із радянських часів, пори спільного навчання у Вищій партійній школі при ЦК Компартії України. Була така дворічна бурлацька наука в столиці, за статусом найвища, позаяк ми величалися не студентами, а слухачами. За спиною кожного прибульця на навчання і вища освіта, і відповідний досвід в основному керівної роботи на місцях. ВПШа готували резерв кадрів на відповідальні управлінські посади в республіці. Мала ця бурса чотири відділення — партійних, радянських, комсомольських працівників і журналістів. На навчання приїздили сюди вже зрілі, досвідчені і перспективні люди, які, здобувши ще й вищу партійно-політичну освіту, готові були до від-

чайдушного ривку службовою драбиною аж до найвищих висот.

Жили ми всі в новенькому, щойно спорудженому одинадцятиповерховому гуртожитку неподалік Бабиного яру, в просторих кімнатах на двох. На шикарних паркетах і м'яких килимах. Отримували люксову, як по тих часах, заробітну плату. Я, приміром, розписувався у відомості за 220 рублів. Така платня в районі, з якого я приїхав на навчання, була лише в однієї людини — у першого секретаря райкому партії. Але ж у нього за спиною під персональною відповідальністю знаходилося не менше шістдесят тисяч людей, десятки колгоспів, радгоспів, заводи, школи і все таке інше. Словом, велика відповідальність за регіон. А від мене, приміром, вимагалось лише старанно навчатися за партійний кошт.

Серед поважного середовища слухачів ВПШа примітно виділявся молодий симпатичний чоловік прибалтійської зовнішності — світловолосий, атлетичної статури, кремезний. Такий, на якого заглядаються буквально всі жінки. Красень, та й годі.

Але Степан, схоже, був однолюбом. Оскільки його завжди бачили в компанії нашої ж слухачки Жанни. Була це екзальтована красуня з осередку пригорованої командно-партійної номенклатури. Все в ній було вишукано елегантне. Коротка, майже під хлопчика стрижка. Доладні ділові костюми з короткими спідничками, з-під яких виглядали мальовничі ніжки. Гострі груди, які обов'язково прикрашалися ще й якоюсь прикметною брошкою. Вона носила яскраві кофти, досить часто вогнистого кольору, оскільки наша слухачка була показною брюнеткою. З білочубим альбіносом Степаном вони складали імпазантну і досить презентабельну пару.

Такі Жанни ще з малолітства ставали головами піонерських дружин, вождями шкільних комсомольських організацій. Вони, як правило, йшли на роботу в райкоми і обкоми комсомолу. Потім, як мовилося поміж людей, продовжували служити по партійній і радянській лінії. Такі собі показні баришні, які б мали в президіях і на пленумах обласкувати погляди високого начальства, виголошувати шикарні тости у тісних лісових сторожках. У таких трудівниць, як правило, не було власної сім'ї, позаяк всю себе партійно-радянські діячки присвячували роботі.

Не знаю, чи була заміжною наша Жанна, у Степана точно таки була сім'я. Але в партійному нашому пристанищі, яке стерилізувалося під тверді монастирські порядки, борони Боже кому було завести якусь там інтрижку. Насторожі стояли партій організації навчальних потоків, караючий партком ВПШа. Не кажучи вже про недремне око ЦК.

Але дивно, що все це якось не стосувалося Степана і Жанни. Їх завжди бачили удвох. Коли вони разом поверталися з занять у гуртожиток. Коли разом сиділи на лекціях. І ввечері довго простоювали в своїх бесідах біля вінка сьомого поверху нашого модерного і комфортного пансіонату, де десять поверхів займали чоловіки і лише один — шостий — жінки. Степан мешкав якраз над Жанною. І вона приходила під двері до нього. Мабуть, подалі від заздрісних жіночих очей.

Усі якось начебто не звертали на них уваги. Можливо, тому, що С. Обертас і Ж. Зарановська були зразковими в навчанні і партійній роботі. Їх портрети поруч висіли на дошці кращих слухачів учбового закладу. Тому їх замало не цілодобові спілкування треба було, мабуть, сприймати як консультації з приводу того, як поліпшити культурно-масову і виховну роботу серед слухачів. Можливо, їх близькі людські стосунки внутрішньо підтримувалися нами як

протест проти того, щоб об одинадцятій годині вечора приміщення гуртожитку було вже замкнено на ключ, а про кожне запізнення тут же доповідалося безпосередньо в ЦК КПУ. Втім, за два роки дивної, неприхованої, відвертої дружби у всіх на очах «ворони і білого голуба», як поза очі називали всі цю дивну пару, ніхто ні разу не настрочив доносу в ЦК, на вулицю Орджонікідзе.

Зі Степаном ми зблизилися, коли в кінці першого курсу нас на два тижні спровадили у військову частину для проходження практики. Всі слухачі ВПШа атестувалися на майорське звання і посади замполітів запасних полків. Отже, нам два тижні належало прожити в казармі, прослухати цикл лекцій з військової підготовки, вникнути в способи захисту від можливого атомного удару противника і таке інше. У кінці перепідготовки припадало скласти іспити з цих дисциплін. Тоді всі — із рядових, сержантів, мічманів, лейтенантів ставали одразу майорами.

Ми жили у великому просторому приміщенні осіб на сорок. Сусідом по ліжку у мене якраз виявився Степан Обертас. Він був навдивовижу простецьким, компанійським товаришем. Добрим, теплим душею.

Кожного ранку, рівно о восьмій, в казарму входив днювальний солдат і вмикав приймач, який стояв на столі під стінкою. Запускав платівку. І з динаміка виривалася пісня «Пропала собака».

Весь ефект цієї процедури полягав у тому, що за всі чотирнадцять чи навіть п'ятнадцять діб нашого перебування в казармі там жодного разу не прозвучала інша пісня. Позаяк іншої платівки просто не було. Купити ж іншу чомусь ніхто не наважувався. А цю, поки ми одягалися, вмивалися, голилися крутили просто десятки разів. Звучала вона і в обідню перерву, коли вся вепешівська офіцерня збиралася до їдальні, приводячи себе до порядку, і в вечірні години

також. Хтось такої пори обов'язково вигукував: «Давай собаку...» Оскільки ні радіо, ні телевізора в казармі не було, без музики, без слів із динаміка було якось скучно та незвично. Той, хто знаходився ближче до програвача, тут же запускав платівку. З неї виривався зичний юначий голос: «Пропала собака, пропала собака по кличке Дружок».

Покидаючи Білу Церкву, я думав, що більше ніколи не забуду цієї щирої емоційної пісні. Так вона вкарбувалася мені в свідомість.

По закінченні навчання у ВПШа альбінос Степан незабаром очолив обласну споживспілку, оскільки, як розповідав свого часу, за базовою освітою був товаровознавцем. По тій порі це була знакова і вельми прибуткова посада. Насамперед із огляду на суцільні радянські дефіцити. Обласні ж споживспілки масово займалися заготівлею лікарських трав. В обмін на цю продукцію з-за кордону вони завозили імпорتنі товари, які надзвичайно цінувалися насамперед серед керівного істеблішменту.

Я теж одного разу скористався прихильністю Обертаса, спеціально приїхав до їхнього міста. Степан вручив мене найбільш шанованій людині області — директору оптової облбазу — і той зодягнув мене у костюм від П'єра Кардена і продав на додачу ще й доладний спортивний костюм. При зустрічі я встиг запитати Степана, а де і як прилаштувалася Жанна. Він якось байдуже і начебто аж насилу згадуючи, про кого саме я запитав, без будь-яких емоцій, зовсім-таки буденно відповів: працює головою райвиконкому в одному з південних обласних центрів.

Минуло ще чимало літ, і якось я приїхав до Парижу з групою народних депутатів за відомою європейською програмою «ТАСІС». Ми влаштувалися у затишному невеличкому готелі поблизу центру міста. Після ранкового шведського столу вийшли на вулицю, зупинилися побіля мікро-

автобуса, яким мали вирушати до міста Реймс — центру знаменитої провінції Шампань.

Ураз за спиною я почув знайоме: «Пропала собака, пропала собака...» І це посеред Парижу. Я озирнувся і не повірив своїм очам. Переді мною стояв стрункий, гладко виголений, з білявим чубом а-ля Єсенін, чепуристий — Степан Обертас. Ми міцно обнялися. Розцілувалися.

— Ти тут живеш? — показуючи на готель, справився він.

— Тут, — відповів я.

— У якому номері?

— 317-му...

— Я ввечері гукну тебе на посиділку... Ми теж тут розташувалися...

Обертас швидкою ходою подався до автівки, яка стояла неподалік. У її салоні вже сиділи якісь люди.

Після відвідин знаменитого будинку шампанських вин «Вдова Кліко», де нас щиро частували іскристою продукцією із багатолітньою витримкою, до мене наблизилася одна із кривоногих, змарнілих депутаток парламенту. Нахилившись до самого вуха, грайливо запитала: «А хто є той гарний чоловік, який перед від'їздом так запально із вами цілувався?» «Майбутній міністр торгівлі України», — без вагань відповів я. «Що ви кажете, — створила вона на своєму хирявому обличчі гримасу здивування. — Передайте йому, що без мого благословення йому нізащо не бачити цього поста. Нехай поміркує...» Альбінос Обертас всюди був під особливим жіночим прицілом. Навіть у Парижі.

Увечері до мене й справді постукався Степан. Ми із ним піднялися на два чи три поверхи вище. Там був люксівський номер із двох кімнат. В ньому порядкувала яскрава блондинка з великими карими очима і примітними півдугами чорнявих брів. Зодягнена вона була в розкішний халат із, здається,

золотим шиттям. Степан представив: Єва Адамівна. Я про себе подумав, що гарне було ребро в того Адама, з якого була створена ця неперевершена Єва. Фігура як в оси, і це було видно навіть у далеко не вузькому її халаті. Біла шовкова, аж молочна приваблива шкіра. Груди вищі за носа. У молодій жінці особливою вродою виділялися витончені ноги з округлими колінками. Личко немовби списане з образів. Губи живі і вологі. Мова оксамитна, аж бархатиста. За другим чи третім тостом вона міцно пригорнулася до Степана, і було видно, що їй неабияк затишно і добре.

Ми з Обертасом із гумором згадували вепешівські часи, військову практику, сипали анекдотами. Згодом Єва принесла звідкілясь гітару. І заспівала. Красиво і неповторно. Степан підтримав. Це був дует не гірший за тріо Мареничів. Декілька разів ми всі разом проспівали й знамениту нашу пісню «Пропаала собака».

Пили віскі з льодом. Тостів було надзвичайно багато. Спорожнили дві високих пляшки грамів по 750. Степан відкрив бар і дістав звідти ще й красиву карафку рому. Наливали із неї також. Єві від того вже стало геть не по собі. Схоже, вона вже погано контролювала себе: її халат мимохіть розстебнувся і я спотайна помітив, що вона там зовсім гола. Коли Єва Адамівна буквально звалилася на стіл, Степан підхопив жінку за плечі та голову, аби не вдарилася, показав мені, аби я брав за ноги. Її справді за краще було б віднести, йти вона вже справді не могла.

Коли ми її підняли, Степан — за те місце, де б мали рости ангельські крильця, я за красиві ноги, враз прямо переді мною поли її дорогого халата несподівано роз'їхалися, і я, демонстративно відвертаючи голову при ходьбі, немовби-то Євина голизна сліпила мені очі, покрокував далі, неначе сліпий. Капризно відводячи очі, я все-таки мимохіть спостеріг напрочуд шикарні тугі перси з красивими, грацій-

ними шовковими пуп'янками посередині, старанно вибри-тий лобок унизу живота з коротенькою борідкою мідних, аж золотистих волосиків на потаємному місці — горбику Венери. Фігура в неї була не те що розкішна, а, напевне, зразкова і надзвичайно приваблива. Ми старанно положили Єву на широке, неначе аеродром, двоспальне ліжко. Степан бережно при мені зняв із неї дорогого халата, я ж накрив легеньким льняним простирадлом. Це була справжня Єва. «Нехай спочине трішки...» — сказав він, закриваючи за нами двері спальні.

Десять далеко за північ я спустився у свій номер. Лише доторкнувся подушки, як блискавично заснув.

Проснувся від неймовірного тиску у сечовому міхурі. Стільки ж було випито! Неодмінно потрібно було спорожнятися. Я відчував, що стояла глупа ніч, на годиннику була, мабуть, третя чи четверта година нової доби. За вікном немовби з відра лив дощ. Ні, за таких обставин влжати довго не можна: тиск від лопотіння зливи посилювався до нестерпимого. Але очі не хотіли розплющуватись. До того ж просто-таки дико боліла голова. Я зсунувся із ліжка і, не запалюючи світла, оскільки не запам'ятав іще, де навпомацки шукати вимикача, із заплученими очима, позаяк і так нічого не було видно, опираючись на стінку, почвалав у бік, як мені здавалося, туалету. Ось нащупав і ручку дверей. Натиснув. Вони легко відчинилися. В обличчя вдарило світло. Звідкіля ж взялося світло, коли все було поночі? Поки я відкривав очі, аби зрозуміти, звідки нагодилася люмінесценція, двері за моєю спиною м'яко зачинилися. І перш ніж побачив насправді, я блискавично зрозумів: сталося неоправдане — замість вбиральні я навпомацки потрапив не до туалетної кімнати, а в освітлений коридор поверху. І двері позаду блискавично закрилися на замок: так вони тут запрограмовані. Відпускаєш їх — і вони самі за мить вже на

засові, на цингелі. Хоч скавчи, хоч верещи, а ти вже за бортом кімнати. І це був не сон — самоочевидна реальність.

Я стояв у коридорі в самих лише трусах, із переповненим міхуром. Карточка від номера, яка слугувала ключем, залишилася на столі. Від цього стресу я тут же протверезів, але судомний головний біль від надміру випитого раніше спиртного не проходив. Заходився гарячково пригадувати, в якому саме номері живе Степан із своєю Євою, але навіть достеменно не визначив для себе, на якому поверсі його потрібно розшукувати. Йти і стукатися навмання в двері, при цьому dokonче ж помилитися, натрапити, приміром, на номер, де мешкає якась мадам Франсуаза чи леді Ельза, та ще в самих лише трусах, з напівп'яним, пом'ятим обличчям, — це неодмінно підписати собі нічний маршрут до паризької поліції. Спробуй тоді доведи, чого ти влямувався посеред ночі голим у готельний номер до чужої матрони.

Я страшенно образився на самого себе за те, що не запам'ятав, у якому саме номері мешкає перекладач нашої делегації, хоча він декілька разів нагадував ці цифри в мікроавтобусі, і також тоді, коли ми поселилися. Я лише добре знав, що всіх п'ятьох членів нашої делегації чомусь розселили на різних поверхах. І це для мене зараз виглядало повною катастрофою.

Побитим псом я почвалав до ліфта, оскільки було зрозуміло, що самотужки потрапити до свого номера я ніяк не зумію. У дзеркальному ліфті я побачив себе голим з усіх боків, і замало не завив із відчаю. На голові скуйовджене волосся, попід очима налиті з перепою величезні баньки. Волохаті, немовби кожушина з вовка, груди. На щоці відбиток зібганої у сні подушки. Нічний сновига, бродяга. Просто жах! А на довершення цієї ганебної картини — широкі сімейні труси... Подібне не завжди побачиш у громадсько-місці, а особливо, у самому центрі Парижу.

За кілька секунд двері ліфта розчинилися. В фойє першого поверху готелю, в тому числі і за стійкою, де завжди чергують порт'є, нікого не було. Я босоніж ступив на прохолодний візерунковий паркет долівки. Озирнувся. Ліворуч від мене, в двір готелю, який був побудований у вигляді колодязя, був відкритий чорний хід. Десь там одразу за дверима, схоже, була розташована водостічна ринва, оскільки до фойє доносився бурхливий шум дощової води, немовби від справжнього водопаду. На мене це подіяло заразливо і буквально блискавично. Я відчув, що мій міхур ось-ось лусне. Нічого не залишалось іншого, як, поки ніде і нікого не видно, відлити в бурхливий потік небесної зливи. Все одно ж там стільки тієї води, що це нікому б не зашкодило, а мені відрода.

Я прожогом вискочив за двері, прилаштувався під ринву, як щось просто-таки немовби магнітом потягнуло мене повернути голову ліворуч, у той бік, який мені був невидимим від ліфта. І тут я наштовхнувся на великі з несподіванки чи, можливо, навіть із переляку, вирячені, в червоних прожилках на кутиках білків, очі негра. Це був міцної статури кольоровий чоловік із якоюсь начебто овальною, яйцеподібною головою. Він явно заціпенів: дивися на мене із широко відкритим із подиву ротом, якимось аж неприродно виряченими зубами. Сигарета застигла у його застрягій на півдорозі до рота руці, на якій примітно виділялася біло-жовтава долоня і білі-білі нігті. Яйцюватий порт'є, схоже, від несподіванки остовпів, задерев'янів.

Це ж справді, побачити таке. Сміх сміхом, але з фойє, невідомо звідки, вискакує голий, у самих лише трусах, чоловік і старанно цілиться під водозливну ринву. Немовби привид якийсь, візія! Середина ночі. В жодному вікні готелю, аж до самого колодязного верху, ні вогника. Звідкіля упала, де взялася голопуза примара? Чи не хворий якийсь бува?

Тим часом мене так розпирає, що я не можу ні слова вимовити, ні жестом будь-що показати своєму візаві, ні зупинитися... Негр враз опритомнює від несподіванки і зривається з місця, прожогом кидається до фойє готелю. Я розумію, що у нього за таких обставин лише одна дорога — до телефону. А це означає, що зараз буде терміновий виклик поліції. Ййцевидний зійме зараз алярм на весь Париж... О Боже, чи потрібно ж це мені?! Голому. Зараз же, без будь-яких розборів, запроторять до божевільні. Спробуй звідти вибратися: я, не володіючи французькою, від драматичності ситуації забув навіть те, що знав зі школи, нічого не зумію пояснити. Тоді вважай, що вся поїздка піде догори дригом, таке почнеться у Києві — ворогу своєму не побажаєш...

Я покидаю ринву і, мокрий від дощу чи ще чомусь, чимдуж кидаюся вслід за портъє.

— Пардон, мсьє! — кричу. — Пардон, мсьє. Нон поліція, нон...

Він уже було взявся за телефонну трубку, на мить зупинився.

— Же, — що, як я блискавично пригадав зі шкільних уроків французької, мало б означати «я». — Же амі! — радісно вигукую. Це друге слово означало «друг». Я точно пам'ятав, що «амі» — друг. Колись я писав одній шкільній подрузі, що хочу із нею дружити і тому просив дозволу називати її — «мон амі». Себто — «мій друг». Слово «мон» — мій, із тієї фрази я упустив, а, зірвавшись від ринви, кілька разів запально повторив: Мсьє, же амі! Мсьє, же амі! (Мсьє, я друг!)

Мені було видно, що переполоханий негр дещо знітився, розслабився, навіть забрав руку з телефонної трубки. Я мимохіть подумав, що якби іще з малолітства не пробував стати ловеласом, не запам'ятав цього французького слова, то, напевне ж, точно втрапив би цієї ночі до паризької богодільні.

Я підійшов до стійки і почав показувати вгору. Мовляв, я звідти. Негр задирав вгору голову і нічого не міг второпати. Тоді я взяв ручку, яка лежала на бар'єрі і хотів було написати. Але портъє рвучко вихопив з-під пера папір, оскільки то, мабуть, був якийсь документ. Потім подав серветку. На ній я написав: №317. І став показувати на себе, на номер, і вгору. Він нарешті закивав головою. Мовляв, зрозумів, що я саме із цього номера. Але тут же почав тією ж таки кінетичною мовою, за допомогою жестів і окремих французьких слів справлятися, чому я в мокрих трусах, виразно показуючи на них, побіг на дощ і під ринву. Схоже, це найбільше його турбувало.

Мені не залишалося нічого іншого, як підійти до вхідних дверей готелю, які були розташовані неподалік від стійки портъє, у його на виду розіграти німий спектакль показуючи, як я із заплющеними, непродертими очима пробирався до вбиральні, як навпомацки натиснув двері, як вони відчинилися, і я, нічого не підозрюючи, ступив за них і тільки тут розплющив, роздер моргала, помітив, що двері за спиною блискавично зачинилися. Для повної образності, так би мовити, слідчого експерименту, я посмикав у нього на очах зачинені на цю пору вхідні двері готелю, на них великими цифрами образно намалював 317, мені здавалося, переконливо цим показуючи, що саме туди зараз не можу потрапити.

Але артист пантоміми із мене, схоже, був нікчемній. Увесь німий спектакль, голий, волохатий безхатченко, у самих лише сімейних трусах, посеред освітленого фойє паризького готелю, на очах негра я раз по раз, немовби той паливода, розігрував поспіль тричі. Всі мої водевільні мудрації проходили без будь-якого успіху. Я щораз зазнавав самих лише невдач. Вузьколобий портъє у кінці кожного видовища заперечно махав руками, при цьому заплющував очі, переконливо сигналізуючи, що насправді нічого не

може второпати. Мої нічні оголені фіглі явно не брали його за живе. Портъє знову і знову показував на мої мокрі труси і на водозливну трубу в дворі. Він, як не важко було здогадатися, ніяк не міг уторопати, чому спорожнити міхура я прибіг аж у двір готелю, на перший поверх.

Я спересердя махнув рукою, сороміцьке лайнувшись. Добре розуміючи, що тепер, після десятихвилинного, а може, й більшого за часом мого моноспектаклю перед негром у ролі Попундопало, я вже не повинен був остерегатися виклику поліції: напругу в наших взаємостосунках серед грозової ночі вдалося зняти. Тим паче, зачувши лайку, негр неначе аж просіяв. Очевидно, чував уже щось подібне.

Я підійшов до бар'єру, взяв серветку із виведеною на ній цифрою 317, повернувся до дверей і ясно показав, що мені потрібна картка, напевне ж запасна, аби нею відкрити мій номер. При цьому показав на його сейф, де б вона, напевне, мала зберігатися. Портъє нарешті, здається, второпав, чого я від нього хочу. Тут же відкрив своє службове сховище. Порився в ньому і, витягнувши зі стосу одну з режимних карток, показав її мені. Я радісно замахав головою, випаливши: «о'кей!»

Разом із негром, не проронивши ні єдиного слова, ми піднялися дзеркальним ліфтом на третій поверх. Я намагався не дивитися на своє пришелепувате, вульгарне зображення у дзеркалі, втупившись поглядом у підлогу. Удвох ми підійшли до дверей мого номера. Портъє попервах постукав у них і прислухався, чи ніхто в номері не обізветься. За тим це зробив удруге. У відповідь — знову тиша. З допомогою картки відкрив номер. Ще раз постукав у двері дожидаючи на відповідь, зрозуміло, що навіть тепер не довіряючи мені. І тільки після чергової паузи кінець кінцем відкрив їх, заглянув до кімнати. Увімкнув світло. Нарешті з коридору запросив мене до номера.

Зайшовши, я тут же показав йому свою картку, яка лежала на столі. Потім ще раз перед ним зіграв німу сцену того, як я опинився за дверима в коридорі. Він спостерігав за всім із німим докором і навіть не всміхнувся. Лише вказав на мої вологі труси і постукав по дверях до вбиральні. Мовляв, ходити треба до туалету сюди, а не в двір під водостічну ринву. Розвернувся і пішов.

Усе це я згадував, ідучи до міста, в якому мешкав колега по колишній ВПШа Степан Обертас. І так мені заходилося чомусь його побачити, спостерегти, яким же ж він став нині. Як нове життя подіяло на нього, як він прилаштувався за теперішніх обставин. Тому справившись із своїми справами в місті, я поспішив у самий його центр, де виднілося примітне приміщення облспоживспілки. Вівіска містилася на тому самому місці, як і багато років тому.

Але ступивши до приміщення, я мимоволі спостеріг якесь запустіння в коридорних обрисах, у примітній занедбаності стін, у внутрішньому розбеченому людському гаморі. Якись чоловіки з коробками, мішками щось виносили і вносили. Десь у протилежному кінці від входу гриміла музика напівпристойного шансону. Колись у цьому приміщенні був форс і лиск. Повсюдно панувала стримана, сторожка тиша і лише подекуди її порушувало дрібне клацання друкарських машинок. Тепер це була, схоже, банальна комора з продажу ширвжитку.

Я поспішив на другий поверх. Там десь був кабінет Степана Григоровича. Ось і ці, здається, двері до приймальні. Відчиняю. І спостерігаю картину: група молодих людей у шапках і пальто, оскільки в приміщенні не тепло, — обідає. На столі хліб, сало, часник, відкриті консерви, огірки. Дві пляшки горілки на розливі.

— А Степана Григоровича немає? — кисло запитую.

Німа сцена. Всі поміж собою переглянулися. Схоже, не знають, що відповісти.

— Обертаса, — уточняю.

— Ах, Обертаса, — похопилася єдина молода жінка із загальною чоловічої компанії. — Він вже давно тут не працює. З облспоживспілки перейшов на роботу, здається, в обленерго. Там тепер керує. А облспоживспілка всі свої приміщення теж здала в оренду, перебралася в колишню оптову базу. Це майже за містом. А тут тепер різні контори і фірми мають свої офіси...

Я подякував, причинив двері. Відчув себе спустошено і зніяковіло. Зупинився у глибокому роздумі.

Колись за цими дверима, а особливо ж за наступними, в кабінеті голови, вирішувалося стільки справ, стільки людських доль. Нині приймальною, здається, винайняла одна контора, кабінет голови, напевне, зайняла інша фірма. Щось купляють, продають. Народний капіталізм прийшов на зміну плановому соціалізму. Але чи загубляться в такому розмаїтті життя такі, як Степан Обертас. Розмірковуючи над цим, я роблю крок у напрямі виходу, але щось нечаче зупиняє мене. Я розвертаюся і знову прочиняю двері колишньої приймальної.

— Даруйте, — зніяковіло кажу, позаяк всі, хто знаходився за тим імпровізованим застіллям якраз одним духом, в тому числі і жіночка, котра нещодавно вступила зі мною в розмову, якраз опорожнювали одноразові стакани.

— Кажіть, кажіть, не соромтеся, — крякнувши після випитого, сказав міцний вусань, який, схоже, був тут за старшого. — Що вас іще цікавить?

— А Єва Адамівна де тепер?

Я потім не раз згадував ту нашу випадкову зустріч у Парижі зі Степаном Обертасом, його чарівною Євою. І завжди звертав увагу на те, що за весь той п'яний вечір, ні він, ні

вона жодного разу не натякнули, не сказали, хто ж насправді була та дивна жінка, і звідки вона приїхала. Які стосунки їх удвох звели в одному готельному номері на лівому березі мрійливої Сени, в знаменитому Латинському кварталі. Запитати ж мені самому про це було просто ніяково. Виглядало б зовсім-таки нетактовним. Аж надто симпатичними були вони людьми для мене. Я просто боявся своїм незугарним, несподіваним запитанням поставити їх у незручне становище. Але ж, поза всяким сумнівом, вона не була його дружиною. Якби таке було насправді, він неодмінно би тоді представив мені Єву Адамівну як свою красиву половину, щось би неминуче справився про мою сім'ю. Ще більше ті, так би сказати, неофіційні, кулуарні їх стосунки підкреслювала сцена «виносу тіла з-за столу». Якби Єва Адамівна була дружиною Степана, він, напевне б, нізащо не дозволив нести мені її голою, та ще й за ноги, аби я мимоволі споглядав всі блискучі форми її звабливого оголеного тіла, тим паче накривати голу жінку простирадлом, що, власне, довелося виконати мені під його наглядом. Неодмінно зробив би все це сам...

— А Єва Адамівна тут ніколи і не працювала, — уважно глянувши на мене, стримано заявив вусань, апетитно закусуючи після випитого. — Якщо ви маєте на увазі Єву Адамівну Лісову, то вона свого часу була секретарем міськкому партії. І до облспоживспілки, здається, немала ніякого відношення...

— Тепер вона займається бізнесом, — похопилася розчервоніла від випитого жіночка з-поміж густої чоловічої компанії. — У неї навіть тут ось над нами є книжковий магазин. Підніміться, там і дізнаєтесь, де її розшукати...

Ступивши назад до коридору, я тільки тепер примітив саморуч виготовлений покажчик, який позначав стрілкою вперед і вгору дорогу до книжкового магазину. Мені

й справді захотілося побачити, чим же ж торгують у цій крамниці. З чого тепер контентує така колись вродлива жінка, володарка халату із золотою оздобою.

Сходи вивели мене на третій поверх. Я згадав, що колись ми разом із головою облспоживспілки Степаном Обертасом ними підіймалися вгору на обід. Там поруч із залом засідань була широка, простора кімната з красиво оздобленими стінами і стелею. Посередині стояв шикарний дубовий обідній стіл. За ним трапезували керівники облспоживспілки. Посередині стояло справді царське крісло Степана Григоровича.

Користуючись покажчиком, я справді потрапив до колишньої обідньої кают-компанії голови споживспілки. Тепер тут усе було заставлено книгами. В них прискіпливо порпалися декілька відвідувачів. Цим зайнявся і я, водночас розмірковуючи над тим, як мені діяти далі. Нарешті я підійшов до одного з продавців.

— Скажіть, — справився я, а як мені можна поспілкуватися, бодай у телефонному режимі, з Євою Адамівною Лісовою?

Молодик пильно глянув на мене, за тим сказав:

— Зачекайте, я зараз запитаю у нашої завідуючої...

За хвилину-другу із бокових дверей, звідки свого часу до зали заносили шикарні блюда, вийшла молода красива жінка. Це була білявка з витонченими рисами обличчя, в окулярах, які вельми пасували їй. За скельцями виднілися жолудеві очі. Були вони привабливими і доволі примітними, хоча, як здалося мені на перший погляд, бракувало в них вогню. Начебто хто притушив вогники надії, тепла, непокори. Такими бувають літні жінки, які всю себе віддали сімейному життю, а щастя так і не прийшло до них. Вона якось байдуже запитала у мене, хто я є такий і навіщо мені потрібна Єва Адамівна.

— Знаєте, скажіть, будь ласка, їй, що з нею хоче порозмовляти її знайомий із Парижа.

Я помітив, що це на красивого очкарика із книжної лавки не справило жодного враження. Вона прореагувала на мої слова так, начебто я повідомив, що знайомий її начальниці з Крижополя чи Бердичева. А не з самого Парижа.

Баришня повернулася і пішла, схоже, телефонувати Єві Адамівні, а я тим часом згадав історію, як колись до мого робочого кабінету зайшов добре знайомий літній чоловік. Якось аж занадто простецьке, ніби аж, даруйте за відвертість, по-коров'ячому потер спину об косяк одвірка, що безпомилково настроювало на панібратську розмову, і довірливим голосом, із нотками романтизму в ньому, сказав:

— Знаєш, якось помру і буду на тому світі часто шкодувати за однією невіршеною справою...

— Це ж за якою? — живо похопився я, оскільки це справді було цікаво. Знайомий мій загалом був аж занадто серйозною і солідною людиною, а тут враз начебто потягло його на легковірну відвертість. На своєрідний парубочий романтизм.

— Багато я в житті всього попробував. І горілку колись непогано пив, і жінки чужі у мене ночували. Але ось помру і буду шкодувати за тим, що ніколи не було у мене жінки в окулярах. А вони ж, кажуть, такі чуттеві...

— Невже? Хіба ж може зорова недорозвиненість якось впливати на інші фізіологічні органи?

— О-о! Ще й як, — переконливо вигукнув мій знайомий. — Якщо в одному місці недолив, то в іншому буває поза вінця. Як на мене, то тут саме ця ситуація...

Від цієї згадки мене одірвала та ж таки молода жінка в окулярах. При цьому, щоправда, вона, здається, і не глянула на мене. Сковзнула лише поглядом у мій бік.

— Пройдіть до нас, будь ласка. На вас чекають біля телефонної трубки.

Я швидко пройшов у прочинені двері. Там була кімнатка на кілька робочих столів. Нікого в ній не було. На протилежному кінці телефонного проводу я почув усе такий же приємний, як колись його чував, оксамитовий голос Єви Адамівни. Вона щиро віталася. Справлялася, якими вітрами у такі морози і хурделицю занесло мене до їхнього міста. Я розповів їй, що ось уже справився з усіма своїми нагальними справами, але не міг поїхати, не заглянувши до нашого спільного знайомого. Навідався, а його тут уже, виявляється, давно немає.

Чути було, як вона скрушно після моїх слів зітхнула.

— На жаль, сьогодні не зможемо проспівати вашу улюблену пісню «Пропала собака». Зі Степаном Григоровичем ми зустрічаємось тепер аж надто рідко. Хіба що випадково... Подеколи... Деінде, — проказала вона кожне з трьох останніх слів через невеличку, але елегантну паузу. Напевне ж, для більшого емоційного навантаження. Я ще минулого разу, при першій нашій зустрічі в Парижі, зауважив про себе, що ця прикметна, показна жінка володіє вишуканою українською. За окремими тоді оброненими нею фразами безпомилково вгадувалася підкреслено висока інтелігентність, начитаність, внутрішня чуттєва культура. Але я так і не дерзнув запитати про її фах, ремесло. І без того в її поведінці, розмові і вимові безпомилково проглядалася добірна вишуканість, певна орнаментальність. Було видно, що це була далеко не випадкова жінка.

— Вам, напевне, там уже сказали, — чув я далі в слухавці барвистий тон Єви Адамівни, — що він поміняв роботу. А у мене теж такі події, що я навіть при всьому своєму бажанні не змогла б відлучитися й на годинку: нещодавно на своє нещастя вийшла заміж. А він такий до хвороби ревнивий трапився, що й не знаю, як все це далі у нас має бути... Як кажуть, усе життя розшукувала принца на білому коні,

а трапляються лише вершники без голови. — Сказала і весело засміялася. — Ніяк, бідолаха, не зметикуює, що пута Гіменей — це не для мене... Що я зросла і змужніла вільною птахою...

— О, щиро вітаю вас! — знайшовся я, відчуваючи, як якийсь гарячий, жагучий струмінь буквально пронизав усього мене. Адже всі роки десь у моїх нетрях підсвідомо жило зримо видиво тієї дивної і незабутньої паризької ночі, коли ми із Обертасом несли удвох у ліжку голу Єву Адамівну. Я сотні разів згадував ту чарівну мить, коли тримаю її знепритомнілу за красиві ноги, найбільше боячись того, аби вони, шикарні... не розтулилися. Аби на мене не глянув її теплий роздвій шовковистої порості. Лише краєчком ока, голодним сіромахою, спостерігав за цупкою золотистою щетинкою її потаємної зваби на лобку — горбку Венери (mons Veneris). Та осяйна білотіла фігура Єви Адамівни не раз мені снилася потім, завзято ганяючи жилами млосьну уяву нечуваної досі втіхи, бажання прихилити її до своєї чоловічої долі. Позаяк такі жінки не забуваються. І тут я зрозумів, що, безсумнівно, правим був той мудрець, котрий якимось вельми доречно зауважив: найслабше місце активних чоловіків — чужі жінки... Я тільки тут, під час телефонної розмови у конторці книжкового магазину, собі зізнався, що та далека Єва з Парижа давно мене притягала і вабила. І саме вона привела мене сюди, в колишній обідній зал для вищого кооперативного начальства області...

— А ви сам за кермом чи з водієм? — враз справилася Єва Адамівна з протилежного кінця нашої неждано-негаданої телефонної зустрічі.

— Сам, — відповідаю я.

— Ні, ні, я вам усе-таки не дозволю вириватися за такої хурделиці в дорогу, — якимсь аж начебто вольовим, начальницьким тоном зненацька обізвалася вона. — Там,

кажуть, у лісах попереживало дороги. Автобуси, автомобілі позастрягали в дорозі. Ви що, замерзнути хочете? Переночуйте, а завтра зранку і вирушайте...

— Та у мене машина нова, надійна снігова гума... Та й я навчений у снігах ночувати, коли що, — спробував було відбитися.

— Ні в якому разі цього не буде. Я вже й придумала, де вас поселити. І авто є де поставити. Ви тільки Лізу мені зараз гукнете. Вона всім займеться і влаштує. Ваше завдання сьогодні — слухатись її, як мене, — вона весело засміялася, золотоволоса і незабутня Єва Адамівна.

— А Ліза це хто? — лише спромігся я на питання після командирського натиску Єви Адамівни.

— Ліза? А це білявка в окулярах, до якої ви по допомогу зверталися у розшуках мене. До речі, вона моя родичка і дуже гарна жінка, щоб ви знали, — з якимось особливим притиском на останніх словах сказала моя попечителька. На завершення продиктувала про всяк випадок свої телефони, і ми розпрощалися. Я відклав телефонну трубку в бік і вийшов до книжкової зали, аби гукнути Лізу до слухавки.

Вона зникла за дверима конторки, я ж заходився облюбувати щось із книжок для купівлі.

Поминуло хвилин із двадцять, а може, й більше того, однак ніяких сигналів від Лізи до мене не надходило. За цей час я віднайшов на розкладках магазину «Моральні листи до Луцилія» Луція Аннея Сенеки, видані українською, які давно хотів придбати. Трапився тут же мені і свіжий роман мого друга Миколи Рябого «Ще не вмерла Україна». Відчував, що терпець уже вривався, зараз, вирішив, розрахуюся за покупки і поїду. Та й за вікном уже сутеніло. Мабуть, у Єви Адамівни щось не склалося. До того ж чому це вона має про мене піклуватися. Йї є тепер біля кого відкатися, внутрішній ревнивець ущипнув мою гординю. Могла б іще

бодай із рік не виходити заміж, подумав я, якщо так довго не знаходила собі пари...

Тієї миті, коли я отримував решту при розрахунку у касі, двері, за якими перебувала родичка Єви Адамівни, розчинилися, і звідти вийшла чарівна баришня. На ній була одягнена дорога норкова шуба із капюшоном, яка, здається, зветься скан блек (чорний діамант). Я ледве не розсміявся, вгледівши це. За дивним збігом обставин якраз напередодні мій близький знайомий придбав саме таку дружині на іменини. За той вечір, поки ми частувалися, вона разів із десять знімала і приміряла дорогу обновку, і я стільки начувся про неї, що, напевне, і серед ночі, розплющивши очі, міг би продекламувати всі особливі принади цього витвору кравецького мистецтва: густе і блискуче хутро, якість відповідає стандартам Saga Mink Rojal! Одне слово, супермодно і супердорого! Саме в такій шубі якраз і вийшла з сусідньої кімнати до книжкового магазину Ліза.

Голову молодій жінки облягала модна кольорова хустина. В руках вона тримала невеличку модну сумочку.

Ліза, як мені здалося, йшла прямо на мене, а буквально за крок поминувши мене, нічого не кажучи, попрямувала на вихід. Я забрав книжки і попростував слідом.

Тільки опинившись позаду неї я розгледів, що під шубою був справжній тілесний витвір природи. Там чітко вгадувалися буквально гітарні обриси її пружного тіла. Над чорними чобітками раз по раз зблискували, прикриті полами чорного діаманту, ніжки у чомусь білому.

Перед сходами вона притишила ходу і, коли я її наздогнав, запитала:

— А де знаходиться ваше авто?

— Та тут же, побіля входу...

— Можна, я пройдуся метрів триста ліворуч, ви мене там наздоженете?

— Звичайно, — усміхнувся я. — Як скажете...

Хвилини чотири мені знадобилося на те, аби бодай трішки прогріти підмерзлого двигуна. Показчик вказував на 16 градусів морозу за бортом салону. Згодом я ввімкнув протитуманні підфарники і рвонув у той бік, куди направилася Ліза. Вона завбачливо перейшла на правий бік вулиці, якою я мав рухатись, і її самотню фігуру з накинутим на голову норковим капюшоном я тут же запримітив на дальньому розі кварталу. Вона стояла і, схоже, з нетерпінням уже очікувала на мене: перехожих практично ніде не було видно. Якраз по ходу нашого руху вперед їй, схоже, в обличчя болюче мело колючим снігом. Вона, напевне, вже стомилася боротися з хурделицею, повернулася до неї спиною, очікуючи на мене. Вулицею рухалися лише напівпорожні тролейбуси і поодинокі авто.

— Ой, як же ж зимно на вулиці! — були її перші слова, коли вона сіла до салону.

— Нічого, зараз я вас зігрію, — розохотився я. — За десятьок хвилин тут буде Ташкент...

— Не потрібно Середньої Азії, мені б вистачило і Одеси, — з якимись болісними нотками в голосі обмовилася Ліза.

— Схоже, ви з Одеси, — вирішив я піти навпростець, щоб одразу зав'язати розмову.

— Багато літ жила там, неймовірно люблю це місто, завжди і всюди скучаю за ним. А особливо ж такої холодної пори, коли ніде не могу зігрітися... Я в цілому теплолюбне створіння...

— І що, навіть скан блек не допомагає?

Вона виразно повернулася в сидінні, поглянула на мене крізь свої вузькі, у чорно-білій цупкій оправі окуляри, запитала:

— А ви що, займаєтесь бізнесом жіночого одягу?

Я заперечно похитав головою. Глянувши в її бік, про

себе відмітив, що вона надзвичайно вродлива. Полірована норка до її мармурового обличчя додала шику і зовнішнього лиску, багатства, окуляри — винятковості і серйозності. «З такою леді не соромно з'явитися у будь-якому товаристві», — можливо, і не до ладу, але все ж таки майнуло коло моєї бентежної свідомості.

— Ах, я й забула, — враз із ледь вловимим сарказмом у голосі поправилася Ліза, зблиснувши при цьому рядом чудових білих зубів, — ви ж дипломат. Здається, ви щось сьогодні сказали мені про Париж... Ейфелеву...

— А як ви дивитесь на те, якби ми з вами випили десь гарячої кави... чаю, а мо', і ще чогось? — аби не давати конкретної відповіді на її кусюче запитання, знайшовся я із несподіваною пропозицією, навіть дещо безпардонно перебивши при цьому молоду жінку.

— У такому разі нам потрібно проїхати ще один квартал, — не образившись на моє зухвальство, несподівано миролюбно погодилася вона. — Я туди іноді заходжу скуштувати морозива. До речі, ви знаєте, чим славиться це місто? Якраз морозивом, — сама ж відповіла Ліза на поставлене запитання.

— Дуже добре, — знайшовся я. — Отже, тут живуть розумні люди. Хто більше вживає молока, в того краще працює мозок. Для медиків це аксіома.

— Ого, а я цього й не знала, — щиро зізналася Ліза. — Хоча в нинішньому морозиві, гадаю, щонайменше тваринних жирів і щонайбільше соєвих білків.

— Але ж ви щойно сказали, що морозиво тут надзвичайно смачне...

— Справді чудове. Але ж я його не досліджувала на вміст амінокислот.

— А ви хто за фахом?

— Ні, якраз не біолог. Я, коли можна так сказати, то я за

фахом, якби це раніше сказали, — космополіт. Усього маю по трішки. Захоплювалася історією, навчалася на історичному, студіювала філологію. Але й маю диплом перекладача з англійської й іспанської...

— А мені подумалося, ви закінчили Карпенка-Карого...

Ця наша розмова уже тривала за столиком кафе. Коли я їй допомагав роздягнутися, був приємно вражений обрисами фігурного тіла, які випурхнули з чорного діаманту. При фіолетовому світлі кав'ярні я поруч із собою побачив Богиню, достойну пера Рембрандта. Тому й сказав про вуз кіномитців.

Ліза немовби здригнулася від мого оціночного визначення. З-під окулярів на мене глянув погляд розумних очей. Грайливе мерехтіння зайчиків, які розбігалися по стінах, стелі, підлозі від кулі, яка крутилася навпроти прожектора, не давало мені змоги до ладу розглянути колір її очей. Але були вони начебто жолудевими, кольору спілих каштанів.

— У мене мати була актрисою, — тихо відповіла Ліза, — і мені пророчила сценічну долю. Батько завжди жорстко виступав проти цього...

— А батько у вас хто?

— Батько — танкіст...

Я сидів навпроти чарівної, милої молоді жінки і мимоволі порівнював її із тією, далекою Євою, яку всього то бачив один раз. Сама ж Єва Адамівна сказала, що вони із Лізою родичі. Отже, має щось бути спільного в гарних жінках, якщо вони з одного кореня. Я крадькома відшукував схожість у них обох. У тій, яку вже і не пам'ятаю до ладу (як не як, поминуло відтоді вже літ із тринадцять — не менше), і в цій, свіжій, милолицій. Та була пишногогруда, ця із привабними, жагучими горбиками під теплою кофтою, в яких вчувається скрадлива, улеслива, бентежна нерозтрачена

молодість і пружинистий, нестримний, спраглий поклик шикарної плоти. Красивий ніс... Червонясті, неначе жарини, губи...

Я опускаю очі долу. Позаяк Єви Адамівни за чарівною Лізою уже просто не видно. Вона залишилася бозна-де у давно розталому тумані. Десь аж, як нині хотіла сказати Ліза, під самою Ейфелевою вежею. А Ліза сидить ось поруч. Прискіпливо цілиться на мене скельцями своїх рогових окулярів, намагаючись заглянути в саму мою душу.

Я замовляю принести нам поїсти, Ліза погоджується, оскільки, виявляється, теж іще сьогодні не обідала. Прощу принести по сто грамів віскі з льодом. Так же ж було в Парижі. Моя візаві скоса дивиться на мене і злегка усміхається.

— Вам не лячно за кермом?

— Нам же ж, сподіваюся, їхати недалеко...

— До Соснівки.

— Ах, скільки там їхати до тої Соснівки, — кажу легко й невимушено, аж якось граційно, хоча не маю навіть найменшої уяви, де, в якому кінці міста вона насправді знаходиться. Ліза дивиться на мене крізь окуляри так, що мені здається, ніби вона знає, що я попросту вперше чую про якусь там Соснівку. Але мовчить, нічого не каже. А мені відступати вже не можна. Я піднімаю келих. Кажу щось невимовно красиве, мальовниче про Єву Адамівну, про невимовно красиву Лізу, про благоліпний рід їх блискучих і незрівнянних жінок, рівних яким не буває. Ліза дивиться на мене широко відкритими очима і підозріло мовчить. «За рід красивих і блискучих жінок», — кажу і добряче надпиваю із тонкостінної посудини. Холодний трунок гаряче обпікає горлянку і стравохід.

Після Парижа я ні разу більше не вживав віскі, оскільки тоді страшенно отруївся ним. Навіть не зважаючи на шо-

ковий стан, коли довелося голим влаштувати кардибалет перед негром-порт'є серед ночі. Здавалося, мав би тоді витверезитися, еге ж, якби не так. До наступного вечора прикладав мокрі холодні примочки в номері, не пішовши ні снідати, ні обідати, ні вечеряти. Не кажучи вже про планову поїздку ще в одну із сільських провінцій Франції, яку довелося попросту пропустити.

Моя візаві не те що не випила, але й не пригубила спиртного.

— Я давно не вживаю, — скрушно сказала, опустивши очі. — Скажіть, — продовжила за хвилину-другу, — а Єву Адамівну ви давно знаєте?

— Давно, — насторожився я. — А що?

— Ви так тут щойно гарно розповідали про наш спільний і глибокий, красивий жіночий рід...

— А що? Вона мені буквально сьогодні сказала, що ви її родичка...

— І так, і не зовсім так, — лукаво та якимось нібито малоприязно усміхнулася Ліза. Зробила багатозначну паузу, протягом якої моя душа встигла втекти кудись аж у п'ятки. І напнувши на обличчя певну посмішку саркастичного глузування, продовжила: — Просто маю вам сказати, що не так давно Єва Адамівна вийшла заміж за мого батька. Якщо за цих обставин ви зараз мені підтвердите, що ми з нею справді є рідними, і у нас із нею через це склався спільний жіночий рід, як ви щойно висловились про це, тоді я справді погоджуся з цим. Ви ж усе-таки людина з Парижа, із самої старої Європи. А саме, як відомо, на неї, рідну, нам потрібно в усьому рівнятися...

— За танкіста? — навіщось при цьому скорчивши дивну гримасу, справився я стиха.

— Еге ж, за танкіста. Якщо точніше, то за командира танкової армії, — дивлячись прямо мені в вічі, сказала Ліза.

— Є така єдина в українському війську і розквартирована вона саме в цьому місті, де ми зараз із вами знаходимось. І мій батько має честь командувати цим бойовим формуванням...

У мене відвисла щелепа. Я про всяк випадок підпер її долонею. За тим для чогось оглянувся вправо, вліво. Відчув себе не краще, ніж у паризькому нічному коридорі, коли за спиною по-зрадницьки зачинилися двері готельного номера. Ліза, можна сказати, допомогла розкрити мені очі на ситуацію із заміжжям Єви Адамівни. Я відчув, як мені знову страшенно захотілося пошукати водостічну ринву. В животі починалися справжні різьби.

— Вибачте, — сказав я, підводячись. — Зараз повернуся...

Зайшовши до туалету, я відкрив кран холодної води і довго-довго вмивався під нею, не відчуваючи, як зимова річкова вода обпікає шкіру, щелепи, викручує кістки, м'язи. «Оце так ускочив, по самі халяви», — крутилася в голові смалка, пекуча думка. «Нічого собі рідня» — тут же вертілося невеселе і плачливе розчарування на іншому підсвідомому вертелі.

Коли я повернувся до зали, Ліза сиділа з сигаретою в руках. Тоненька синювата цівка диму задумливо соталася з-поміж її показних довгих пальців.

— Ви палите? — вразився я. — Мені здалося, що вас об'їхала ця сороміцька зваба.

— І не тільки палю...

Лише тепер я помітив, що в іншій руці вона тримала келих із віскі. З нього було надпито рівно стільки, як і з мого. На денці келиха лежали дві нерозбавлених скалки кришталевого льоду.

Беручи сріблисту посудину з брунастою вогненною рідиною до рук, я сказав:

— Пропоную тост за порозуміння. Одночасно прошу вибачення за попередні неточності. Шкодную, що був непоінформований...

Зробивши кілька ковтків, Ліза, не кладучи чарки на стіл, відповіла:

— Я справді просто навіть не пригадую, коли в останнє бодай пригублювала келиха зі спиртним. Але нині не могла вчинити інакше. Коли ми виїжджали, Єва Адамівна мені сказала, щоб я в усьому слухалася вас... А вона для мене надзвичайно багато значить.

Почувши ці останні слова Лізи, я пригадав, що й мені це саме сказала та ж таки Єва Адамівна.

— А хто вона для вас? — запитав я, можливо, дещо навіть незграбно поставивши це запитання. Але, схоже, Ліза зрозуміла його суть.

— Вона, можна сказати, повернула мене до другого життя. Витягла із непростих обставин. Я їй багато чим зобов'язана...

— Яких саме обставин, коли, звісно, це не секрет?..

Легко сьорбаючи віскі, від чого її білі щічки помітно наливалися ледь вловимою рожевістю, Ліза почала без поспіху розповідати. Про те, як, якось приїхавши в рідне місто над морем на вакації з військового училища, молодий чубатий танкіст зустрів у ресторані винятково вродливу дівчину. Згодом виявилось, що вона артистка місцевого театру, яка ж, зрозуміло, вже з першої ролі мітить лише в примадонни. Закрутився скороспілий і блискотливий роман, який, зрозуміло, закінчився маршем Мендельсона: вони більше ні дня не хотіли жити одне без одного. Незабаром молодого офіцера посилають служити в один із віддалених гарнізонів, після того в інший, розташований в ще більш глухих краях. Молода дружина, на жаль, їхати з ним не може: часи декабристок давно поминули. Вона, звісно, не

може пропустити важливий збір трупи, розбір ролей у театрі, репетиції, вистави, гастролі. А потім для актриси понад усе — лицедійство, сцена, гарно, краще за всіх інших виглядати, подобатись, бути в центрі уваги, отримувати квіти від прихильників. За цим усім їй просто ніколи, надзвичайно обтяжливо турбуватися про когось іншого. Кухарювати, займатися домашнім господарством, думати про створення сімейного затишку.

За часи свого заміжжя лише один раз сценічна красуня з'їздила до милого капітана, коли він командував танковою ротою за кордоном. На тижнів два, не більше. Тоді її додому, в Одесу, викликали терміновою телеграмою, оскільки запропонували роль на кіностудії. Але зіграти на знімальному майданчику не вдалося, позаяк знайшлася дочка.

Батько і мати, як заявила Ліза, були поміж собою чужими, побічними людьми. Вони чимось походили на запальних коханців, які жили в різних кінцях держави з одним прізвиськом, з'їжджаючись лише на день-два після розлуки впродовж кварталу, а то і цілого півроку. Саме стільки часу — два-три десятки годин — їм потрібно було на взаємні ласки і пестощі, заради гамування голоду. На більше у них обопільної поваги, поклоніння, піетету не вистачало. На третю-четверту добу починалися взаємні звинувачення, ревності, чвари. Тому тато її здебільшого на відстані гордився маминими фотокартками із різних спектаклів, гордовито вивішуючи їх на стінах своїх робочих кабінетів і холостяцьких квартир, щиро і радісно радів рідкісним її телефонним дзвінкам.

Мати жила як удова при здоровому, дебелим чоловікові, помилково вважаючи, що порушення любовних клятв безкарне. Тому повсякчас утримувала побіля себе, для розігріву крові, справжній виводок добірних коханців із числа режисерів, журналістів партійних вельмож. Був навіть

один ветеринар, який лікував зміїв. Так той чаклун якось подарував своїй пасії тераріум зі справжньою отруйною змією. Мати невдовзі перетворилася на затяту екстремалку. Сама навчилася годувати смертоносного черва, прибирати побіля нього. Так і жили, як казали люди, дві змії під одним дахом. Батькова мати, побачивши все це, якось прибрала з квартири маленьку Лізу і більше ніколи не пускала туди внучку. Старенька говорила, що і прекрасна жінка без постійності схожа до пишного зеленого дерева без плодів. Тому достойно виховати дочку їй просто не під силу.

Скінчилося все вельми драматично, в стилі єгипетської цариці Клеопатри. Якось під час однієї з п'яних оргій в оселі актриси, коли господиня на показ черговому коханцю сп'яна стала демонструвати свого дресированого гада, змія непомітно виповзла із свого лежбища і влізла до ліжка господині. А ту припекло якраз голою встрибнути туди з розпашілим із нетерпіння кавалером. Ось плазун і вп'явся в гаряче місце артистки, котра з недогляду притисла його на простирадлі.

Кажуть, що ооскаженіла актриса змусила свого нічлігана висмоктувати змієву отруту замало не з своїх проміжностей, оскільки саме туди прийшовся зміїний укус. Але через кілька діб, виламавши двері, у квартирі знайшли зарубану змію і спухлу, як колода, сценічну лицедійку, котра на ту пору знаходилася якраз у розцвіті сил. Ще через деякий час у сусідньому місті помер відомий партійний функціонер нібито від... вирваного зубу. Як виявилось пізніше, за кілька днів до візиту на «зміїну» квартиру, він відвідав ескулапа. Рятуючи коханку, забув, що у нього в роті відкрита рана, з гаряча заходився висмоктувати отруту з рани, як проте начитався у героїчних романах.

Ліза виросла полохливим, малодушним дитям. Мати на неї не звертала найменшої уваги. У неї було своє, повне

несподіванок, усяких сюрпризів, еротичних пригод життя. Батько завжди був десь далеко, наче в іншому житті. Навідувався дуже рідко. Лише до кожного свята передавав багато гарних гостинців. Бабуся, настрахана різного роду витівками шалапутної невістки, тримала онуку в їжакових рукавицях. Тому до другого курсу вузу Ліза і не спізнала присмаку юнацького поцілунку. Але вже на четвертому віднайшовся такий красень і сміливець Серьожа Свіртока, який запалив її зірку на небі. Був він капітаном команди з регбі її інституту і за ним помиралі десятки дівчат. Але завзятий спортсмен і вдатний парубок вибрав з-поміж них Лізу і буквально носив її на руках. Благов бабусю видати чарівну онучку за нього заміж. Але старенька про це і слухати нічого не хотіла. Казала: «Ось зачекай, із відрядження повернеться її батько, нехай він і благословить дочку... З ним і домовляйся.»

Свіртока був беручким і завзятим. Поспішав робити добрі справи. Хотів заробити грошей на авто, подався в плавання на судні в одній із міжнародних команд. Усі зароблені кошти віддавав Лізі як майбутній господині, аби знічев'я буваде не потратити: моряки — плем'я запальних людей. Особливо тоді, коли після тривалої розлуки сходять на берег.

Якось під новий рік сходилося, що і батько, і Сергій мали прибути до Одеси майже одночасно. Домовилися, що втрьох нарешті зберуться, погомонять, вирішать дальшу долю молодих. Ліза немов на крилах лігала, підраховуючи не дні — години до очікуваної зустрічі. Ось і батькова полковнича папаха показалася в їхньому зачучверілому дворі. Солдатики понесли до хати гостинці для доньки, матері-бабусі і для майбутнього зятя. Одначе суховантаж Сергія із рейсу все не повертався. Аж серед ночі, у випуску радіоновин, почула новину, що його корабель затонув під час шторму: не всіх членів екіпажу вдалося врятувати.

Її довго не покидала надія, що такий повносилий, проворний Сергій, знаменитий на всю Одесу регбіст, мав би неодмінно підкорити і штормову стихію, вибратися на берег. Скільки не чекала вісточки з моря, її Свіртока замовчав назавжди.

Батько замало не силою саджав її в авто, намагався забрати із собою. Він уже обіймав генеральську посаду. Міг би достойно влаштувати долю єдиної дочки. Хотів подалі забрати дівчину із собою, від лихого моря, від дурної слави непорядної, безчесної мами, яка теж повсюдно діставала безневинну дочку. Ліза навідріз відмовлялась. Єдиним виправданням щодо цього в неї було те, що необхідно пособляти бабусі, яка останнім часом часто-густо нездужала.

Батько тільки від'їхав, а тут навідалася нова біда у Лізину долю: обірвалася рання вагітність. Вона, власне, тому і не їхала з батьком, аби не накликати на нього пересуди полкових і дивізійних пліткарок, які б тикали тим, що онде дочка командира принесла у подолі байстря. Хіба ж розкажеш усім брехунцям і перебрехам, яким був Серьожа Свіртока, що він значив для неї, а вона для нього. І як вони хотіли і мали б, напевне, жити на білому світі...

Усерйоз і надовго занедужала бабуся. Кілька років поспіль Ліза буквально не відходила від неї. Старенька щодня просила Бога забрати її до себе, звільнити внучку від важких, непосильних обов'язків. Але смерть десь заблукала, довго не йшла на її виклики.

Єдину допомогу і розраду Лізі надавали черниці монастиря, котрі регулярно провідували стареньку та її онуку. Без їх допомоги дівчина нізащо б не справилася з життєвими негараздами тієї пори. Вони й прихилили її до віри в Господа Бога.

На похорони своєї матері Лізин батько приїхати не зміг, у нього в розпалі були чергові танкові вчення, до того ж за-

велися певні негаразди на службі. Покинути своє військо він ніяк не міг. А тому прислав офіцера і трійко солдатів, аби допомогли спорядити в останню путь. Військові десь припізналися в дорозі і прибули в обійстя над морем, коли монастир уже все вирішив, провівши бабуся на цвинтар. Служиві випили за упокій командирів матері і почвалані на вокзал.

Ліза боялася ночувати сама в хаті. Тому пішла коротати ніч у монастир. Черниці обійняли її увагою і турботою, ставилися як до зраненої птахи. Десь через місяць дівчину зарахували в послушницю.

— І як тобі там жилося? — сам не помітивши, коли це сталося, я перейшов на зближуюче «ти».

— Надзвичайно добре і спокійно. Хоча попервах і доволі непросто.

— А що ж там премудрого?

— Вставати щодоби потрібно о четвертій ранку. До схід сонця. Помолитися і ставати до роботи. Яка кому припаде.

— І яка ж, приміром, траплялася?

— Кому, для прикладу, двір підмітати, в городі поратися, свиней, гусей годувати. В обслузі на кухні працювати. А то й за докера, коли траплялося, відвантажували свою монастирську продукцію на продаж...

Я дивлюсь на її тендітні, ніжні пальчики, які вона положила на столі, і мені просто не віриться, що вони встигли спізнати стільки непростой і напруженої роботи. Ліза помічає мій оцінюючий погляд, несміливо прибирає руку з очей.

— А молитви?

— Вони займали весь вільний від роботи час. А знаєте, — за скельцями окулярів спалахують вогники цікавинок. — Коли живеш у монастирі ніяких сумнівів у тому, чи є Бог, чи немає його, і не виникає. Віра там глибока,

свята і всесильна і, що найголовніше, підтверджується на кожному кроці. Ось, приміром, якось я йшла через монастирський сад Бачу, Боже ж ти мій Боже, які красиві, наливчаті соками упали, в траву закотилися дві спілі груші. Оглянулася, роздивилася, чи бува хто не бачить, хутенько сховала їх під фартухом. Принесла в келію. Дай, думаю, скуштую, слини від апетиту повен рот. Бо так же ж захотілося скропитися свіжими вітамінами. Вранці, о п'ятій годині з капусту юшки посьорбала, в обід пісенького супчику кілька ложок перехопила, ото й весь монастирський раціон замало не кожного дня. А вже ж закінчується літо. Хочеться і грушечки лизнути.

Тільки заходилася швиденько у келії першу грушу їсти, давлячись від насолоди, звідки не візьмись цілий рій ос наринув. Справжня хмара через відкрите вікно на мене накинута. І давай жалити, давай підкусювати. Наче Бог наслав наказати за гріх. Викинула я ті груші, впала навколішки і давай молитися, давай молитися. До самої ночі поклонилася, замолювала гріх. Куди й ті мухи поділися. Хіба після такого не будеш вірити, що грішити не можна? Що все Богові згори видно?

— А ще які докази? — не вгаваю я, зрозумівши, що краще Лізи ніхто і ніколи не розкаже, який зв'язок між монастирським життям, Богом і гріховними людьми.

— Іще, — зиркає вона на мене. Очі збуджені, великі. Ожили, засвітилися живими вогнями. Далеко не те, що нині я бачив, перший раз спілкуючись із нею у книжковому магазині. Може, скажете, віскі подіяло? Не думаю, вона тих і сто грамів не допила. Келих відклала. — Так ось слухайте, — продовжила. — Випало мені пасти корів. Їх не так і багато було — лише дюжина. Завжди посилають пантрувати їх двійко послушниць. На цю роботу зі мною послали ще одну послушницю, приблизно мого віку.

Доглядаємо корівок день, другий. Але майже не спілкуємось. У монастирі не прийнято без міри язиками молоти. Чого доброго дійде до розмов про світське життя. Є вільний час — Богу молися. Не можеш поклони бити — про себе молися. Бог сприйме, почує.

Але в тій невеличкій череді була одна корова, така собі, з дозволу сказати, не врівноважена молочниця, а справжній гончий лошак. Голову задер і завжди кудись летить світ за очі. Навіть на гарній пашні не пасеться, а тільки мітить, лиш би в шкоду вскочити — в людські городи, в кооперативні, монастирські посіви. Біда — не коровиця. Другого дня надвечір із моєю напарницею домовляємось, що наступного ранку дещо обмежимо її свободу — припутаємо. Взяти волів'язи, пов'язали ним роги корови і вп'яли їх до лівої ноги. Так що вона випростатись, побігти більше не може. Якщо пастися, то наше путо їй у цьому не зашкоджує, а ось уже побігти в чужий город чи ще будь-куди, як вона до цього повсякчас влаштовувала, такого більше зробити уже не вдасться.

Звеселіли ми, познайомились ближче з цією дівчиною. Вона мені й несміло так каже: «А раніше ти палила?» «Палила» — не без остраху відповідаю. «А тобі не сняться сигарети?» «Такого не було, — кажу, — але іноді запах їх чую...» «А запалити хочеш?» «А в тебе є?» «Третій день у поле ношу, все боюся тобі про це сказати. А що, думаю, коли вона раніше не бавилася сигаретами, не знає, як кортить бодай понюхати. Ще чого доброго здасть мене сестрам-черниціям...»

— Одне слово, — розповідає Ліза, — корови наші понад яром мирно, спокійно пасуться, бо не стало в них несамовитого лідера в шкоду раз по раз стрибати. Спутана корівчина побігти нікуди не може, голова її знаходиться на рівні коліна, відтак змушена й собі, хоч би й зі злості, травичку щипати. А ми тим часом теж заспокоїлися, по далі від сто-

ронніх очей у яру сховалися і запалили по сигаретці. Яке це неоціненне блаженство — після кількомісячної перерви затягнутися на повні груди. Відчути, як усередині димок приємно пощипує.

Затягнулися разів по три, чотири, від сили, можливо, вп'яте, коли це враз бачимо над нами показується вгорі голова цієї ж таки спутаної вражої корови. Нахмурилася, на нас роги по-бойовому наставила, головою сердито замотала, наче бик на тореадора зафукала, таке враження, що в ній справжній дідько поселився. А тоді, ви й не повірите, прямо на нас згори стрибнула і полетіла вниз. Ми урозтіч. Лець не розтоптала. А вона на ногах не втрималася, бо стринована ж була, випростатись не може, перевернулася через голову, через круп, неначе та довготіла бочка. Раз, удруге. А на третій раз головою в болото застрягає. Оскільки на дні яру рівчак за всякої пори струменів і там завжди докруги нього мулу багато було. Ми у нього корів не пускали, боялися, аби не потонули в багнюці. Отож та дикунка корова, якось так воно незрозуміло сталося, головою вниз у гниловодді тому застрягла. Все громіздке її тіло зверху залишилося, а ось рогами в тванюку провалилася. Ногами дико, несамовито дригає, як весняний хрущ на спині, вим'я її теліпається, а стати на ноги не може, бо ж одна із передніх ніг до голови прив'язана. Нестямно реве у болоті, фонтани грязюки розбризкує, мотляється, бідолаха, і вже, бачимо, задихатися починає. Підійти боїмося, бо задавить до біса, у порошок зітре, здорова ж як гора. Вискочили на пасовисько із яру, давай кричати що є духу. А ніде нікого — ні душі. Ніхто не чує, на поміч не прийде. Падаємо навколішки і давай до Господа Бога молитися, помочі у Всевишнього просити. Порятуй, заступнику наш, несвідому корівоньку, прости наші гріхи. Поклони б'ємо. А бідна корова внизу вже до смерті доходить. Коли бачимо, із ближнього ліска в

поле взвод солдат виходить. Ми знову несамовитий крик на всю округу здійняли, руками махаємо, стрибаємо, на поміч що є сили зємо, у яр показуємо. Солдати тут же полишили своїх командирів, кинулися до нас щодуху, пострибали в яр. Буквально на останніх секундах життя її з болотяної пастки ту дивну корову витягли. Морду обмили, ніздря від багнюки прочистили. На бік положили, заспокоїли. Навіть своїми гребінцями причесали її. Від переляку її, бідненьку, відкачали.

— А все тому, що грішити не можна, — робить висновок Ліза. Очі в неї горять. Наче щойно знову там, на монастирському пасовиську, побувала, все іще раз побачила, пережила.

— Знаєш, — сказав я, — ти допивай своє віскі, якщо звісно, бажання є. Можеш і сигарету випалити. Гріха не буде, ти он вся аж тремтиш. А я тим часом у сусідній гастроном загляну, куплю води на вечір та ранок. Можливо, банана чи цитрусових, кефіру візьму...

— Ні, — каже Ліза, — у мене тепер ліміт, при гострому бажанні однією сигаретою на добу порозкошувати можу, а там взагалі позбавитись цієї шкідливої звички розраховую. Сьогодні вже я свою норму використала. Так що просто посиджу, музику послухаю...

Соснівка виявилася не частиною міста, а селом-новобудовою кілометрів за сім від обласного центру, куди поволеньки переселяється вся тутешня знать. На другій чи третій вулиці від траси знаходимо примітний будиночок. Він належить Єві Адамівні. Тут вона мешкала одна, але вже два місяці як перебралася на помешкання до генерала, і тут поселилася Ліза.

Ми ставимо авто в гараж. Звідти невеличкою терасою потрапляємо до хати. Цієї зимової пори практично опалюються до нормальної кімнатної температури лише кухня і

спальня. Удвох із Лізою виставляємо з пакунків гастрономічні наші припаси. Виходить навіть непогано. Є нарізка із ковбаси, шинки. Є мандарини, корольок, банани, яблука. І невеличка пляшка віскі. З холодильника видобуваємо льоду.

Поки Ліза все це зручно розставляє на столі, подає келихи, я беру із кушетки розкриту, яка лежить долілиць, книжку Тараса Шевченка.

— О, — кажу, — поема «Мар'яна-черниця». Ти читаєш її, Лізо...

Замість відповіді, вони стиха декламує початок твору:

Вітер в гаї нагинає
Лозу і тополю,
Лама дуба, котить полем
Перекотиполе.

Так і доля: того лама,
Того нагинає;
Мене котить, а де спинить,
І сама не знає ...

Сумна нота повертає мене до роздумів про монастирське пристанище дівчини.

— А як ти покинула чернецтво?

— Я й не встигла стати монашкою. За три дні до мого постригу випало прибирати на території і при вході до нашого монастиря. Вранці пораюся біля брами, коли неподалік, бачу, зупинився автомобіль. З нього виходить ладна, гарна жінка. Хустка на ній низько пов'язана. І прямо до мене прямує. Запитує: «Ти будеш Лізою?» «Я», — відповідаю. «Я тобі, — каже, — листа привезла... Від батька.» Я від неї відсахнулася, бо нам суворо заборонено вступати в будь-які розмови зі сторонніми. Щоб не спокусили. Забираю мітлу,

відро. Ставлю їх на візка. А вона стала біля мого малого екіпажу і просить, Богом молить. Ти ж, мовляв, візьми прочитай. Він, мабуть, не багато там написав. А я не те що зла на батька була. Намагалася не згадувати про нього. Яюсь так усе недоречно у нас із ним виходило. Тільки знала, що як я із дому в монастир пішла, розшукував мене. Хтось від його імені з матір'ю ігуменією розмовляв за мене.

Вона розриває конвертик і подає записку. Я бачу, що там і справді всього лише два чи три рядки. Простягаю руку і читаю: «Доню, прости мене грішного! Ця жінка — Єва Адамівна — моя дружина. Ми з нею хочемо для тебе лише добра. Вислухай, будь ласка, її.»

— Я віддаю записку, — у каміні, який вона тут же на кухні розпалила, весело розгоряється полум'я. Ліза дивиться на вогонь, яскраві гостренькі язички виблискують у скельцях її окулярів, і тихо продовжує. — «Що ж, — кажу, — ви бажаєте мені сказати?» Вона яюсь так лагідно, по-доброму, сонячно усміхнулася і мовить: «Я б хотіла, щоб ми пройшли і поговорили про все в автомобілі...» Я стою і дивлюся на дві наші тіні на асфальті. Останні дні осені, а тут де не візьмися, таке сонце з-за хмар виглянуло, все докруги сьйвом залило. У неї тень ладна, з чіткими обрисами. А моя якась непевна, хистка, аж начебто недоумкувата. Я перехрестилася і не знаю, як це сталося, залишаю під монастирською брамою все своє нехитре начиння, йду услід за нею до автомобіля. Сідаю. Вона заводить двигуна і їде. Я забилася в куточок заднього сидіння і перелякано боюся й слово вимовити. А Єва Адамівна каже: «Проїдемо до вашої хати. Якщо захочеш, я тебе потім назад сюди ж привезу...»

Приїжджаємо під похилені ворота. А з хати тато виходить. Йдемо одне одному назустріч. А не доходячи до мене, батько враз упав на коліна, хреститься і каже: «Прости ради Христа Святого мене, доню. Я так завинив, так за-

винив перед тобою. Я спокуюту всі гріхи. Тільки прости, якщо можеш...»

Я не могла не простити. Він став геть сивий. По мужньому його обличчю котилися крупні сльози. І в мене ж, окрім нього, не було нікого рідного на всьому білому світі.

Надвечір із Євою Адамівною вони удвох відвезли генерала в аеропорт. Він полетів і далі сумлінно служити своїм танковим військам. Купили дівчині непоказний, не крикливий одяг, влаштувалися в готель.

— Ми два тижні неспішно їхали з півдня, сюди на північ, на дві-три доби залишаючись на екскурсії в різних містах по дорозі, — тихо мовить Ліза. Її вогнисті губи ледь чутно ворушилися. — Найдовше зупинялися в Умані, Києві. Я поволі поверталася до життя. Єва Адамівна надзвичайно багато розповідала про себе, своє життя. Про свої реальності. Мені було непросто їх збагнути, оцінити. Але я не намагалася бути категоричною. Життя в монастирі мене навчило ставитись до всього з терпінням. Ми відвідали всі церковні святині, які траплялися нам на шляху. Ставили свічки за здоров'я і за упокій. Я поволі вчилася жити, не повертаючись у минуле.

— І як же ж вас зустрів батько?

Тут вона щиро і весело сміється на повні груди.

— Із розпростертими обіймами. Сказав: «Здрастуйте, Єва норд і Ліза зюйд! Як же ж я вас заждався!»

— Йому вдалося у ваших долях звести два полюси?

— А ми з Євою Адамівною найближчі подруги. Я навіть знаю про деякі її грішки, — вона знову весело і з переливами сміється.

— А вона про твої?

— Про мої? — враз серйознішає Ліза. — Про які мої? У мене їх просто не було... Ось, можливо, перший, що із вами сиджу тут, трішки віскі випила... Маленька інтрижка. Але

я вже давно доросла, вмю розпоряджатися своїм життям, відповідати за свої вчинки.

Я тільки тепер помічаю, яка вона насправді незбагнено вродлива. Біле волосся її натуральне, нефарбоване. Очі спілих каштанів за скельцями примітних окулярів надзвичайно привабливі і світяться розумом. Зуби рівненькі і білі-білі. А губи як перша спіла ягода в останній день весни. Така несподівана і надзвичайно жадана...

Ми проснулися замало не під обід. Вона пройшла на кухню і швидко повернулася.

— А тобі тут лист...

— Мені? — не повірив я.

Вона подала маленький блакитненький конвертик. На ньому було виведено мої ініціали.

Я відкрив і дістав папірець із записного блокнота, з різьбленими дірочками на місці зшитку. Гарним, твердим жіночим почерком було виведено всього одне речення: «Дякую за повернення гарної людини до життя! Іноді жінці потрібно відкрити в іншому серці себе...»

Он чому Єва Адамівна Лізі сказала, щоб вона в усьому довіряла, підкорялася мені, а мені — аби я слухався Лізу. Тепер же вранці вона вирішила перевірити, як зреалізувався її плотський проект адаптації молодої жінки до світського життя. Було зрозуміло, що в ньому мені несподівано і спотайна відвели банальну технічну роль прохідного примата. Але що сталося, те вже сталося: за всяку ціну його не змінити.

«Ну й нехай, — ліниво подумав я. — Це якраз є той винятково щасливий випадок, коли б що не робилося — діється на краще. Ліза була справжньою вродливицею, про таку жінку можна було б тільки мріяти...» Згадалося десь вчитане: поспішайте скоритися спокусі, доки вона від вас не віддалилася. Про це ж вельми пророчче і геніально, ще на початку минулого століття, сказав великий поет Олександр

Олесь: «Співають, плачуть солов'ї і б'ють піснями в груди: цілуй, цілуй, цілуй її — знов молодість не буде!»

— Тобі потрібно на роботу? — запитав я свою співмешканку по засніженому будинку у Соснівці.

— А у мене — відгул, — радісно заспівала вона. — Відгул, відгул...

— Тоді й у мене також вихідний...

... Років через три після цих несподіваних, дивних і захоплюючих подій я прийшов на концерт романтичного італійця Тото Кутуньо в палац культури «Україна». Випало мені сидіти у другому ряду ліворуч від сцени. Коли вже тривав концерт, я мимоволі оглянувся в зал і побачив, що через два ряди праворуч від мене з середнього проходу на своє місце запізно пробирається молода жінка, а слідом за нею, вибачаючись на всі боки, ступає високий капітан із бадьористими смолянистими вусиками. Я безпомилково на лацкані його кітеля помітив дрібненького танка.

Звичайно це була незрівнянна Ліза. Світла зі сцени тієї миті розливалася якраз надзвичайно багато, і я добре розгледів, як біле, тонке, ніжне її волосся при кожному кроці, при кожному її подиху світлим туманцем здіймалося над красивою голівкою, яку прикрашали незмінні окуляри. Але це були вже не колишні чорно-білі рокові, а тонкі окуляри без оправ фасону «a-la Сара Пейлін», які носять сучасні вродливиці й розумниці Америки. Цим вони хочуть бути схожими на колишню переможницю конкурсів краси, а потім успішного політика Сару Пейлін, губернатора Аляски. Напевне ж, і Ліза рівнялася на неї.

Я подумав про те, що у цьому новому і показному іміджі чарівної жінки явно вчувався майстерний почерк Єви Адамівни. Хто знає, можливо, не маючи власної дочки і сама вже явно виходячи в тираж за віком, колишній партійний функціонер взялася виводити в світ приворожливу

Лізу Зюйд, над якою взяла родинне шефство. І тільки тут я помітив, що широкі поли красивої сукні генеральської дочки ясно вказували на те, що вона незабаром збирається стати матір'ю. Схоже, бравий капітан успішно провів не лише танкові атаки.

Я немовби на голках досидів до антракту, намагаючись якомога нижче тримати голову в плечах і зовсім не повертатись бодай в анфас до залу. А лише спалахнуло світло, прожогом вискочив із партеру, поспішив взяти свої речі в гардеробі. Щось мені вказувало на те, що краще за все негайно зникнути звідси. Навіщо ж підводити красиву Лізу, чого доброго, зненацька поставити її в незручне становище? Тим паче, що в її душі я навіть не став «пропалою собакою». Вона ніколи не розшукувала мене. Та й я намагався зайве не згадувати ту норд-поїздку, хоча, зізнаюся, залишила вона в моїй чоловічій долі помітний слід.

Мое пальто дві гардеробниці чомусь довго вилловлювали на забитих верхнім одягом вішалках: у них стався якийсь там збій із нумерацією. Одягаючись на ходу, я піднявся від гардеробу кількома східцями вгору, ступив в центральне фойє широкого і просторого національного палацу і, на своє щире здивування, вийшов у гамірливому велелюдді якраз на той столик, за яким до мене спиною стояли сивий генерал-лейтенант у лампасах і Ліза. Капітан ретельно відкорковував шампанське. У мій бік дивилася золотоволоса і шикарна Єва Адамівна. Мені навіть здалося, що вона з часу нашої давньої-давньої зустрічі в Парижі дещо помолодшала, стала привабливішою, покрасивішала. Чи побачила, пізнала вона мене — не знаю. Я хвацьке повернувся на черевиких і попрямував в інший бік, але все одно на вихід...

Літературно-художнє видання

Горобець Олександр Олександрович

Заручник спокуси,
або Записки гламурного коханця

Редактор О. О. Савчук

ПП «Видавництво «АТОС»
61112, м. Харків,
пр-т П'ятдесятиріччя ВЛКСМ, № 90, кв. 57.
Тел./факс: (057) 7565683
www.atos.com.ua

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців,
виготівників та розповсюджувачів видавничої
продукції ДК № 3077 від 27.12.2007 року.

Формат 70x108/₃₂. Папір офсетний.
Друк офсетний. Гарнітура Minion.

Підписано до друку 01.09.2010 р.

Умовн. друк. арк. 9,375. Наклад 1000 прим.

Надруковано в друкарні ДП ХМЗ ФЕД.

Наклад 1000 прим. Зам. від 20.10.20.

Україна, м. Харків, вул. Сумська, 139

Тел./факс (057) 719-67-82. E-mail: alina@tfed.com.ua

ISBN 978-966-2181-62-3



9 789662 181623 >